PATRICIA HILL

Prinsă în mrejele pasiunii

Traducerea şi adaptarea în limba română de

CECILIAIONESCU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

în tot timpul drumului de la Londra, Liza sperase vag că Dirk Lancaster va fi la aeroportul din Perth pentru a-şi întâmpina fiul; însă nu fu cu adevărat surprinsă să vadă că nu se deplasase. Acum că ajunseseră în Australia, călătoria lor se încheia printr-un ultim zbor de la Perth la Derby.

Prin hublou, Liza putea vedea de-o parte oceanul si de cealaltă câmpia lipsită de vegetaţie care se întindea, nesfârşită, pământul pârjolit, de un brun roşcat sub soarele torid. Si, străbătând această câmpie, un drum lung, drept, cenuşiu, ca o cicatrice în peisaj, un nor de praf se ridica în jurul unui convoi de animale care erau duse de la fermele din interiorul regiunii spre câmpiile de coastă, mai mănoase.

La fiecare aterizare, Barney o întrebase dacă ajunseseră şi Liza trebuise să-i spună inevitabil că mergeau mai departe. Bietul micuţ era obosit, se gândi ea cu afecţiune. Puţin îngrijorată, spera că totul se va desfăşura bine, că după doar câteva săptămîni, Barney va fi obişnuit cu noua sa viaţă şi că ea se va putea întoarce în Anglia cu

sufletul liniştit. Acum, că verişoara sa Elaine, mama lui Barney murise, educaţia copilului revenea tatălui său, aşa că Liza îl ducea în Australia, la el.

în sfârşit, ajunseră la Derby, aeroportul cel mai apropiat de Yarrawonga. Cu o uşoară nelinişte, Liza adună bagajele de mână, ursul de pluş al lui Barney şi cele câteva cărţi cu poze luate pentru a-l distra în timpul călătoriei. O clipă mai târziu, coborâseră din avion.

- Trebuie să fiţi domnişoara Harlow? Si iată-l pe micuţul Barney.

Liza se întoarse şi se află în faţa unui bărbat de circa cincizeci de
ani, uscăţiv, cu pielea aspră. Purta blugi, o cămaşă din bumbac şi o pălărie cu boruri largi.

- Eu sunt Bill Taggart, se prezentă el, strângându-i mâna. Dirk m-a însărcinat să vin să vă iau cu elicopterul.

- Elicopterul?

- Yarrawonga este la mai mult de o sută de kilometri de aici.

- Oh... da.

Ea se întoarse spre Barney.

- Ne vom urca într-un elicopter!

Un zâmbet larg apăru pe faţa copilului.

O dată în zbor, îl lăsă pe Bill să vorbească. Ea admira peisajul care i se întindea în faţă din toate părţile cabinei. Această ţară părea atât de întinsă, atât de aspră, culorile erau atât de contrastante, atât de accentuate.. Ţi se părea că totul aici avea o forţă specială.

- Cât timp veţi rămâne printre noi? o întrebă Bill după un timp. Ar fi păcat să plecaţi imediat, după o călătorie atât de

lungă.

Ea aruncă o privire neliniştită spre Barney, înainte de a răspunde.

- Nu este încă nimic stabilit. Dar nu cred că rămân foarte mult timp.

- Dirk ar fi mulţumit să aibă pe cineva care să-i poarte de grijă micuţului. Există şi Vera Leeper care a luat asupra ei îngrijirea casei, dar ea nu este tot timpul acolo. Cât despre Dirk, el este tot timpul pe afară.

Liza era consternată.

- Vreţi să spuneţi că nu este nimeni care să se ocupe de Barney!

- Nu, dar va găsi Dirk o soluţie.

Ar fi putut să se preocupe mai devreme, îşi spuse ea furioasă. Nu se va abţine să-i aducă la cunoştinţă ce gândea despre asta.

- Mă aşteptam să vină să ne întâmpine la Derby.

- Este prea ocupat cu ferma.

Cu siguranţă, răspunse ea rapid. Dar... nu şi-a văzut fiul de peste doi ani!

Bill consimţi cu o mişcare din cap.

- Poate preferă ca regăsirea să se facă acasă.

Sau poate că nu voia să se deranjeze, se gândea ea când Bill exclamă:

- Priviţi. Sosim. Drept în faţa noastră.

în ciuda descrierii pe care i-o făcuse Elaine, Lizei i se tăie respiraţia. Mai multe construcţii de diferite mărimi se grupau în jurul locuinţei principale. O casă frumoasă cu două etaje, cu pereţii tencuiţi. Era înconjurată de o verandă largă în stil colonial, ale cărei ferestre mari cu geamuri lăsau să se

ghicească prezenţa a numeroase flori şi plante de toată frumuseţea. în jurul acestei locuinţe erau răspândite câteva case şi ele acoperite cu tencuială, grajduri de vite şi şure, se pare. Spre dreapta, uşor retras, se afla un spaţiu vast, unde păşteau caii.. în spatele casei se distingea pata albastră pe care o făcea apa din piscină în acest peisaj de culoarea pământului roşcat. Aceasta era înconjurată de o terasă mare şi de

numeroşi arbuşti care asigurau insuliţe de răcoare şi umbră. Iar puţin mai departe, terenul de tenis era înconjurat de mari arbori exotici. Ansamblul dădea impresia unei oaze de verdeaţă şi de civilizaţie în mijlocul pustiului stâncos şi arid.

Un tânăr bărbat roşcat le veni în întâmpinare. Nu purta decât un şort kaki şi Liza îşi spuse că era extrem de conştient de corpul său bine făcut.

Bill făcu prezentările.

-Larry Kemp... Domnişoara Harlow. Si iată-l pe Barney, fiul lui Dirk.

Larry nu luă în seamă copilul şi acordă toată atenţia sa Lizei,
privind-o în ochi.

- încep să cred în minuni. Credeam că nu există o fată frumoasă la o sută de kilometri de jur împrejur şi iată că o adevărată frumuseţe ne vine din cer.

- încetează cu trăncăneala, îl întrerupse Bill, şi fă-te folositor. Ia bagajele.

Se îndreptară spre casă şi atunci Liza văzu un bărbat înalt, musculos, îmbrăcat în blugi kaki şi cu o cămaşă în carouri. Acesta îi privea de sus de pe peron. Nu se mişca, nu înainta, nici măcar pentru a-i întâmpina..

Lângă trepte, Liza ezită, strângând mâna lui Barney. Simţea aţintită asupra ei privirea lui Dirk, care o cerceta amănunţit.

- Bună ziua, domnişoară Harlow, sau probabil îţi pot spune Liza acum.

Vocea îi era aspră, tăioasă, fără urmă de căldură. îşi aţinti o clipă privirea asupra ei, parcă evaluând-o, apoi li se adresă celor doi bărbaţi.

- Bill, Larry, duceţi bagajele înăuntru. Vera vă va arăta în ce camere să le lăsaţi.

Aşteptă ca cei doi bărbaţi să intre pentru a-şi întoarce în sfârşit atenţia spre fiul său. îi întinse mâna copilului.

- Salut, Barney, trebuie să fii obosit, nu?

Liza îl împinse uşor pe micuţ către tatăl său cu un gest încurajator, dar Barney, intimidat, nu făcu decât unul sau doi paşi şi asta fără să-şi ia ochii de la ea. La rândul său, Dirk nu mai părea interesat de el, se întoarse şi le făcu semn să intre.

- Veniţi, vă voi prezenta Verei.

Casa era plăcut răcoroasă. Intrară direct într-un salon spaţios. La stânga, o canapea din piele roşcată se afla în faţa unei mese joase, rectangulare, pe care erau aşezate câteva obiecte: o scrumieră din bronz, o statuetă din piatră lustruită, reprezentând un fel de bivol, o cupă din cositor. La dreapta, de-a lungul peretelui, o bibliotecă. Fotolii adânci răspândite prin încăpere incitau la odihnă. Covoarele colorate aduceau note vii, ici şi colo. Totuşi, se simţea un fel de austeritate masculină intenţionat impusă ansamblului. Oare Dirk ştersese orice urmă a trecerii Elainei?

Trecură de o uşă cu geamuri şi ajunseră într-un hol de unde urca o scară. Din spatele încăperii se deschise o uşă ce lăsă să intre o femeie plinuţă, cu chip jovial. îşi ştergea mâinile pe şorţul din bumbac roşu. Era de vârstă mijlocie, avea părul brunet şi ondulat şi toată faţa îi era acoperită cu pistrui.

- Trebuie să fiţi domnişoara Harlow, spuse ea, fără să aştepte prezentările lui Dirk. Aţi călătorit bine?

- Bine, mulţumesc. Si dumneavoastră sunteţi doamna Leeper, aşa este?

- Da, dar toată lumea îmi spune Vera. îngenunche lângă Barney şi-l sărută cu putere pe obraz.

- Dar tu eşti un băiat mare acum! Ultima dată când te-am văzut nu erai mai mare decât un pui de cangur pitic.

Barney lăsă cu timiditate capul în jos. Vera râse şi-şi trecu mâna prin părul său mătăsos.

Se ridică şi-i conduse în camerele lor. Dirk nu-i urmă, dar când Liza privi peste umăr în timp ce urca scara, îl văzu cercetându-i. O clipă, privirile li se întâlniră; atunci el se întoarse şi se îndepărtă rapid. Se auzi uşa trântindu-se în urma lui.

încăperea pe care i-o arătă Vera era la fel de răcoroasă şi plăcută ca salonul. Un stor veneţian filtra lumina exterioară şi toată încăperea era scăldată într-o luminozitate plăcută. Două fotolii se aflau în jurul unei mese mici rotunde, acoperită în întregime cu o faţă de masă în tonuri pastelate, cu imprimeuri câmpeneşti, ce amestecau verdele primăvăratic al frunzelor cu movul, rozul şi liliachiul motivelor florale. într-un vas, un buchet cu flori tropicale înmiresma toată camera. Patul era acoperit cu o cuvertură din bumbac alb, brodată, peste care erau aşezate perne din acelaşi material cu faţa de masă. Lângă pat, pe o policioară, se afla o lampă de noapte, galbenă ca paiul, foarte frumoasă.

- Iată camera dumneavoastră, domnişoară Harlow.
- Este foarte frumoasă, mulţumi Liza. Barney unde va dormi?
- Chiar alături. M-am gândit că se va simţi mai bine lângă dumneavoastră. Baia este în faţă. Vino micuţule, am ceva să-ţi arăt.

Barney, care de la sosire nu scosese încă nici un cuvânt, lăsă să-i scape o exclamaţie de aprobare, intrând în camera sa. Pereţii încăperii fuseseră vopsiţi în culoarea untului şi lipite postere cu maşini, avioane şi vapoare. Dar ceea ce-l impresionase pe Barney era, printre numeroasele jucării ce

acopereau podeaua, un tren electric complet, căruia nu-i lipseau nici podurile, nici gările, nici un accesoriu. Liza văzu că era un model mai vechi. O clipă, crezu că Dirk Lancaster regăsise pentru fiul său una din vechile lui jucării, dar Vera îi dezvălui fără să vrea că se înşală, când îi spuse că jucăriile fuseseră ale fiului ei, acum adult.

După ce-i aminti lui Barney că se afla în încăperea vecină, Liza se întoarse în camera sa pentru a se schimba. Era preocupată. Sentimentele sale pentru această ţară erau abivalente. înţelegea că verisoara sa nu suportase să se afle atât de departe de toate, ea căreia îi plăcea să fie în centrul unei vieţi animate, dar în ceea ce-o privea, simţi imediat o afinitate cu această ţară. Poate asta se datota frumuseţii sale aspre si culorilor vibrante ale peisajului care-i atrăgeau privirile de artistă.

Făcu un dus, îmbrăcă o rochie de bumbac albastră ca cerul si coborî cu Barney pe care-l smulse în trecere noii sale pasiuni, trenul electric. Vera pregătise ceaiul pe verandă. Erau o mulţime de chifle unse cu unt, jambon si chec făcut în casă.

- Unde este domnul Lancaster?
- Dirk? Nu stiu exact, dar îl veţi vedea la ora ceaiului.
- Nu este „ora ceaiului”?
- Oh, mai exact este o gustare, răspunse Vera râzând. Aici, ceea ce noi numin ceai, este masa de seară, cina dumneavoastră. Pentru Dirk, este principala masă din zi. Vă mai pot aduce ceva, domnişoară Harlow?
- Spune-mi Liza. Si dacă ai vrea să bei o ceascâ de ceai cu mine, mi-ar face mare plăcere.
- Cu plăcere. Este primul dumitale sejur în Australia? o întrebă ea asezându-se.

- Da, nu părăsisem încă niciodată Europa.

- Păcat că vii în asemenea împrejurări, răspunse Vera, privindu-l pe Barney cu coada ochiului.

Dar curând, copilul îsi termină Coca-Cola si Liza îi dădu voie să se întoarcă să se joace cu trenul său electric.

- Ce poveste tristă, reluă Vera. Un accident de masină, asta a fost? Era cu un bărbat?

- Da, unul dintre prietenii săi. Au murit imediat.

- Dirk nu mi-a spus nimic despre ce s-a întâmplat, doar că Elaine a murit. Aşa este de când a plecat ea. Eu nu-ndrăznesc niciodată să-i rostesc numele de frică să nu mă ucidă pe loc.

- Totuşi, la început căsătoria lor părea că va fi o reuşită, îşi aminti Liza cu tristeţe. Formau o pereche atât de perfectă, vreau să spun că păreau atât de fericiţi în fotografiile pe care le primeam.

Vera păru sceptică.

- Iartă-mă că spun asta, Liza, dar verişoara dumitale nu era făcută să trăiască la Yarrawonga. Era prea citadină. Aici, trebuie să apreciezi plăcerile simple. Nu se pune problema să mergi la recepţii şi să umbli prin magazine în fiecare zi a săptămânii...

- Nu este multă lume împrejur; Elaine se simţea probabil foarte singură...

- Avea un soţ bun şi un copil adorabil. Putea să facă ce-i plăcea, să ia avionul pentru Perth în orice clipă. Dirk era nebun după ea şi o lăsa să cheltuiască oricât voia. Dacă ai fi văzut ce rochii avea! După plecarea sa, Dirk a aruncat tot ce lăsase. A vândut chiar aproape pe nimic un cal pe care i-l cumpărase. Nu putea suporta ceea ce-i amintea de Elaine.

- Dar el, de ce era atât de aspru? Vreau să spun... cred că

a fost vina amândurora pentru eşecul căsătoriei lor. Din câte mi-a spus Elaine, este şi el puţin de condamnat...

- Nu este şi părerea sa.

- Este un bărbat dur, nu? riscă Liza cu timiditate.

- Trebuie să fii pentru a trăi aici. în plus, este mai dur cu el însuşi decât cu ceilalţi.

- Poate n-ar fi trebuit să se căsătorească. Nu este loc în viaţa sa pentru o femeie, se hazardă Liza, gânditoare.

- Orice bărbat are nevoie de-o femeie, replică Vera sentenţios.

Liza căută să schimbe subiectul conversaţiei.

- în sfârşit, sper doar că Barney se va obişnui aici.

- Oh, cu siguranţă. Si apoi, dumneata eşti aici pentru a-l ajuta.

- Dar eu nu rămân decât vreo cincisprezece zile!

- Numai? Vera părea surprinsă. Credeam că vei rămâne mai mult timp. Dirk nu mi-a spus nimic precis, dar am avut această impresie. El mi-a spus că vii cu copilul şi că vei rămâne ca să te ocupi de el.

*
* *

O oră mai târziu, Liza se odihnea pe un şezlong la marginea piscinei, gustând plăcerea de a simţi pe piele căldura oceanului. Era foarte cald, chiar la această oră înaintată a unei după-amieze de iarnă. Cu ochii închişi îl asculta pe Barney jucându-se în apă cu alţi copii de pe proprietate, deveniţi noii săi prieteni. îşi lăsă gândurile să se îndrepte asupra primelor sale impresii aici. Deodată, îşi dădu seama de o prezenţă lângă ea. Deschise repede ochii şi-l văzu, în picioare, în faţa sa, pe Dirk Lancaster, dominând-o cu statura sa. Oare de cât timp o observa astfel? Se ridică dintr-o

săritură şi luă prosopul de baie pentru a se acoperi, simţindu-se goală sub privirea care o cerceta.Costumul său de baie de dimensiuni foarte reduse nu acoperea decât foarte puţin şi simţi roşeaţa urcându-i în obraji.

- Nu te deranja pentru mine, îi spuse el, fără să-şi ia ochii de la ea. Cum ţi s-a părut Yarrawonga?

- N-am avut timp să-mi dau seama, dar în orice caz, ai o casă plăcută.

Liza era îngrozitor de stânjenită, neştiind ce atitudine să adopte.

- Trebuie să fie greu de administrat o fermă într-o ţară atât de aspră, reluă ea, pentru a rupe tăcerea.

- Greu, repetă Dirk de parcă nu şi-ar fi pus niciodată întrebarea, aş spune mai degrabă că este un fel de provocare. N-am suportat niciodată oamenii cărora nu le plac decât lucrurile uşoare.

Ca Elaine, de exemplu, riscă Liza.

- îPentru mine, Elaine a murit acum doi ani, când a plecat. Aşa că să nu mai vorbim despre ea.

Liza nu-l putea asculta renegând-o astfel pe verişoara sa, în faţa ei. întreaga situaţie o revolta şi nu se putea reţine să nu-şi exprime indignarea.

- Vrei fără îndoială s-o ştergi pe Elaine din memoria dumitale, să faci ca şi când n-ar fi existat niciodată! Dar este imposibil: ţi-a lăsat un fiu pe care nu-l poţi renega.

Dirk îşi întoarse privirea de la Liza pentru a-l observa pe Barney.

- Da, mi-a lăsat un fiu, repetă el posomorât.

- Si ar trebui să fii fericit pentru asta!

Când se întoarse din nou spre ea, chipul lui era întunecat, de nepătruns.

- Am de lucru, spuse el tăioas. Venisem doar să mă asigur că nu-ţi lipseşte nimic. Te voi vedea la cină.

Plecă în grabă, fără să adauge nimic. Merse de-a lungul piscinei fără să-i acorde lui Barney nici o privire. Liza îl urmări din ochi, fără să prea ştie ce trebuie să creadă despre acest bărbat.

Capitolul 2

- Nu pleca, Liza. Mi-e teamă. Nu mă lăsa.

Barney o reţinea. Venise să-l culce şi rămăsese mai mult timp decât de obicei, citindu-i o poveste.

- Ascultă, spuse ea, las lampa aceasta mică aprinsă şi nu voi închide uşa. Dacă ai nevoie de mine, mă strigi şi sosesc imediat.

- îmi promiţi?

- Promit. Voi fi jos în timp ce iau masa cu tatăl tău. Te voi auzi.

îl înveli şi-l sărută înainte de-a se întoarce în camera sa pentru a
se schimba. Când fu gata, coborî în sufragerie. Acolo, se opri surprinsă la vederea lui Dirk Lancaster. Si el se schimbase şi în ce fel! Purta un costum gri deschis peste o cămaşă albă imaculată şi o cravată albastru închis. Acesta trebuie să fi fost Dirk care o sedusese pe Elaine, cel pe care i-l descrisese în termeni atât de alogioşi de-a dreptul, la începutul căsătoriei lor. Acum era foarte elegant, foarte diferit de fermierul care o întâmpinase, în blugi şi cu cămaşa descheiată, cu braţele şi faţa acoperite de acel praf de pământ roşcat. însăşi vocea părea diferită, mai puţin aspră, mai puţin agresivă.

- Bună seara, Liza. Vrei să bei ceva? Ar trebui să încerci un vin australian. Acesta este un Riesling din valea Cygne, o regiune la sud de Perth.

Dirk luă sticla din frapieră, umplu paharele şi-l ridică pe al său spre Liza.

- în sănătatea dumitale, Liza. Bine ai venit la Yarrawonga!

- Hm... Este bun.

- Este plăcut să vezi o englezoiacă apreciind un produs australian. Am experienţe din cele mai dificile.

- încă o ironie pentru Elaine?

- Cum ţi-am spus în această după-amiază, nu vreau să vorbesc despre verişoara dumitale.

- Si totuşi, este mereu prezentă în gândurile dumitale, nu?

- Ce te face să crezi asta? Există oare vreun singur motiv pentru care gândurile mele să se îndrepte spre femeia care m-a părăsit?

- Un anumit sentiment de vinovăţie, poate.

- Eu? Vinovat? Glumeşti!

- Nu. Nu pretind că Elaine era fără pată, dar...

- Eşti foarte perspicace, o întrerupse el.

- ... Dar poate ai greşit şi dumneata. De ce nu-ţi pui întrebarea?

Dirk se putu abţine să răspundă datorită intervenţiei Verei Leeper, care-i anunţă că cina era gata.

- Bine, mulţumesc. Sosim imediat, răspunse Dirk.

Ca toată casa, sufrageria era foarte plăcută, dar fără nici cel mai mic semn de mână de femeie. Mobilele din lemn de culoare închisă şi tapetul de o singură culoare, verde deschis, degajau o anumită severitate. încăperea era spaţioasă şi foarte sobră. O masă impozantă din lemn masiv în mijloc ocupa mult loc. Scaunele erau acoperite cu un material cu motive geometrice în diferite tonuri de verde, asortat tapetului, dar de o tentă puţin mai pronunţată. Evident, când era singur, Dirk probabil nu mânca în această încăpere solemnă.

Ca prim fel, Vera le servi o delicioasă salată de fructe de mare în care se amestecau creveţi şi moluşte, apoi aduse un platou de vită cu măsline, foarte parfumat cu ierburi aromatice şi Dirk îi puse Lizei întrebări politicoase despre călătorie. După un timp, ea îl întrerupse:

- Dirk, trebuie să vorbim despre Barney.

El îşi luă timpul de a savura în linişte o înghiţitură de vin

înainte de a-i răspunde.

- Spune-mi, Liza, de ce te interesează atât de mult viitorul lui Barney?

- Nu este normal să mă preocupe? răspunse ea în defensivă. Vreau să spun... este fiul verişoarei mele şi m-am ataşat de el foarte mult în aceşti ultimi doi ani.

- Aş pune pariu că te-ai ocupat de el mai mult decât mama lui.

- Ce te face să spui asta? replică ea, pentru a evita să răspundă.

- Un anumit număr de lucruri. Faptul că ai ţinut să-l însoţeşti până aici mai degrabă decât să-l încredinţezi unei persoane străine, de exemplu. Si apoi, în seara aceasta, urcând să mă schimb, te-am auzit când îl culcai. Dar mai ales pentru că o cunosc pe Elaine şi-mi imaginez atitudinea ei. Trebuie să fi fost foarte mulţumită să aibă o verişoară tânără şi foarte devotată pentru a se ocupa de fiul său.

- Situaţia nu era foarte plăcută, încercam să-i fac viaţa mai uşoară.

- Cu siguranţă. Si desigur, a profitat din plin. Sunt convins că în seara accidentului era cu un bărbat...

- Si ce-i cu asta, este o crimă? Cum crezi că era viaţa Elainei, singură, cu un copil de crescut?

- Pot să-ţi amintesc faptul că nu eu am alungat-o! Ea este cea care a plecat.

- Pentru că-i făceai viaţa insuportabilă!

- Adevărat? Vocea îi era plină de ironie. Ce ţi-a spus Elaine despre viaţa ei aici?

- Dacă vrei să ştii cu adevărat, izbucni ea exasperată, Elaine mi-a spus că erai autoritar şi arogant. Si dacă este să cred ceea ce am văzut de la sosirea mea, avea perfectă dreptate.

- Ah, da? Ţi-a spus oare şi tot ceea ce puteam avea eu să-i reproşez?

- N-a pretins niciodată că este perfectă.

- Este convenabil!

- Cum poţi vorbi astfel?

- Dumneata eşti cea care a abordat subiectul, nu eu. în ceea ce mă priveşte, aş prefera ca pe viitor să nu mai vorbim despre asta.

- Să revenim, aşadar, la Barney, dacă vrei. Ce intenţionezi să faci în legătură cu el?

- Nu te nelinişti. Există mulţi alţi copii pe proprietate, mamele lor vor avea grijă să nu i se întâmple nimic.

Liza era stupefiată să-l vadă refuzându-şi astfel responsabilităţile.

- Totuşi, nu-l poţi lăsa sub supravegherea nesigură a nu ştiu cui! în acest moment, este foarte fragil. Este un copil de cinci ani, tocmai şi-a pierdut mama şi acum se găseşte strămutat într-o ambianţă complet diferită de cea care-i era obişnuită. Are nevoie de cineva care să se ocupe realmente de el, cineva cu care să se simtă în siguranţă.

- Vrei să spui cineva care va lua locul dumitale în viaţa sa, preciză Dirk liniştit.

Era ca şi când Lizei i se implântase un cuţit în inimă. Oare cum va putea suporta să-l părăsească pe Barney unui tată egoist şi câtorva femei necunoscute, având deja grija propriilor lor copii. Dar ce să facă? Nu va putea rămâne la infinit.

Dirk o privea cu curiozitate.

- Te nelinişteşti cu adevărat pentru acest copil, nu-i aşa?
- Da.

Era ca şi când îşi mărturisise puţin slăbiciunea.

- Atunci, soluţia este simplă, reluă Dirk. Rămâi mai mult timp decât prevăzuseşi iniţial, până când va fi complet adaptat.

- De ce aş face-o? întrebă ea tristă. Barney va fi şi mai dependent de mine, atâta tot. în plus, se pare că ai uitat că trebuie să mă întorc la munca mea.

- Ti-am spus că iau asupra mea toate cheltuielile dumitale aici.

- Nu este numai o problemă de bani: nu-mi pot lăsa cariera după cum vreau, cum nici dumneata nu-ţi poţi lăsa ferma să se administreze singură.

- Vrei să spui că fiecare zi petrecută aici, îţi întârzie munca şi se acumulează...

- Nu... Nu chiar aşa. Sunt stilistă independentă. Mi-am executat comenzile pe care le aveam, înainte de plecare. Sii, în domeniul modei, ele sosesc în valuri.

-Aşadar, dacă n-ai nimic urgent care să te aştepte, poţi la fel de bine să rămâi două luni în loc de două săptămâni.

- Două luni! exclamă ea.

- Este un fel de a vorbi.

- Ascultă, voi începe prin a rămâne cele două săptămâni prevăzute. Apoi, vom vedea.

Deşi nu promisese nimic, Dirk părea mulţumit.

-Ar fi păcat să nu profiţi de sejurul dumitale aici pentru a vedea puţin din această parte a Australiei. Te voi duce în câteva locuri interesante.

- Ar trebui să-ţi consacri timpul lui Barney, nu mie, replică ea cu o voce înverşunată. încearcă mai degrabă să te apropii de el. Cum poţi refuza mereu responsabilităţile faţă de fiul dumitale şi...

- Mi se pare că-mi accept responsabilităţile, o întrerupse el tăios. Este aici la mine şi va fi îngrijit corect. Nu este suficient?

- Poate că Barney nu are decât cinci ani, dar chiar la vârsta asta, copiii sunt sensibili la ceea ce-i înconjoară. Pot face diferenţa între a fi toleraţi şi a fi realmente iubiţi şi doriţi.

- De aceea îţi este complet credincios?

- Ce vrei să spui?

- Toată atitudinea sa faţă de dumneata, modul în care se agaţă de dumneata... Nu este ceva nou, nu-i aşa, asta nu datează de la moartea mamei sale.

- Dacă sugerezi că Barney nu-şi iubea mama...

- Te iubeşte mai mult, atâta tot. De ce nu accepţi? Aş paria cu uşurinţă că te ocupai de el mai mult decât Elaine.

- Făceam... tot ce puteam... în timp ce Elaine lucra.

în clipa aceea, Vera intră cu desertul: o superbă şarlotă cu kiwi. Văzând farfuria Lizei încă pe jumătate plină, Vera avu un aer ofensat.

- Nu-ţi place carnea mea de vită?

- Oh, ba da. A fost foarte bună, se grăbi Liza să răspundă, iartă-mă. Numai că... nu-mi este prea foame. Trebuie să fie decalajul orar, sau poate căldura.

- Ţi se pare că este cald! exclamă Vera râzând. Acum este iarnă şi astăzi a fost bine şi răcoare. Să vezi vara cum este!

Până la sfârşitul mesei Liza preferă să evite orice nou subiect de neînţelegere cu Dirk. îl întrebă despre Yarrawonga. Foarte repede el vorbi cu entuziasm despre nord-vest în general şi despre creşterea vitelor în special.

- Este prima regiune din Australia care a fost descoperită de europeni, îi explică el. Cu toate acestea, până foarte curând, era foarte rămasă în urmă. Avem unul dintre cele mai mari zăcăminte de minereu de fier din lume, mine de diamante, foraje petroliere submarine şi un gigantic complex de irigare, plecând de la Ord River şi facând posibilă orice fel de cultură. Dar pe mine, ceea ce mă interesează este

creşterea animalelor. Am instalat propriul meu sistem de irigare aici, plecând de la puţuri adânci. în acest fel, pot produce nutreţ. Asta ne modifică total timpul în care turmele trebuie să fie conduse pe jos pe coastă pentru a fi îngrăşate. Acum, eu fac asta aici cu loturile mele de alimentare şi-mi trimit grosul turmelor pregătite pentru vânzare, în întregime cu trenul. Este un moment captivant pentru Australia occidentală, aşa că regiunea se deschide aşa cum se petrece.

Liza ascultase fascinată de explicaţiile sale. Mai târziu, în cameră, se gândi din nou la această primă zi în Australia, pe acest pământ imens şi sălbatic. Rămase un timp la fereastră, contemplând stelele, diferite aici în emisfera sudică de cele pe care pe care le ştia la Londra. De ce oare verişoara sa găsise locul atât de penibil, nu avea aici tot ce-şi putea dori? Dirk era un bărbat foarte atrăgător şi casa sa era luxoasă şi plăcută. Considerând situaţia din punctul de vedere pur material, Elaine putea părea nebună că lăsase toate astea. Desigur, dacă se încredea în ce-i spusese, şi în ceea ce ea însăşi văzuse astăzi, Dirk era un bărbat dur, autoritar, greu de suportat.

*
* *

A doua zi de dimineaţă, Liza fu trezită în zori de sosirea lui Barney în camera sa. Se cuibări lângă ea şi o strânse în braţe.

- Ce s-a întâmplat? întrebă ea cu o voce încă adormită.

- Mi-a fost teamă când m-am trezit, Liza. Dar mi-am amintit că tu erai aici.

Cât de des se întâmpla asta la Londra, se gândi ea. Barney venea întotdeauna lângă ea; ştia că Elaine avea somnul greu dimineaţa şi nu se va trezi.

în sfârşit... îşi dăduse cincisprezece zile pentru ca el să nu mai aibă atâta nevoie de ea. Dar vor fi oare suficiente?

- Haide, în picioare Barney, exclamă ea o clipă mai târziu, fără să lase nimic din descurajarea sa trecătoare să-i apară în voce. Ziua începe devreme la o fermă; dacă am pleca în căutarea unui mic dejun?

- Oh, da!

- întoarce-te în camera ta şi îmbracă-te. Vin să te ajut într-un minut. Ţi-am pus aseară un şort şi un pulover curat lângă pat, pe scaun.

Vera îi întâmpină călduros când coborâră puţin după ora şapte şi jumătate.

- Ce vreţi pentru micul dejun? Ar merge un biftec şi nişte ouă prăjite?

- Oh, nu, mulţumesc, se grăbi Liza să răspundă. De obicei mâncăm doar cereale şi câteva felii de pâine prăjită. Presupun că Dirk se va întoarce curând să ia gustarea, continuă fără să ştie de ce.

- Nu. A ieşit la prima oră pentru a verifica nişte împrejmuiri care s-au răsturnat. Nu se va întoarce până la prânz. Apropo, mi-a spus să mă înţeleg cu dumneata pentru mâncare. în general, lui îi las ceva în frigider. Se serveşte singur când se întoarce; seara, îi gătesc un platou mai substanţial. Dar poate ţi-ar plăcea...?

- Este în ordine, Vera. Pot foarte bine să gătesc eu.

Când îşi terminară micul dejun luat pe verandă, Liza ieşi cu Barney să exploreze proprietatea. îşi dădu repede seama că acele clădiri pe care le văzuse de sus şi i se păruseră foarte grupate una lângă alta, erau de fapt destul de împrăştiate.

La aproximativ două sute de metri de casă se afla un castel de apă înalt şi foarte aproape o baracă mică din foi de tablă ondulată. După zgomotul care se auzea, acesta trebuia să fie generatorul care furniza electricitatea. De aici pornea un şir de şure unde erau depozitate furajele şi maşinile agricole.

Mai era o clădire care părea un magazin, dar bineînţeles nu era deschis la ora aceea. Pe drum, mai mulţi câini prietenoşi le veniră în întâmpinare. Văzură de asemenea numeroşi curcani şi pui de găină care alergau liberi peste tot, râcâind solul plin de praf la rădăcina arborilor mari.

înconjurară o aglomeraţie de arbuşti, merseră de-a lungul barierei albe a vastei împrejmuiri unde păşteau caii. într-o împrejmurire alăturată mai mică, un bărbat încăleca un cal brun închis cu nuanţe roşietice care arunca din copite cu sălbăticie. Liza înţelese că tocmai era dresat şi se opri cu Barney să privească. Recunoscu pe cel care călărea ca fiind tânărul bărbat obraznic care-i întâmpinase la coborârea din elicopter. Când îşi dădu seama că avea public pentru a-l admira, începu să facă pe grozavul. Lăsă să-i cadă pe jos pălăria de lucru cu boruri late, îşi porni calul în galop şi se aplecă din alergare s-o ridice, cu, un aer important.

- Cât este de puternic, exclamă Barney, care sărea pe loc, cu încântare. Mi-ar plăcea să ştiu să fac asta.

- Vei fi în stare într-o zi.

- Adevărat? Ochii căprui străluceau de o bucurie anticipată.

- Bineînţeles. Aici, la Yarrawonga, vei deveni un călăreţ fără pereche.

- Oare tata este un călăreţ bun?

- Cu siguranţă.

- Eu cred că este cel mai bun din lume, tu nu, Liza?

- Poate. Să continuăm acum, acolo jos sunt şi alte case pe care nu le-am văzut încă.

în timp ce mergeau de-a lungul primului grup de bungalouri, chipul cunoscut al Verei Leeper apăru în uşa uneia dintre verande.

- Faceţi turul proprietăţii, exclamă ea veselă. Este o idee

bună. Intraţi în casă să beţi o ceaşcă de ceai.

Barney fu fascinat de papagalul Verei, o pasăre mare, care răspundea la numele de Coco. Avea un repertoriu de câteva cuvinte şi porni un monolog fără oprire care-l entuziasm' pe copil.

Vera îi propuse Lizei să-i prezinte câteva dintre soţiile celorlalţi angajaţi ai fermei. în primul bungalou, unul dintre noii prieteni ai lui Barney, întâlniţi în ajun pe marginea piscinei, un băieţel de opt ani care se numea Steve, îşi făcea temele. Avea cartea aşezată pe masă în sufragerie şi asculta la radio emisiunea „Scoala acasă". Vocea profesorului explica un punct geografic.

Casa următoare era cea a Mollyei Fletcher. Era mai în vârstă decât cealaltă, avea aproximativ şaizeci de ani, avea o constituţie robustă şi era plină de energie. După câteva minute, două tinere intrară şi li se alăturară. Molly propuse o nouă ceaşcă de ceai. Se aşezară toate în jurul mesei pătrate, acoperită cu o faţă de masă din pânză albă, brodată. în apropiere, Barney se juca pe jos, la intrare cu doi pisoi tigraţi adorabili. Evident, femeile erau curioase s-o cunoască mai bine pe Liza şi o întrebaseră deja pe Vera despre tot ce ştia.

Se auzi un zgomot de paşi în verandă şi intră Larry. Anunţă că uitase ceva, traversă încăperea în grabă şi dispăru pe o uşă din spate. Reapăru o clipă mai târziu.

- Aşadar, beţi o ceaşcă de ceai, observă el, cu ochii aţintiţi asupra Lizei.

- Serveşte-te, dacă vrei, spuse Molly fără ceremonie, şi apoi dispari, puştiule. Este o reuniune între femei.

- Văd, replică el, fără s-o părăsească însă din ochi pe Liza. în ceea ce mă priveşte, prefer femeile între patru ochi.

- Nici nu mă-ndoiesc!

Izbucniră toate în râs. Când fu plecat, Molly reluă cu o clătinare din cap:

- Ăsta este Larry! Ai remarcat cum te privea Liza, ia aminte şi fii cu ochii pe el. Nu poate sta liniştit.

- Orice ar aştepta Larry de la mine, îşi pierde timpul, răspunse Liza râzând.

- îl impresionează tot ce poartă fustă. Vă asigur că dacă aveam o fată, n-ar fi stat la mine. Pentru nimic în lume!

Când mica lor reuniune se sfârşi, Liza hotărî că era timpul să se ducă să se ocupe de masă. După ce se întoarse cu Barney, văzu că frigiderul era bine aprovizionat şi scoase nişte pulpe de pui cu care pregăti o paella. Apoi găsi ingredientele necesare pentru a prepara desertul favorit al lui Barney, o tartă dulce, pe care o puse la cuptor.

Aranja masa când intră Dirk.

- Sper că-ţi place paella, spuse ea cu o uşoară îngrijorare.

- Ce bine miroase! Dar n-ar fi trebuit să te preocupi de mine.

- Trebuie să fac de mâncare pentru Barney şi n-avea importanţă prea mare dacă pregăteam pentru doi sau pentru trei.

- Ai făcut totul singură?

- Te miră? replică ea prea prompt. Imediat simţi dorinţa să retracteze ceea ce spusese: Elaine se lăuda mereu că n-avea nici o calitate de gospodină.

- Vrei să bei o bere rece, bună? sugeră Dirk fără să acorde atenţie spuselor ei.

- Aş prefera un sifon, cred că la fel şi Barney.

- Ce-ai făcut de dimineaţă? întrebă Dirk, scoţând băuturile.

- Am făcut turul clădirilor, ceea ce ne-a dat ocazia să întâlnim câteva dintre femei... Molly, Susan şi Betty. Lui Barney i-a plăcut mult papagalul Verei. Si, bineînţeles, caii.

- Mă gândeam că putem merge să ne plimbăm în această după- amiază, anunţă el spre surpriza ei. Sunt câteva locuri nu foarte departe de aici, care merită osteneala de-a fi văzute.

- Ce înţelegi prin „nu foarte departe”?

- Cu aproximaţie, o sută de kilometri. Mă gândeam să te duc la Geikie George şi la Tunnel Creek.

- Circa o sută de kilometri pentru o plimbare de o jumătate de o zi! Cum vom merge? Cu elicopterul?

- Nu. Vom lua Range Roverul.

- Oare nu va fi un drum prea lung pentru Barney? întrebă ea, atunci când acesta se ridică după ce-şi terminase paella. Era grăbit să se întoarcă la joaca sa cu trenul electric.

- Nu mă gândeam să-l iei cu dumneata. El va avea tot timpul să vadă ceea ce e de văzut, în timp ce dumneata trebuie să profiţi de ocazia pe care o ai de-a vizita Australia.

- în aceste condiţii, poţi uita de ieşirea pe care ai propus-o, spuse ea rece. Lui Barney trebuie să-i consacri timpul, nu mie. Dacă rămân aici, este pentru a-i uşura trecerea la viaţa lui nouă, pentru a se obişnui cu dumneata. Fă în aşa fel încât să te accepte.

- Trebuie oare să-l implor pentru asta? Mi-a acordat o favoare venind aici?

- Barney este fiul dumitale! Nu este vina lui că a fost despărţit de dumneata timp de doi ani!

- Nu este nici a mea, îţi amintesc asta.

Liza fu tentată să-i replice că, dimpotrivă, era doar vina sa, sau cel puţin avea tot atâta vină cât şi Elaine. Dar la ce bun?

- Să ne oprim aici, vrei?

- Bine, de acord, acceptă el. Ascultă. Iată ce vom face.

Renunţăm la Tunnel Creek, vom merge până la trecători, este mai aproape. Si astfel îl vom lua şi pe Barney. Este bine?

Plecară aproape imediat după masă. Drumul care străbătea zona ce ducea spre oraş era desfundat. Liza admira în jurul său peisajul bogat colorat în care se amestecau, sub albastrul clar al cerului, brunul roşiatic al pământului, galbenul arămiu al ierburilor rare şi uscate, umbra arborilor piperniciţi şi chirciţi. Sensibilitatea de artistă a Lizei se deşteptă în mijlocul tuturor acestor culori şi regretă că nu-şi adusese cu ea o paletă.

După ce parcuseră vreo douăzeci de kilometri, Dirk anunţă că ieşeau de pe pământurile de la Yarrawonga. Arătă cu o mişcare a capului lanţul de munţi care se întindea la stânga lor şi ale căror culmi se înroşeau în depărtare.

- Acolo există aur, făcu el remarca. Dar este destul de greu de găsit. Cu toate acestea, mai sunt câţiva căutători de aur pe aici.

- Oau! exclamă Barney care, în faţa unei asemenea veşti, îşi uită timiditatea. Există o hartă pe care sunt indicate comorile?

- Nimic de acest fel. Si foarte puţini exploratori au găsit bogăţii pe aici.

Liza ştia că Dirk făcea un efort vizibil vorbind cu Barney, dar nu exista nici o căldură, nici urmă de afecţiune în vocea cu care-i răspundea.

Pentru a nu lăsa baltă conversaţia, îl asaltă cu întrebări pe Dirk. Referitoare la norul enorm de păsări albe care trecuseră întâmplător pe deasupra lor, cacadu, spuse el,... referitoare la ridicăturile ciudate de culoare brună, pe care le vedeau pe lângă drum şi care puteau fi luate cu uşurinţă drept sculturi moderne, dar se dovediră a fi de fapt muşuroaie..., şi referitoare la arbori cu forme ciudate şi trunchiuri argintii,

baobabi care înmagazinau în trunchiurile lor apă, cu scopul de-a trece peste sezonul secetos, adică lungile luni fără ploaie, ceea ce dura în această parte a Australiei, din aprilie până în noiembrie. Deşi Barney, care era întotdeauna avid de orice fel de informaţii, asculta cu interes

explicaţiile lui Dirk, nu se putea spune că era cu adevărat o conversaţie între tată şi fiu şi Liza îşi pierduse speranţa unui succes al acestei plimbări.

Deodată, în faţa lor ieşi un grup de păsări emu, dintr-o albie stâncoasă a unui torent. Mersul lor ciudat le dădea aerul unui corp de balet pe scena operei. în perfectă armonie, penele de la coadă marcau ritmul unei simfonii neauzite şi făceau paradă într-un mod comic pe picioarele lor lungi. Când Range Roverul trecu pe lângă ele, rupseră rândurile pentru a se retrage înnebunite, ca în faţa apariţiei unui demon.

- Oh, priveşte aceste păsări, Barney. Se numesc emu. îţi aminteşti, le-am văzut la Londra, la grădina zoologică.

Liza era mulţumită să aibă un nou subiect de discuţie.

- Ce ne poţi spune despre ele, Dirk? continuă ea.

- Sunt destul de obişnuite pe aici, le veţi vedea des.

Nu adăugă nimic în plus.

- Dar... emu nu pot zbura, nu-i aşa?

- Nu, n-au decât nişte urme de aripi, nu destul pentru a le suporta greutatea corpului.

- Pentru Dumnezeu, nu poţi spune mai mult? bombăni ea spre Dirk.

- Dacă te interesează atât de mult, am acasă o carte groasă despre Australia. te va informa mult mai bine despre emu decât mine, răspunse el imperturbabil.

Mânia Lizei dispăru când ajunseră la trecători. Era un loc de o frumuseţe impresionantă, tăiat de-a lungul secolelor într-o rocă dură de râul Fitzroy; vara, în sezonul ploilor, el devenea un torent rapid, ce nu era navigabil. Dar iarna înceta să curgă. în ciuda secetei, în trecătoare rămânea totuşi apă. Ajunseră exact la timp pentru a lua mica ambarcaţiune de agrement ce plimba câţiva turişti în spectaculosul peisaj natural.

în apele calme şi limpezi, Liza văzu oglindită imaginea verticală a coralilor fosilizaţi, de la culoarea albă ca untul, la roşu strălucitor, brăzdaţi cu roşu-închis. Linia apei, vizibilă pe stâncă la cel puţin cinci metri de nivelul actual, lăsa să se înţeleagă forţa teribilă a curentului care se auzea în adâncul trecătoarei în momentul formidabilelor ploi de vară. Dar, pentru moment, totul era calm şi liniştit, era o oază de răcoare şi verdeaţă, plină de viaţă sălbatică. Trăiau aici mici crocodili de apă dulce, nepericuloşi pentru om, păsări variate, bâtlani, cormorani, pescăruşi-verzi, papagali cu aripi roşii şi multe altele încă.

- Nu mă aşteptam deloc la aşa ceva. Mi-ar fi plăcut să-mi aştern impresiile pe hârtia de desen, îşi dori Liza.

- Vrei să spui, să faci schiţe?

- Mai degrabă acuarele, un desen simplu n-ar reda toate aceste culori splendide.

Spre surpriza sa, Dirk părea interesat.

- Vom găsi tot ce ai nevoie... Dacă trebuie, le vom aduce cu avionul de la Perth. Si ne vom întoarce să petrecem câteva zile aici. Ce spui de asta?

- Ar putea fi foarte plăcut.

- Aşa va fi. îi vom putea cere Verei să-l ia pe Barney la ea în timpul absenţei noastre.

- Oh, nu! Ajunge!

Energia protestului său făcu vreo câţiva pasageri să se întoarcă.

- Ţi-e teamă? o întrebă el cu un aer ironic.

- De cine? De dumneata? Cu siguranţă nu! replică ea sfidătoare.

Dar nu îndrăzni să-i susţină prea mult privirea.

Când porniră spre Yarrawonga, soarele la apus dădea o nouă înfăţişare dramatică peisajului. Cerul era ca focul şi

fiecare dintre acele muşuroaie uriaşe misterios sculptate întindea umbre imense şi neregulate.

Ajunseră la un loc îngust în care drumul făcea o serie de viraje ca şi când cobora în valea unui curs de apă secat, pentru a urca din nou de cealaltă parte. Range Roverul făcea schimbări bruşte ale direcţiei de mers peste obstacole şi de mai multe ori braţul lui Dirk îl atinse uşor pe cel al Lizei. îi era imposibil să se îndepărteze de el, deoarece îl ţinea în braţe pe Barney, care adormise după această după-amiază în aer liber, dar de fiecare dată când simţea atingerea braţului lui Dirk pe piele, nu se putea stăpâni să nu se înfioare.

Fără să anunţe, el se opri şi Liza se gândi mai întâi că aveau probleme cu maşina. Dirk rămase aşezat în spatele volanului, fără să încerce să iasă. întoarse capul spre ea şi o privi cu intensitate. Apoi, încet, se aplecă şi puse stăpânire pe buzele ei. Sărutul său fu incredibil de blând, împrăştiind în trupul ei nu val de fericire. Liza ştia că nu trebuie să-l lase să facă asta, dar se simţea incapabilă să-l respingă.

- N-ar fi trebuit, protestă ea când Dirk se îndepărtă în sfârşit. Ai profitat că-l ţin pe Barney. Nu te puteam împiedica.

- O voiai cu adevărat?

Cu o mişcare bruscă, se întoarse şi maşina demară. Merseră în tăcere până la Yarrawonga. Liza, derutată şi confuză, încerca să-şi uite emoţiile, fără să ştie ce să creadă.

Când ajunseră, Barney dormea încă adânc şi Liza speră o clipă că Dirk îl va duce până în casă. Dar nu-i propuse asta; veni pur şi simplu să-i deschidă portiera.

Ocupată să-l care pe Barney, Liza nu o remarcă înainte de a ajunge la verandă pe femeia aşezată în unul din fotoliile mari, din ramuri de palmier, cu picioarele frumoase încrucişate. Era foarte seducătoare în bluza din mătase de culoare gri şi blugii mulaţi. Părul lung, blond cu reflexe cenuşii,

era neglijent prins într-un coc uşor. Pielea fină avea culoarea mierii, se gândi Liza.

- Dirk, oare ce te-a putut reţine atât de mult timp, dragule? îl întrebă ea cu o voce tărăgănată, leneşă. Te aştept de-o veşnicie!

Capitolul 3

- Iat-o pe Margo Newton, îi explică Dirk Lizei. Ea şi fratele său, Colin Beale, au ferma vecină, Ashey Downs. Margo, ţi-o prezint pe verişoara Elainei, Liza Harlow.

- încântată să te cunosc, spuse Liza cu un zâmbet politicos.

Tânăra femeie nu catadicsi să răspundă. Aruncă o privire spre
Barney care dormea.

-Aşadar, iată copilul. Tot nu înţeleg, Dirk, de ce vrei să-l ţii aici.

- N-am de ales.

- Cred că ai fi putut aranja din punct de vedere financiar cu această verişoară a soţiei tale, să-l crească la Londra.

Liza făcu un efort asupra ei însăşi pentru a-şi stăpâni furia şi răspunse cu răceală:

- Nu v-a venit în minte că aş putea avea propria mea muncă?

- ... Sau cu oricine altcineva, adăugă Margo, ca şi când Liza n-ar fi spus nimic.

Aceasta fierbea de furie şi nu era sigură că se va putea stăpâni mult timp.

- Dacă eşti de acord, îi spuse lui Dirk, îi voi da lui Barney supa şi-l voi culca..

Fără nici o îndoială, Margo şi Dirk se aflau în cei mai buni termeni, se gândi Liza cu dispreţ, urcând scara. Se simţea descurajată, văzând temperamentul femeii, iar idila lor n-o încânta deloc în legătură cu viitorul lui Barney.

Zece minute mai târziu, în timp ce-l dezbrăca, auzi un motor demarând în apropierea casei. Se grăbi la fereastră, la timp pentru a vedea o maşină mare americană îndepărtându-se. Aşadar, Margo plecase. Liza nu era nemulţumită că n-o va avea în faţa ei la cină!

îl culcă pe Barney şi trecu în camera sa pentru a se schimba. în mod ciudat, îşi regăsise buna dispoziţie, alese o rochie uşoară de modă veche, roz, care-i avantaja tenul, şi coborî.

Dirk aştepta în salon. O sticlă cu vin se răcea în frapieră. Hotărât lucru, devenise un obicei pe care-l accepta fără să-i displacă. în seara ceea, Dirk purta un alt costum gri deschis cu striuri fine. Contrastul între Dirk fermierul de peste zi şi acest bărbat elegant o mira încă o dată. Roşi uşor, amintindu-şi de sărutul foarte tandru pe care i-l dăduse în acea după-amiază.

- Vizitatoarea ta n-a rămas mult timp, observă ea cu o voce lipsită de naturaleţe.

- Margo se oprise numai în trecere să-mi propună să cinez la Ashey Downs în seara asta. Bineînţeles, nu puteam să accept.

- De ce nu? replică Liza cu energie. Este păcat să decepţionezi o prietenă atât de bună.

- Mi-ar fi fost greu să te las singură aici; n-ar fi fost foarte elegant.

Buna dispoziţie a Lizei dispăru total în câteva minute.

- Lasă-mă să-ţi spun un lucru, Dirk Lancaster. Nu se pune problema dacă să-mi ţii sau nu companie mie. Mai degrabă decât să te străduieşti să fii o gazdă perfectă faţă de mine, încearcă să umpli prăpastia care s-a format între tine şi fiul

tău în aceşti doi ani. Cât despre seri, pentru că Barney este culcat, poţi să faci foarte bine ceea ce-ţi place.

- Este foarte amabil din partea ta.

Răspunsese cu ironie, dar evident, reuşise să-l înfurie.

- Dacă te gândeai bine, adăugă ea, n-ar fi trebuit să refuzi invitaţia făcută de Margo.

- Dar nu este prea târziu, mă pot duce. Oricum, voi pleca acolo cu elicopterul.

- în locul tău, aş pleca imediat. Cât de fericită va fi Margo să te vadă!

- Foarte bine, spuse el după ce ezită puţin. O voi anunţa pe Vera că vei cina singură. Vei fi cu siguranţă culcată când mă voi întoarce, aşa că îţi doresc o noapte bună.

Liza se prefăcu indiferentă şi se aşeză ca pentru a-şi savura mai bine paharul cu vin. Pe masa joasă se afla o revistă pe care o luă şi o răsfoi nervoasă. Aşteptând ca Dirk să iasă, câteva minute mai târziu, îşi dădu seama că stătea de un timp cu privirea aţintită la aceeaşi pagină pe care se afla un taur premiat cu un an în urmă, fără să-l vadă. în cele din urmă, Vera trecu capul pe uşă pentru a o anunţa că cina era gata.

După o felie de pepene galben de la gheaţă, servi o felie de muşchi file de vită.

- Ce trist să mănânci singură, spuse ea compătimitoare. Oh, această Margo!

- Presupun că Dirk merge acolo frecvent.

- Sau vine ea aici, răspunse Vera cu dezaprobare.

- Ashey Downs este departe de aici?

- Cincizeci, şaizeci de kilometri, nu mai mult. Nu este o proprietate la fel de importantă ca Yarrawonga. Margo şi

fratele său au moştenit-o la moartea tatălui lor. în acea perioadă, Margo trăia la Perth, cu soţul ei.

- Acum de ce trăieşte aici? Este văduvă, divorţată?

- Nu. De fapt, nu trăieşte cu adevărat aici, face naveta între Perth şi Ashey Downs. Soţul său este bancher, este mult mai în vârstă decât ea, l-a luat de bărbat pentru banii săi, este sigur. După moştenire, trăieşte despărţită de el.

- Presupun că nu va întârzia să divorţeze şi să-l ia de soţ pe Dirk.

- Din nefericire, aşa s-ar spune. Eu în nici un caz nu doresc să servesc o asemenea femeie.

Vera ieşi să aducă desertul. Se întoarse o clipă mai târziu cu o îngheţată de vanilie, acoperită cu zahăr ars.

-Am uitat să-ţi spun că Shirley, sora mai mică a lui Dirk, soseşte mâine. Asta înseamnă că vei avea puţină companie.

- O credeam la pension la Perth.

- Da, dar este vacanţă.

- Dirk nu mi-a vorbit despre asta.

- Nu se înţeleg prea bine în ultimul timp. Dirk se ocupă de educaţia ei de când era de cinci ani. Este greu să ai responsabilitatea unei adolescente. Vei vedea, are capul plin de vise romantice.

Liza îşi imagină cu uşurinţă împotrivirea tinerei fete fratelui său autoritar.

Fără să reuşească să-şi găsească somnul, rămase întinsă în pat un timp ce i se păru o veşnicie. Nu se putea împiedica să nu ciulească urechile la zgomotele nopţii, în aşteptarea întoarcerii elicopterului. După două alarme false, auzi în sfârşit vuietul acestuia.. Zgomotul se amplifică până acoperi totul, apoi motorul se opri şi elicele se liniştiră. în liniştea care

reveni, îl auzi pe Barney strigând-o plângând.

Se ridică în grabă, îmbrăcă un chimono şi se repezi în picioarele goale în camera lui.

- Era elicopterul, spuse ea aplecată peste patul lui Barney. Te-ai speriat? Nu este nimic, tatăl tău a ieşit în seara aceasta şi tocmai s-a întors.

îl înveli şi bătu uşor perna. îl ţinea de mână, pregătită să-l aştepte să adoarmă din nou.

- Ce vom face mâine dimineaţă? o întrebă el, pe jumătate adormit.

- Vom vedea... Oh, sora tatălui tău soseşte în vacanţă. Este mătuşa ta, dar are şaisprezece ani şi merge încă la şcoală.

- Crezi c-o voi iubi?

- Desigur.

- Ştii, pe tata nu-l iubesc prea mult.

- Nu trebuie să spui asta... Este doar pentru că încă nu-l cunoşti, atâta tot.

- Este mereu supărat pe ceva, nu zâmbeşte niciodată.

Liza avu brusc neplăcuta senzaţie că era observată. Se întoarse rapid şi-l văzu pe Dirk în cadrul uşii, cu haina pe umeri. Se întrebă de cât timp era acolo şi-i asculta.

- Nu te-am auzit urcând, îl acuză ea. Barney a fost trezit de elicopter.

- Două reproşuri într-o singură frază! Am făcut prea mult zgomot şi n-am făcut destul. Ce să fac?

- Acum, pentru că eşti aici, ai putea să intri şi să-i urezi lui Barney noapte bună.

- N-ar fi trebuit să te sperii de elicopter, spuse el cu o voce indiferentă. Acum, dormi. N-o vei ţine pe Liza trează toată

noaptea.

Barney închise rapid ochii. Liza se aplecă şi-l sărută pe frunte.

- Noapte bună, Barney, vise plăcute.

- Noapte bună, Liza.

- Noapte bună, Barney, spuse imediat Dirk, la rândul său.

- Noapte bună... tată.

Liza lăsă uşa întredeschisă şi se întoarse în camera sa. Dirk o urmă. Ea nu protestă, hotărâtă să profite de ocazie pentru a-i spune ce gândea.

- Ai putea arăta puţin mai multă înţelegere. îi vorbeşti întotdeauna lui Barney de parcă ar avea maturitatea unui adult. îl sperii.

- Nu poţi măcar o dată să uiţi puţin de Barney? Nu crezi că un bărbat şi o femeie pot avea şi alte subiecte de discuţie?

Făcu o mişcare spre ea şi Lizei îi veni atunci în minte că era în camera ei, un loc în care nu putea să discute cu un bărbat ca Dirk Lancaster. Mai ales în plină noapte, când nu purta decât o cămaşă de noapte uşoară din bumbac şi un chimono din mătase fină. Cu siguranţă, el nu va încerca nimic, dar era o nechibzuinţă că-l lăsase să intre.

- Vrei să părăseşti camera mea, Dirk? Se străduia să-şi păstreze o voce calmă, dar era excesiv de încordată.

- Ai spus că nu-ţi este teamă de mine. Poate ţi-e teamă de tine însăţi.

- Este ridicol.

- într-adevăr? Pasiunile se declanşează repede în acest climat... pentru bărbaţi ca şi pentru femei. începi s-o descoperi, nu?

- Ieşi, ieşi imediat!

în loc să asculte, el se apropie şi mai mult. Ea se dădu un pas înapoi, dar se izbi de masă.

- Pierzi un timp preţios, o ironiză el. Dacă ai fi rămas mai multe luni, am fi avut timp să jucăm acest joc. Dar dacă nu eşti atentă, Liza, te vei întoarce în Anglia blestemându-te că n-ai profitat de o asemenea ocazie.

- Drept cine te crezi? Ce tupeu!

Stătea în faţa ei, dominând-o cu statura sa. Era aşa de aproape, încât îi simţea căldura corpului, parfumul bărbătesc. Atât de incredibil de aproape, încât suferea că nu simţea braţele musculoase cuprinzând-o.

Când după ceea ce i se păru o veşnicie de aşteptare şi de dorinţă, Dirk o strânse lângă el şi-i puse mâna pe gât, nu-şi putu reţine un geamăt înăbuşit. Orice idee de a-i rezista acestui bărbat dispăru în aceeaşi clipă. Nu mai rămânea decât o dorinţă spontană. Buzele lui Dirk le întâlniră pe ale sale pentru un lung sărut blând şi mâinile sale începuseră să urmărească formele delicate ale corpului ei, apropiind-o şi mai mult.

Cu un gest rapid şi nerăbdător, Dirk îndepărtă protecţia subţire a chimonoului mătăsos şi-şi strecură degetele în deschizătura cămăşii de noapte. îi mângâie tandru pieptul rotund, făcându-l să se întărească în palma sa, iar Liza se arcui spre el.

- Liza eşti atât de frumoasă, îi murmură. Perfectă. Ieri deja, pe marginea piscinei... Nu mai pot aştepta.

Cu o mişcare bruscă, Dirk făcu să alunece cămăşa de noapte de pe umerii săi şi aceasta îi căzu la pământ. Când îşi puse mâinile pe umerii ei goi, Liza îşi dădu deodată seama ce

era gata să facă. înspăimântată, se eliberă din îmbrăţişare.

- Ieşi! ordonă ea fuiroasă. Mă dezgusti!

Dirk o lăsă să scape. Respira precipitat, dar răspunse calm.

- Nu, Liza, nu te dezgust, dimpotrivă, mă doreşti. De ce nu vrei să accepţi?

- Afară! strigă ea, luând cămaşa de noapte pentru a se acoperi.

- Trebuie să înţeleg că reacţionezi aşa faţă de toţi bărbaţii pe care-i întâlneşti?

- Nu fi ridicol.

- Ai o fire pasională, Liza. Am ştiut-o din prima clipă în care mi-am aţintit privirea asupra ta. De ce refuzi o experienţă care ar putea fi fantastică pentru amândoi?

- Te dispreţuiesc, Dirk Lancaster, mai mult decât poţi crede.

- Asta n-are nimic de-a face cu faptul că mă doreşti.

Ceea ce sugera Dirk era cum nu se poate mai adevărat; nu se putea stăpâni să nu-l dorească fizic şi asta n-avea nimic de-a face cu ceea ce gândea.

- Vreau să părăseşti această cameră imediat şi să nu mai pui piciorul aici! Ai înţeles?

- De acord. Să spunem că nu voi mai veni până când nu mă vei invita.

- Asta n-are nici o şansă să se întâmple!

- Vom vedea.

- Nu văd de ce te interesezi de mine. Nu-ţi lipsesc, probabil, „invitaţiile" prin alte părţi, i-o aruncă ea când ajunse la uşă.

- Eşti geloasă? o întrebă el cu un aer amuzat.

- Eu, geloasă pe Margo Newton? Glumeşti! Ce sperai oare? Te întorci de la amanta ta şi ai vrea să fiu gata să te primesc imediat în patul meu!

- Margo şi cu mine am avut pur şi simplu o cină foarte plăcută în doi, apoi...

- Nu vreau să ştiu ce-aţi făcut apoi!

- Iartă-mă, am crezut contrariul. Nu voi mai spune un cuvânt despre acest subiect.

- Aţi... Vreau să spun, întâmplător...

- La cererea ta, nu mai spun nimic în plus. Noapte bună, Liza. Să dormi bine, dacă ai să poţi...

După plecarea sa, Liza rămase o clipă ţintuită locului. Corpul îi păstra încă amintirea atingerii lui Dirk şi se întoarse tristă în patul său.

*
* *

A doua zi dimineaţă, Liza află de la Vera că Dirk se va întoarce să ia micul dejun cu ei.

Chiar dacă, începând din acea clipă, se aştepta în orice moment la venirea lui, nu-şi putea controla emoţiile când intra. Roşi din cap până-n picioare, bătăile inimii i se accelerară şi simţi că i se înmoaie picioarele. în ceea ce-l privea pe Dirk, nu părea câtuşi de puţin jenat, ca şi când uitase scena din noaptea precedentă. Părea bine dispus, aşa că Liza prinse ocazia să-i prezinte o idee pe care o avusese:

- Barney pare să fi moştenit dragostea ta pentru cai, Dirk, şi-şi doreşte la nebunie să înveţe să călărească. M-am gândit că ai putea probabil să-i găseşti un ponei şi să-i dai câteva lecţii.

- Larry Kemp se ocupă de cai. îi voi cere să aleagă un animal potrivit pentru Barney şi să înceapă să-l înveţe.

- Dar... n-ai putea să-l înveţi tu însuţi?

- Nici nu se pune problema.

în loc să continue să-l înfrunte pe Dirk, ea se întoarse spre Barney.:

- Ti-ar plăcea să ai un ponei?

- Un ponei al meu! exclamă copilul încântat.

- Da, al tău. Şi te voi învăţa eu să călăreşti.

- Tu? se miră Dirk.

- Am învăţat când eram adolescentă. Şi n-o făceam rău pe vremea aceea.

- Cum se face? Te credeam o fată de la oraş.

- Am trăit cu părinţii mei la ţară. Am făcut călărie ajutând cluburile hipice locale. Am câştigat chiar câteva premii în diferite competiţii.

Avu plăcerea de a vedea în ochii lui Dirk o urmă de apreciere.

- Voi rezerva un cal şi pentru tine. Vom putea face câteva ieşiri împreună, dacă se prezintă ocazia.

- Ar fi foarte plăcut să hoinărim toţi trei, răspunse ea cu un aer prefăcut nevinovat.

Când Dirk îşi termină micul dejun, plecă. Liza eliberă masa şi duse farfuriile la bucătărie. Stătea încă de vorbă cu Vera când Larry Kemp apăru în uşă. O privea insistent, cu obrăznicie.

- Patronul a zis că vă trebuie doi cai.

- Exact. Ai ceva pentru Barney şi pentru mine?

- Nici o problemă, Liza.

- Nu fi atât de familiar Larry, interveni Vera. Pentru tine, este domnişoara Harlow.

- Când veţi fi gata, domnişoară Harlow, eu sunt la ţarcuri.

- Venim peste un sfert de oră.

Liza urcă să se schimbe şi să-l ia pe Barney din camera sa.

- Tatăl tău a promis la micul dejun că vei avea un cal şi este pregătit, spuse ea cu entuziasm. Nu-i amabil din partea lui?

Cei doi cai aleşi de Larry erau adorabili, poneiul de culoarea cafelei cu lapte, cu ochii mari căprui şi supuşi, celălalt, un cal mai mare, cenuşiu cu pete mici.

- Cel mic este blând ca un miel, o asigură Larry. Dar al dumneavoastră este puţin mai nervos.

- Cum se numesc?

- Gypsy şi Ladybird. Puteţi face un tur în timp ce mă ocup de Barney şi de Gypsy.

- Nu-i nici o problemă. Pot să-l învăţ eu însămi să călărească.

- Am instrucţiuni stricte. Eu sunt cel care trebuie să-i dea lecţii.

Aceasta era aşadar răzbunarea lui Dirk! Ea nu voise să iasă
singură cu el, el nu-i oferea plăcerea de a-l învăţa pe Barney să călărească.

în timp ce Larry se ocupa de asta, făcu un tur cu Ladybird în împrejurimile proprietăţii, apoi se întoarse pentru a vedea cum se descurca Barney. Larry era indiscutabil un profesor bun, nu încăpea nici o îndoială în privinţa asta. Foarte repede, Barney ştiu să se ţină în şa fără ajutor.

După o jumătate de oră, Larry îi spuse lui Barney să descalece pentru a se odihni puţin.

- Să ştiţi că, îi spuse Lizei, acest copil se comportă de parcă a fost născut în şa. Are o legătură înnăscută cu animalele. Va putea deveni un adevărat crescător de animale.

- Mi-ar plăcea să aibă un animal de casă. Din nefericire, în apartamentul meu din Londra nu era posibil, dar îmi vorbea tot timpul despre hamsterii pe care-i avea la grădiniţă.

- Am un pui de cangur pe care i l-aş putea da. L-am găsit lângă un tufiş şi l-am luat la mine acum câteva zile.

- Oh, îi va plăcea atât de mult, Larry. Eşti sigur că nu te deranjează să te desparţi de el?

- Tot ce vă facă plăcere, domnişoară Harlow.

Ea clătină din cap. Acest Larry era incorigibil! Dar avea inimă bună. Brusc, se simţi mai optimistă. Cu siguranţă, lucrurile se vor aranja pentru Barney.

Capitolul 4

Dirk luă avionul său, un Cessna, pentru a se duce la Derby s-o ia pe Shirley de la aeroport, o onoare pe care n-o acordase fiului său cu două zile mai înainte.

Liza aştepta cu nerăbdare sosirea adolescentei, sperând că aceasta va fi mai mult o soră mai mare, decât o mătuşă, pentru Barney. Când auzi avionul, se repezi cu Barney afară pentru a o întâmpina. Dar entuziasmul îi scăzu rapid la vederea celor două feţe încordate. Era evident că fratele şi sora avuseseră o altercaţie pe drum. Shirley stătea îmbufnată cu încăpăţânare şi Dirk fierbea de furie.

- Liza, ea este sora mea Shirley, spuse Dirk tăios.

Nici un zâmbet nu îndulci expresia tinerei fete. Fusese oare avertizată împotriva Lizei, pentru simplul motiv că era verişoara Elainei? Dacă va fi cazul, pentru Barney, va face tot posibilul să câştige prietenia şi încrederea lui Shirley.

- Salut, spuse ea cu un zâmbet prietenos, Barney nu mai putea de nerăbdare să te revadă. îşi aminteşte foarte bine de tine.

Era cam exagerat, dar pentru o cauză bună.

Tânăra fată îşi uită o clipă proasta dispoziţie, îi zâmbi lui Barney, îngenunche şi-l sărută.

- într-adevăr, îţi aminteşti de mine, Barney? Ai crescut atât de mult, că te-aş fi recunoscut cu greu.

- înotam cu tine, răspunse el timid.

- Este adevărat. Petreceam mult timp la piscină când veneam în vacanţe.

- Să intrăm, îşi pierdu Dirk răbdarea. Voiai să te schimbi şi să te răcoreşti, Shirley. După aceea, avem de vorbit.

De vorbit? Intonaţia din vocea sa indica faptul că va fi ceva serios, aşa că Liza preferă să-i lase. Pentru a ieşi, pretextă că Barney vrea să-şi revadă poneiul.

îl mângâiau pe Gypsy când auziră o voce cunoscută în spatele lor. Era Bill Taggart, bărbatul care venise să-i ia de la Derby.

- Salut, Barney. Ce faci Liza? Mă duc să arunc o privire la lotul de îngrăşare, vreţi să mă însoţiţi?

Urcară în camioneta lui Bill şi o luară pe drumul prăfuit şi desfundat, plin de făgaşuri adânci, consecinţă a sezoanelor ploioase precedente.

- Aici, în regiunea Kimberley, avem mai mult noroc decât în interior, unde nu este practic decât pustiu... Noi avem o climă aproape musonică. în fiecare an, ploile torenţiale de vară ne regenerează păşunile. Dar, chiar şi aşa... uneori avem mari probleme să menţinem animalele în deplină sănătate.

- îmi închipui! Totuşi, în felul său, această ţară este foarte frumoasă.

- Sunt încâtntat să te aud spunând-o. în ceea ce mă priveşte, cu siguranţă n-aş fi atât de entuziast după o zi lungă şi dură în şa, dar n-aş schimba viaţa asta pentru nimic în lume.

- Când voi fi mare, voi fi fermier! spuse Barney cu mândrie.

- Ca tatăl tău, aşa este? El este un adevărat crescător de animale. Şi trebuie să fii când ai mai mult de patru sute de mii de hectare din care trei sferturi nu sunt împrejmuite. într-o fermă se poate întâmpla orice şi se întâmplă. Tatăl tău îşi păstrează întotdeauna, în orice ocazie, sângele rece.

Bill oprise camioneta pe culmea unei coaste şi trebui să aştepte un timp să se lase praful. în faţa lor se întindea o păşune vastă cu iarbă grasă şi foarte verde, unde bovinele erau aşzate în diferite împrejmuiri. Mai multe mori de vânt pompau în permanenţă apa din subsol.

- Noi avem carne de cea mai bună calitate de când ne

îngrăşăm vitele pe loc, explică Bill. Dar costă destul de mult să întreţii un asemenea sistem de irigare, dacă vrei să asiguri furajul în permanenţă. Pentru ca să fie rentabil, trebuie să ştii să apreciezi evoluţia pieţii cărnii. Dirk ştie asta perfect.

Beill îi făcu să înconjoare lotul de alimentare. Era incredibil de mândru de fiecare realizare a patronului său. Le aduse la cunoştinţă cu exactitate câte milioane de litri de apă pompau maşinile, câte mii de capete de animale treceau prin lotul de alimentare în fiecare an, câte kilograme luau animalele în timpul îngrăşărilor de şase luni. Dirk Lancaster nu făcea oare niciodată nici o greşeală? încheie prin a se întreba Liza, iritată.

Când îşi termină turul de verificare, Bill îşi privi ceasul şi observă că rămăseseră mai mult timp decâ era prevăzut. Se întoarseră rapid, înainte ca cineva să se neliniştească de absenţa lor prelungită.

*
* *

Shirley stătea întinsă pe un şezlong, pe verandă, cu faţa încruntată. Se schimbase şi acum purta blugi şi un pulover şi îşi prinsese părul blond într-o coadă de cal.

- Mă duc să pregătesc o ceaşcă de cea. Vrei şi tu?

în faţa aerului de indiferenţă totală al tinerei fete, continuă:

- O fac într-un minut. Barney, rămâi cu Shirley.

în bucătărie, Vera întindea un aluat pentru tartă.

- Am avut o scenă!

- între Dirk şi Shirley?

- Nu i-ai auzit?

- N-am fost aici. Bill Taggart ne-a luat să vedem lotul de îngrăşare.

- Această tânără domnişoară nu mai vrea să se întoarcă la şcoală în trimestrul viitor. I-a venit ideea de a avea propriul

apartament la Perth şi de a începe să lucreze.

- Şi ce fel de muncă o interesează?

- Mă îndoiesc că ştie. Ceea ce vrea, este să fie independentă.

- La şaisprezece ani!

- Desigur, Dirk nici nu vrea să audă. Pentru el, nici nu se pune problema să nu se întoarcă la şcoală după încheierea vacanţei. După părerea mea, nu s-a încheiat discuţia. Shirley este şi ea o Lancaster şi are tot atâta caracter ca fratele său, nimic de spus.

- Dar va trebui totuşi să-şi asculte până la urmă fratele, nu?

- Ei, da. Va fi interesant de văzut cum se vor defăşura lucrurile.

Când Liza reveni pe verandă, Barney era pe genunchii lui Shirley şi-i explica ce fermier formidabil va fi el mai târziu. Shirley era foarte drăguţă, se gândi Liza, avea o prospeţime adolescentină, care-i dădea mult farmec. Părea limpede că-şi adora nepotul şi amândoi se înţelegeau deja foarte bine.

- Vera ţi-a pregătit un sifon în bucătărie, îi spuse ea lui Barney, cu scopul de a rămâne puţin singură cu Shirley. Am impresia că te cunosc deja, Elaine mi-a spus atâtea despre tine, continuă ea, adresându-se tinerei fete, fără să ezite să mintă.

- Cu siguranţă, nu de bine, bombăni Shirley.

- De ce crezi asta?

- Elaine m-a detestat întotdeauna, încă de la prima noastră întâlnire. Nu suporta să mă vadă petrecându-mi vacanţele aici.

- N-ai impresia că era mai degrabă invers, că tu o considerai pe Elaine ca pe un intrus între tine şi fratele tău, ceea ce era de altfel normal la vârsta pe care o aveai?

- Ea o intrusă. S-a aruncat asupra lui şi când s-a săturat să trăiască aici, a plecat.

Loialitatea lui Shirley se îndreptă spre fratele său, în ciuda mâniei împotriva lui..

- Cât timp rămâi? reluă brusc Shirley după o clipă de tăcere.

- Nu ştiu. în mod normal, vreo cincisprezece zile. Vreau să fiu sigură că Barney s-a instalat bine. Sosirea aici este o mare schimbare pentru el. De-abia îşi aminteşte că a trăit aici şi este foarte timid cu Dirk. Sunt mulţumită că eşti aici, deoarece îl vei putea ajuta. într-un anumit sens, s-ar putea crede că a acceptat cu bine moartea mamei sale dar, de fapt, n-a înţeles că n-o va mai vedea niciodată. Pe neaşteptate, o caută şi începe să plângă. Nu pot pleca înainte de-a fi sigură că se simte bine.

- Asta înseamnă că vei rămâne încă un timp.

- Nu prea mult, sper. Trebuie să-mi reiau munca. Ştii, sunt stilistă.

- Desenezi modele de colecţie?

- Da, într-un anumit sens, fac acest gen de lucruri.

- Trebuie să fie formidabil. Cât mi-ar plăcea să fac asta!

- Te interesează arta, Shirley?

- Cred. Nu m-am gândit niciodată cu adevărat la asta. Dirk m-a făcut să învăţ materii ştiinţifice, dar mă plictisesc atât de mult.

- Tot ceea ce faci împotriva voinţei tale este plictisitor.

- Dacă cel puţin fratele meu ar putea înţelege asta! în clipa aceea, Barney intră pe verandă. Ducea cu multă precauţie un mic animal în braţe.

- Priveşte ce mi-a dat Larry, Liza: un pui de cangur.

- Oh, este adorabil. Adu-l aici, ca să-l putem vedea.

Era fericită că Larry îşi ţinuse promisiunea. Barney era în al nouălea cer.

- Va trebui să fii atent să nu-l răneşti. Este încă un pui.

- Ştiu. Larry mi-a spus că trebuie să-i dau lapte şi Vera mi-a pregătit o sticlă specială pentru el, dar... nu ştiu cum să fac...

- îţi voi arăta, propuse Shirley. Am avut şi eu un pui de cangur când eram mică.

încă o dată, Liza remarcă blândeţea lui Shirley când i se adresa nepotului său. în cazul în care i l-ar putea încredinţa pe Barney, ar pleca mai liniştită, se gândi ea. Dar Shirley nu va rămâne la Yarrawonga.

*
* *

Benjie Gorge nu era un loc foarte liniştit, foarte odihnitor. Nu se auzea nici un zgomot, de-abia din timp în timp foşnetul vreunui animal prin iarbă sau o bătaie de aripă când o pasăre îşi lua zborul. Liza lucră la acuarela sa o oră sau două, apoi se opri din pictat şi se întinse în iarba uscată. Cu braţele încrucişate sub cap, privea distrată cerul de un albastru închis, fără nori.

Se simţea puţin vinovată, ca de fiecare dată când îl lăsa pe Barney în grija lui Shirley. Era în Shirley ceva ce o deranja, ceva prefăcut. Nu se îndoia de afecţiunea reală pe care i-o purta nepotului său, dar i se părea că se foloseşte de el într-un scop personal, pe care nu-l cunoştea.

Trecuseră zece zile de la sosirea sa la Yarrawonga şi încă nu credea că l-ar putea lăsa pe Barney. în timpul zilei, i se părea deseori că băiatul nu avea atâta nevoie de ea, dar în fiecare seară vedea că s-a înşelat. Deseori sosea în camera sa plângând, ca şi când i-ar fi fost teamă că n-o va mai vedea. Menţionase de câteva ori faptul că, în curând, se va întoarce la Londra, pentru ca el să se obişnuiască treptat cu această idee. îl asigurase că nu va pleca imediat, dar ghicea că el se temea să nu dispară din viaţa sa în timpul nopţii, ca mama lui.

Aşa că, de fiecare dată când îl culca, îl liniştea, îi promitea că va fi încă acolo la trezirea lui.

Liza descoperise Benjie Gorge într-o zi în care se plimba singură cu Ladybird, cu trusa sa de pictură în spate. Mai târziu, la întoarcerea acasă, aflase că această trecătoare îşi luase numele de la un bandit celebru care se ascunsese aici în secolul trecut. Acum venea frecvent în acest loc ce semăna cu Geikie Gorge, unde îi dusese Dirk, dar era mai mic şi mult mai liniştit. în aceste trecători, Liza găsea o sursă de inspiraţie permanentă. încerca să prindă pe hârtie culorile profunde ale stâncilor care se reflectau în apa nemişcată, încerca să-şi exprime impresiile, să fixeze zborul unui stol de păsări cacadu albe sau de flamingo roz. în fiecare zi se întreba cum nu putuse Elaine să fie fascinată de frumuseţea sălbatică, dramatică a acestei ţări.

Auzi pasul unui animal în spatele ei pe creastă şi se întoarse. împotriva luminii, văzu silueta unuii bărbat călare. Imediat îl recunoscu pe Dirk şi inima începu să-i bată mai repede. El coborî cu calul în trecătoare şi Liza îi putu admira stilul perfect. Când ajunse sub copacul de care era legată Ladybird, se dădu jos din şa şi lăsă animalul să i se alăture acesteia. Se aşeză lângă ea în iarbă, cu un picior întins şi cu mâinile în jurul genunchiului ceilulalt, care era îndoit.

- Aşadar, iată unde te ascunzi, spuse el ca introducere. Dar pictezi cu adevărat bine, adăugă, privind acuarela la care lucrase.

- Nu sunt chiar nepricepută.

- Pari în stare să prinzi ceea ce este esenţial în natura acestei regiuni. Puţini oameni o înţeleg. Nu văd în Kimberley decât un loc aspru, neplăcut, prea uscat iarna, prea cald şi prea umed vara.

- Iubeşti această regiune, nu-i aşa?

- Mi-am petrecut aici toată viaţa, cu excepţia unui scurt

interval când am locuit la Perth cu părinţii. Dar nu mi-a plăcut oraşul mai mult ca tatălui meu.

- Tatăl tău a pus pe picioare Yarrawonga?

- El a cumpărat primele pământuri, a pus să se construiască locuinţa şi clădirile. Era greu în acea perioadă şi n-a mai vrut niciodată să facă altceva. N-ai văzut Yarrawonga funcţionând cu adevărat.

- Presupun că tu ai făcut din ea ceea ce este acum.

- Pe bazele care mi-au fost date.

Dirk părea într-o dispoziţie cordială, gata să vorbească şi să asculte. Aşa că Liza riscă să atingă cu calm conflictul său cu Shirley.

- Şi mama voastră a murit, nu? Probabil că n-a fost uşor pentru tine să creşti o soră atât de tânără, începu ea.

- Ah, atunci nu.

- Problemele adolescenţilor sunt întotdeauna dificile chiar şi pentru părinţii lor.

- Copila asta este complet stupidă.

- Nu mai este o copilă, are şaisprezece ani.

- Are vârsta de şcoală. Nu pot s-o fac să meargă acolo cu forţa, dar nu se pune problema să trăiască singură la Perth. Dacă într- adevăr nu vrea să-şi termine şcoala, va rămâne la Yarrawonga.

- Dar îi este groază de asta! exclamă Liza cu spontaneitate.

- Ar trebui să fii mulţumită gândindu-te că se va ocupa de Barney.

- Aş fi mulţumită dacă aş şti că rămâne cu plăcere. Dar va pleca imediat ce va fi posibil.

Se lăsă între ei o tăcere tensionată. De ce oare fiecare discuţie a lor se încheia cu o confruntare? Nu vor putea niciodată să vorbească în mod calm?

- Cred că ai putea vinde asta pe un preţ bun, spuse Dirk,

de parcă şi el voia să facă un efort în acest sens. Arătă spre acuarela ei.

- Mă îndoiesc. Pentru tot ceea ce atinge arta, trebuie mai mult decât nişte aptitudini, trebuie ceva în plus, ce nu are toată lumea.

- Tu n-ai acel „ceva în plus”? întrebă el surprins.

- în domeniul meu, da. De aceea m-am specializat pe profilul de modă.

- Vorbeşte-mi puţin despre munca ta, Liza.

- Fac tot felul de lucruri: schiţe pentru publicitate, motive de ţesături pentru diferite situaţii: de vânzare, de colecţie, pentru cataloage de vânzare prin corespondenţă.

- Este mai divers decât îmi imaginam.

- Credeai că nu există decât marile colecţii de croitorie de lux? Dar pâinea mea zilnică sunt hainele de gata pentru toată lumea. în schimb, marile case ne aduc reclamele lor, să lucrezi pentru ele îţi sporeşte reputaţia.

- Cum îţi găseşti comenzile? Ai un agent?

- Da, desigur.

- Şi... ai un iubit? întrebă el direct.

întrebarea neaşteptată o surprinse.

- Asta nu te priveşte, replică ea.

- Laşi terenul liber...

- Te rog!

- De ce ai mimat indignarea, când te-am săurat în seara aceea?

- Era mai mult decât un sărut, îţi aminteşti, răspunse ea cu ciudă.

- Nu mult mai mult, după cum s-au întors lucrurile. Mă doreai în seara ceea, Liza, ai minţi spunând contrariul.

- Ai un tupeu!

- Pur şi simplu constat un fapt. Nu uita că am ţinut acest trup adorabil în braţele mele şi că te-am simţit răspunzând

mângâierilor mele. Cum ai face-o din nou dacă te-aş lua în braţe.

Liza sări în picioare, indignată, dar furioasă pe ea însăşi că nu-şi putea stăpâni tulburarea.

- Ai o foarte bună părere despre tine dacă-ţi imaginezi că poate fi adevărat!

- Să fie oare o provocare, Liza? Se ridicase la rândul său.

Iată că iar începea. Din nou, nu ştia ce să facă pentru a nu se înfierbânta simţindu-l atât de aproape. Se străduia să nu fugă imediat, să nu-i demonstreze astfel tulburarea sa.

La atingerea degetelor lui Dirk pe braţul ei gol, ar fi cedat. Ireparabilul se va produce şi nu putea să se silească să-l împiedice, dimpotrivă, îl aştepta cu atâta intensitate încât tot trupul îi suferea. Da, trebuia să recunoască, îl dorea şi nu putea rezista chemării lui. închise ochii pentru a-şi stăpâni emoţiile, dar cum să-şi menţină calmul?

Dirk îi înconjură umerii cu braţele. Se simţi învinsă lângă trupul său cald, având capul ascuns lângă gâtul lui. Buzele lui Dirk îi dezmierdau faţa, îi frigeau pielea. Când el îi găsi gura şi i-o sărută cu înverşunare, Liza avu impresia că leşină. Sărutul său provoca în ea senzaţii de necontrolat şi tot corpul îi tremura de dorinţă.

Dirk se îndepărtă atunci uşor şi o privi insistent din cap până-n picioare.

- Spune-mi acum că nu mă doreşti, îi spuse el cu voce joasă.

Dar ea nu mai dorea să nege. La ce bun să refuze evidenţa? Şi
era atât de simplu să nu se împotrivească. Dirk şi cu ea se doreau cu intensitate, aveau nevoie unul de celălalt pentru a-şi domoli pasiunea. O asemenea nevoie, încât scrupulele şi temerile erau anihilate.

Fără să-i aştepte răspunsul, Dirk începu din nou s-o

sărute. De data aceasta, Liza răspunse sărutului său fără reţinere. Se lipi şi mai mult de el, spori îmbrăţişarea, începu să-l mângâie la rândul ei. Dar, brusc, Dirk se dădu foarte uşor înapoi şi ciuli urechea. Se auzea un autovehicul apropiindu-se pe drum.

- Ce nepoftit! exclamă Dirk. Tocmai acum!

Capitolul 5

- Aşadar, iat-o pe frumoasa Liza Harlow despre care mi s-a vorbit atât de mult! începu bărbatul care veni să li se alăture în trecătoare.

- Bună ziua, Colin, ce te aduce aici? exclamă Dirk fără prea mare căldură.

- Din fericire, nu mă supăr uşor. Aş putea avea impresia că nu sunt bine venit. Ei bine, prezintă-mă acestei fermecătoare tinere femei.

- Liza, Colin Beale, fratele lui Margo.

Liza tremura încă în urma scenei pe care Colin o întrerupsese. Acum i se părea greu de crezut că o tolerase. Făcu un efort asupra ei înşăşi pentru a zâmbi calmă şi a-i întinde mâna cu un gest firesc.

- îmi doream teribil să te întâlnesc de când sora mea mi-a vorbit despre dumneata. Eram sigura că eşti o adevărată frumuseţe.

- Adevărat? Mă uimeşti, îl ironiză ea.

- Mai curând ceea ce nu mi-a spus Margo m-a pus în mişcare. Ea considera că n-avea nici un sens ca Liza să rămână la Yarrawonga. Cred că ar fi de preferat să nu-i spun lui Margo că v-am găsit ascunşi pe amândoi, departe de priviri indiscrete.

- Ajunge, Colin, îl întrerupse Dirk în mod brutal. Tot nu ne-ai spus ce cauţi pe aici.

- Am venit la Yarrawonga special s-o văd pe Liza cu proprii mei ochi, dar nu era acolo. Shirley mi-a spus că pictează şi că Bengie Gorge este unul din locurile ei preferate. Speram să te găsesc singură, Liza, şi în plină creaţie.

- Am trecut prin acest loc retras din întâmplare, mormăi Dirk.

- Adevărat? Şi eu care credeam că era o întâlnire aranjată.

Cât este de uşor să te înşeli!

Colin făcu câţiva paşi până la acuarelă şi o cercetă cu atenţie, cu braţele încrucişate. Degaja o eleganţă naturală accentuată şi mai mult de hainele elegante: pantaloni din pânză de culoare arămie şi o cămaşă cu dungi fine, albastre, bine croită. Era cu puţin mai scund decât Dirk, bine făcut, cu părul şaten închis şi purta mustaţă.

- Este, într-adevăr bine, ai talent. Cum reuşeşti să înţelegi atât de bine Australia?

- Am încercat doar să redau o impresie.

- Ai putea să redai unele „impresii" despre Ashey Downs în timpul sejurului dumitale. Sincer, aş fi mândru să le agăţ pe pereţi.

- Tocmai îi spusesem Lizei că nişte picturi de această calitate ar putea fi vândute pe un preţ bun, interveni Dirk. Dar refuză să mă creadă.

- Se pare totuşi că ai doi cumpărători. Vino la Ashey Downs într-una din zilele astea...

- Nu ştiu dacă...

- Nu, ascultă, am o idee mai bună. Am putea merge să vedem picturile indigene din peşterile din Windjama George. Să spunem că este o perioadă importantă din istoria artei primitive, ceva care nu poate decât să te afscineze.

- Tocmai mă pregăteam să-i propun s-o duc acolo, remarcă Dirk, spre surprinderea Lizei.

- Dar eu am fost primul.

- Este prea departe pentru a nu merge cu avionul, iar tu n-ai avion, obiectă Dirk.

- Putem face drumul cu maşina, nu este aşa de teribil, va dura pur şi simplu o zi. Vom lua hrană rece şi ne vom opri pe drum să mâncăm.

Colin părea încântat de ideea sa, în schimb lui Dirk era departe de a-i surâde.

- Aşadar, Liza, pe care dintre noi doi îl vei prefera?

Ea se gândi rapid. Să accepte invitaţia lui Colin avea avantajul de a-i arăta lui Dirk Lancaster că nu se pierduse în întregime sub farmecul său. Era, de asemenea, un mijloc de a-şi dovedi ei înşăşi că scena precedentă nu fusese decât o clipă de inconştienţă trecătoare şi că acum îşi regăsise controlul simţurilor. Se întoarse spre Colin.

- Propunerea dumitale este foarte atrăgătoare. Când am putea merge acolo?

- De-a ce te joci Liza? exclamă Dirk.

- Ai vreo obiecţie să fac această plimbare cu Colin?

- Se pare că ai uitat că ai rămas la Yarrawonga ca să te ocupi de Barney.

- Deloc, Dirk, îl corectă ea. Dacă rămân, este pentru ca Barney să înveţe să depindă mai puţin de mine. Pentru ca tatăl său să devină treptat persoana cea mai importantă din viaţa lui. Aşa că, dacă eşti gata să petreci o zi întreagă departe de preţioasa ta fermă, pleacă mai curând cu el decât cu mine. Du-l pe el la Windijama George, sau în altă parte, n-are importanţă, atâta vreme cât este cu tine.

- Aici, ea amarcat un punct, sublinie Colin.

- Nu te amesteca, replică, Dirk.

- Am spus că voi merge cu Colin şi nimic nu mă va face să-mi schimb părerea.

- Bine, faci ce vrei!

Dirk era în mod vizibil furios şi jignit. întoarse spatele şi plecă în grabă. Liza n-avea decât o dorinţă, să fugă să-l aducă înapoi şi să-i ceară iertare. Să-i spună că nu voise să spună asta, că trebuia să-i înţeleagă confuzia emoţiilor, că ea... îl văzu cu inima strânsă urcând în şa. Plecă fără să se întoarcă. Zgomotul paşilor calului descrescu treptat şi rămase singură cu Colin.

- Ei bine, constată Colin amuzat, prietenul nostru Dirk s-a

supărat...

- L-ai provocat.

- Eu? se miră el cu o nevinovăţie prefăcută. Mai degrabă dumneata i-ai vorbit în cunoştinţă de cauză şi nu te condamn.

- Am acţionat în funcţie de Barney, nu de Dirk.

- Nu-i datorezi nimic. Dimpotrivă, ar trebui să-ţi fie recunoscător pentru ceea ce faci pentru el.

Liza nu se simţea prea în largul ei de întorsătura pe care o lua conversaţia.

- Prefer să nu mai vorbim despre Dirk, îl întrerupse ea.

- Să vorbim atunci despre mica noastră plimbare. Dacă am stabili-o pentru mâine?

Liza ezită. Să iasă cu Colin imediat, a doua zi, nu-i spunea mare lucru, în plus, ţinea să-i tempereze elanul.

- Nu, nu mâine. Trebuie să mă înţeleg cu Shirley să aibă grijă de Barney.

- Poimâine, atunci?

- Nu... vom vedea peste câteva zile.

- Te voi suna mâine, de acord?

- Bine, de acord... Iartă-mă, dar acum trebuie să plec. Sunt aşteptată.

Bineînţeles, minţea, dar nu voia să prelungească această întâlnire. Deja îşi regreta hotărârea. Cum putuse să promită astfel, fără să se gândească?

*
* *

Liza coborî în seara aceea după ce-l culcă pe Barney, când toată casa se umplu de muzică rock. Se grăbi în salon şi-i ceru lui Shirley să micşoreze volumul. Voia să-l audă pe Barney dacă eventual o striga. Shirley se execută imediat. N-ar fi fost atât de promptă dacă n-ar fi fost pentru Barney; copilul era totuşi singurul lor teren de înţelegere.

- Mi s-a părut că am auzit plecând elicopterul, spuse Liza.

Dirk a ieşit în seara asta?

- Ghiceşte unde s-a dus! Este nedrept. Nu vrea să trăiesc singură la Perth, îmi vorbeşte despre „pericol moral”, dar el nu renunţă la o femeie ca Margo Newton.

Liza simţi gelozia strângându-i inima.

- N-ai dreptul să spui asta, numai pentru că fratele tău o vizitează seara pe Margo. Nu înseamnă neapărat...

- Nu poţi fi chiar atât de naivă. Ei doi n-au decât un singur lucru în comun, este limpede.

- Poate interpretezi greşit situaţia. Dirk este liber, acum că Elaine a murit şi Margo este în proces de divorţ.

- Cum, crezi că s-ar putea căsători cu Margo? Dar ar fi îngrozitor. îţi imaginezi viaţa mea cu această femeie în chip de cumnată! N-aş putea să suport. Şi Barney, la asta te-ai gândit?

- Pentru Margo, Dirk este stupid că-l ţine aici; găseşte că Barney ar fi trebuit să rămână în Anglia.

- La tine?

- La mine sau la oricine altcineva. Puţin îi pasă.

- îl vei lua cu tine dacă ei se căsătoresc. Asta i-ar conveni de minune lui Margo.

- Orice aş face, va fi pentru Barney, nu pentru Margo, nici pentru Dirk.

- Sunt sigură că-l vei lua cu tine. Dar eu, cu mine ce se va întâmpla? Voi rămâne aici cu Margo în spate. Câteodată îl detest pe Dirk. Nu pot totuşi decât să aştept majoratul pentru a-l trimite la naiba.

Ochii lui Shirley se umplură de lacrimi.

- Eşti nedrepată, Shirley, să vorbeşti astfel despre fratele tău. Aşa dur cum ţi se poate părea că se poartă faţă de tine, tot ceea ce face este mereu spre binele tău.

- Cum este să mă ţină prizonieră aici, replică Shirley. Nu văd în ce fel asta este pentru binele meu.

- El vrea ca tu să te hotărăşti să te întorci la şcoală şi să

mergi apoi la universitate. Nu poţi fi rezonabilă?

- Tu de ce parte eşti? întrebă Shirley cu suspiciune.

- Este doar o problemă de bun-simţ. Este evident că nu doreşti să rămâi la Yarrawonga, iar şcoala nu poate fi atât de îngrozitoare cum spui.

- Ba da! Este plictisitoare şi stupidă. Cum poţi fi interesat de materii ca matematica, geografia sau economia comercială?

- încearcă atunci să-i convingi pe Dirk şi pe profesorii tăi să te lase să urmezi materiile care-ţi plac. Ce ţi-ar plăcea să faci?

Shirley se strâmbă, fără să răspundă.

- Ei bine, nu te poţi plânge de atitudinea fratelui tău, dacă nici tu însăţi nu ştii ce vrei.

- I-am spus deja ce vreau. Vreau să-mi găsesc de lucru la Perth. Mă îndoiesc că voi fi tratată ca o copilă.

- N-are sens să vrei să munceşti orice doar pentru a câştiga bani şi a te simţi independentă. Trebuie să încerci să faci ceva care te va interesa şi îţi va aduce satisfacţii.

în clipa aceea Vera îşi trecu capul pe uşă pentru a anunţa că cina era gata. Mâncară cotlete de miel cu legume, apoi spumă de ciocolată, fără prea mare poftă de mâncare. Când terminară, Shirley murmură ceva printre dinţi în legătură cu faptul că iese puţin să ia aer. Liza nu era nemulţumită că scăpa de compania tinerei fete ursuze. Un timp încercă să citească, dar nu reuşea să se concentreze. Gândurile îi zburau fără să vrea şi direcţia lor era mai curând deprimantă.

Dirk se va căsători oare cu Margo? Ea nu i se potrivea absolut deloc. De ce oare era atras de femei sofisticate, care nu puteau fi fericite decât într-un oraş animat? Avusese deja experienţa cu Elaine... Dacă se va căsători cu Margo, această a doua căsătorie va fi la fel de dezastruoasă ca prima. Şi apoi, după părerea Verei, Margo şi Colin erau două mâini sparte,

incapabile să-şi administreze cum trebuie ferma. în plus, Margo nu era mama vitregă ideală pentru Barney, dimpotrivă.

Cât despre Colin! Va suna mâine pentru plimbarea lor la Windjama Gorge. Ce idee proastă să accepte această invitaţie! în mod normal, n-ar fi acordat niciodată o cât de mică întâlnire unui bărbat ca el. Şi de ce o făcuse oare? Pentru a-i demonstra lui Dirk că sărutările pasionate schimbate o clipă mai înainte nu însemnau nimic special pentru ea, că relaţia lor rămăsese neschimbată.

Şi acum, ce trebuia oare să creadă Dirk despre ea? Era teribil de ruşinată. Nu-i rămânea decât un lucru de făcut, să refuze acaestă plimbare sub orice pretext.

Această hotărâre luată, Liza se simţi mai calmă. Se aşeză confortabil într-un scaun balansoar. Dar gândurile sale reveniră rapid la Dirk. Cum putuse oare să fie astfel atrasă fizic de un bărbat pe care nu-l apreciase niciodată şi nu-l plăcuse? De un bărbat pe care-l considera demn de dispreţ?

Dar unde era Shirley? La piscină? Dorea oare să se scalde înainte de culcare? Liza ascultă, dar nu auzi decât zgomotele obişnuite ale nopţii, animalele şi păsările de noapte din jurul casei, o muzică slabă ce venea de la radioul unuia dintre bungalouri şi, dacă erai foarte atent, zgomotul surd şi continuu al generatorului electric. Neliniştită, Liza ieşi şi făcu înconjurul piscinei fără să găsească pe nimeni. Apa era nemişcată şi calmă şi suprafaţa îi lucea în lumina lunii.

Se întoarse spre casă. Pe parcursul verandei o strigă de mai multe ori pe Shirley, dar nu obţinu nici un răspuns.

Poate se neliniştea fără rost. Dacă Dirk era aici, ce-ar fi făcut oare? Trebuia să-i telefoneze la Ashey Downs pentru a-l anunţa?

în sfârşit, Shirley apăru din întuneric şi urcă treptele verandei.

- Unde erai?

Intenţionat, Liza luase o voce rece şi acuzatoare.

- Ce te priveşte pe tine? răspunse Shirley cu agresivitate.

- Ei bine, eram neliniştită fireşte...

- De ce să fii neliniştită? Eşti dădaca lui Barney, nu a mea.

- Pentru a pune lucrurile la punct, îţi amintesc că nu sunt dădaca nimănui. Dar să lăsăm asta. Mă simt răspunzătoare pentru tine pentru că sunt mai în vârstă, atâta tot. Nu cred că Dirk ar fi ieşit dacă n-aş fi fost cu tine.

- Ce te face să crezi că Dirk se preocupă de mine?

- Este evident.

- Atunci, de ce se va căsători cu Margo şi o va aduce să locuiască aici?

- Pentru Dumnezeu, Shirley, nu-i spune nimic despre asta lui Dirk. N-am menţionat căsătoria lui Margo decât ca pe o posibilitate.

- Oh, o va face. Acum sunt sigură. Dar îmi este egal!

Era o completă schimbare a stării de spirit. Liza se nelinişti de ceea ce ar fi putut pune la cale tânăra fată.

- Shirley, ce pui la cale?

- Ce să pun la cale?

Se prefăcu nevinovată, dar păstra un aer de sfidare. Din depărtare, un zumzăit de amplifica progresiv.

- Trebuie să fie Dirk care se întoarce.

Siguranţa lui Shirley dispăru ca un balon care se dezumflă.

- Urc să mă culc înainte să intre, spuse ea grăbită,

Ajunsă la uşă, se întoarse spre Liza.

- Nu-i vei spune nimic? o întrebă cu o nelinişte copilărească.

- Fugi şi te culcă. Şi nu aprinde lumina în camera ta, altfel Dirk va observa. Lasă-l să creadă că dormi demult.

Elicopterul ateriză în spatele copacilor. Liza dorea şi ea să urce să se culce, dar nu voia să dea impresia că fuge. Intră în salon, se aşeză pe canapea şi reluă cartea pe care o

abandonase. Nu avu mult timp de aşteptat. Dirk intră în încăpere în pas rapid.

- Bună seara, Liza. Ai rămas târziu.

- M-a captivat cartea asta, minţi ea. Sper că ai petrecut o seară plăcută.

- Foarte plăcută, mulţumesc.

- Colin era acolo? se auzi ea întrebând.

- Da, şi n-a încetat să vorbească despre tine şi despre planul vostru de a ieşi. Părea convins că a făcut o nouă cucerire.

- Cum poţi şti asta?

- Totuşi, şi mie mi se pare la fel.

Liza voise să-i spună că se înşela, că se hotărâse ferm să refuze această plimbare. Dar atitudinea lui Dirk o scoase din sărite.

- Ei, bine, replică ea în schimb, ce importanţă are?

- Eşti chiar proastă dacă încerci să faci indiferent ce cu Colin. Nu este decât un play-boy îngâmfat şi fără nici un simţ al responsabilităţii. Conduce Ashey Downs drept spre ruină.

Cu ajutorul surorii sale, adăugă în gând Liza. Dacă Margo şi fratele său aveau probleme cu banii, era soluţia ideală pentru ea să-l ia de soţ pe fermecătorul vecin abia rămas văduv. Margo se mai căsătorise deja din interes, şi cu un bărbat mult mai în vârstă. Fapul că Dirk era foarte seducător nu putea fi decât un avantaj în plus.

- Ar fi mai înţelept să mă asculţi, continuă Dirk. Păzeşte-te de Colin, va obţine de la tine ceea ce-şi doreşte şi atâta tot.

- Ceea ce nu este cazul tău, presupun! i-o întoarse ea.

Se sfidară din priviri câteva lungi şi intense clipe. în cele din urmă, Dirk rupse tăcerea încurcat.

- Liza... în după-amiaza aceasta la Benjie Gorge, am crezut...

Liza aştepta cu disperare urmarea, cu inima bătând să-i

spargă
pieptul. Ştia că-l dorea din tot sufletul când o lua în braţe, când o mângâia, când o săruta cu pasiune. îl dorea atât de mult. Dar ştia de asemenea că oricât ar costa-o, trebuia să-i se opună din toate puterile, să-şi combată reacţiile instinctive şi să acţioneze cu calm. Dacă punea un deget pe ea, nu ştia până unde ar fi ajuns. în mod hotărât, făcu câţiva paşi şi se aşeză în spatele unui fotoliu. Dirk făcu o mină de parcă nu-i remarcase mişcarea.

- Dar n-are importanţă... Nu mă lăsa să te lipsesc mult timp de somnul tău neprihănit.

Capitolul 6

în dimineaţa următoare, Liza lua micul dejun cu Barney şi Shirley pe verandă, când un camion cu prelată se opri în faţa proprietăţii. Dirk se dădu jos din el şi li se alătută grăbit.

- Trebuie să merg la Derby pentru afaceri. Tu şi Barney vreţi să mă însoţiţi? Şi tu Shirley, dacă vrei.

- Ce este deosebit la Derby? bombăni aceasta din urmă.

- Nu mare lucru, de acord cu tine. Dar este un oraş cu toate avantajele civilizaţiei pe care se pare că le apreciezi atât de mult.

- Un oraş! Numeşti ăsta un oraş! replică Shirley cu dispreţ.

Dirk nu făcu nici un comentariu şi se întoarse spre Liza.

- Pe tine te tentează?

Pentru prima dată îi propunea din proprie iniţiativă o ieşire în care-l cuprindea şi pe Barney. Iată în sfârşit un pas pe calea cea bună, se gândi ea cu plăcere. Nu va lăsa să scape o asemenea ocazie.

- Derby este un principal port comercial din Kimberly pentru exportul animalelor. Există multe lucruri de văzut şi făcut acolo, contrar a ceea ce a spus Shirley.

- Cum vom merge?

- Vom lua Cessna. Este mai rapid decât elicopterul. Plecăm peste un sfert de oră, de acord?

Ea îşi termină în grabă micul dejun şi urcă împreună cu Barney să se schimbe. El nu era prea bine dispus în acea dimineaţă şi nu reuşi să-l însufleţească în perspectiva ieşirii lor. Când fură gata amândoi, coborâră şi ea telefon' la Ashey Downs.

- M-am gândir că ar fi mai să te sun, Colin. Voi lipsi toată ziua. Dirk ne duce, pe mine şi pe Barney, la Derby.

- Ah... Bine. Pe când stabilim întâlnirea noastră?

- Tocmai, în legătură cu asta, cred că ar fi mai bine să nu

ne mai gândim la ea, dacă nu te deranjează.

- Dacă nu mă deranjează! Dirk te-a făcut să-ţi schimbi părerea, nu-i aşa?

- în nici un caz. Dar nu cred că-l pot lăsa pe Barney singur o zi întreagă.

- Nu asta doreai ieri. Ce s-a schimbat, oare?

- Nimic, dar... Vom vedea mai târziu, încheie ea tăios, când Colin începu din nou să argumenteze.

*
* *

în cabina îngustă a avionului, Liza simţi o reală nelinişte ştiindu-l pe Dirk atât de aproape de ea. în mod ciudat, Barney adormise şi nu-i solicita atenţia, aşa că gândurile îi puteau rătăci liber. Inevitabil, privirile i se aţintiră asupra braţelor bronzate ale lui Dirk, asupra umerilor lui musculoşi. Purta o cămaşă din bumbac fin, albă, căreia îi suflecase mânecile. Dorea atât de mult să pună mâna pe acest braţ aurit de o rază de soare matinal! îşi schimbă discret poziţia şi-şi dădu osteneala să privească atent linia orizontului drept în faţa ei, nemişcată, dar asta nu-i schimbă cu nimic starea de spirit. Liza ştia că Dirk îi resimţea prezenţa, ca şi ea pe a lui. Eforturile de a schimba din când în când câteva cuvinte nu reuşiseră să le destindă tensiunea şi astfel conversaţia, menţinută cu mare greutate, rămânea artficială şi stângace.

Simţi o puternică uşurare când, în sfârşit, văzu în faţa lor întinderea oceanului strălucind în soare.

Curând, Dirk începu manevrele de aterizare şi ea îl trezi blând pe Barney. Dirk închirie o maşină şi nu le trebui decât puţin timp pentru a ajunge în centrul micului oraş. El intră mai întâi într-un motel drăguţ şi-i propuse să se odihnească acolo cu Barney, în timp ce el se va duce la întâlnirile profesionale.

- Mă întorc cât mai repede posibil. Toate acestea n-ar trebui să-mi ia mai mult de o oră. Apoi vom avea toată ziua pentru plimbare, de acord?

- Bineînţeles, nu-i aşa, Barney?

Copilul dădu din cap fără să zâmbească. Liza era decepţionată să vadă că el, de obicei atât de vesel, nu aprecia ieşirea şi rămânea ursuz. Găsi un scaun lângă piscină şi comandă o cafea pentru ea şi un sifon pentru Barney.

Dirk nu întârzie să se întoarcă. Plecară atunci împreună să vadă una dintre curiozităţile locale, la câţiva kilometri de centrul oraşului. Era vorba despre un soi uriaş de baobabi cu trunchiuri groase, pe care-i remarcaseră deja aproape peste tot în regiune. Acesta era cu adevărat enorm. Se pretindea că avea patru sute de ani. Dar renumele lui venea în principal mai ales de la întrebuinţarea ce-i fusese dată odinioară. Era cunoscut sub numele de „arborele închisoare“; într-adevăr, în perioada în care forţele de poliţie nu puteau acoperi atât de rapid ca astăzi distanţele lungi, trunchiul său găunos servea drept închisoare pentru ultima etapă înainte de Derby, când duceau acolo răufăcătorii. Dirk le relata povestea unuia dintre ocupanţii celebri ai arborelui închisoare, un om aflat în afara legii pe nume Porumbel, care teroriza regiunea la sfârşitul secolului trecut.

O asemenea poveste ar fi trebuit în mod normal să-l captiveze pe Barney, dar el nu reuşea să-i acorde atenţie. Ce ghinoin, el, întotdeauna atât de vioi şi entuziast, să fie încercat de o răceală tocmai în ziua în care tatăl său îi propusese să-l ia cu el şi se părea că făcea eforturi în vederea unei apropieri. Liza remarcase că Barney se întinsese de mai multe ori şi avea dificultăţi de respiraţie.. începu să se neliniştească realmente când Barney îi spuse o clipă mai târziu că-l dureau capul şi ochii. îi puse mâna pe frunte: ardea.

Se întoarseră imediat la motel pentru odihnă. Acolo, Barney de-abia mâncă în silă câteva bucăţele. Avea un aer foarte jalnic în faţa farfuriei pline.

- Cu siguranţă, este bolnav, ar trebui să-l consulte un

medic.

- Mă ocup eu de asta.

Dirk se întoarse o clipă mai târziu şi anunţă că rezervase o cabană în care Barney putea fi examinat şi că medicul va sosi în scurt timp.

Doctorul Verral se dovedi a fi o tânără femeie simpatică, de circa treizeci de ani. îl ascultă pe Barney cu atenţie şi o întrebă pe Liza despre simptomele pe care le prezentase. Trase concluzia că în mod sigur avea un început de rujeolă. îi explică rapid Lizei evoluţia normală a bolii şi timpul necesar de izolare şi căută s-o liniştească.

- Nu există nici un motiv de îngrijorare excesivă pentru un copil robust. Trebuie doar avut grijă să nu existe complicaţii.

- Complicaţii?

- Există întotdeauna un uşor risc cu rujeola; este o boală ce trebuie luată în serios. De aceea, noi dăm atâta importanţă imunizării. Presupun că băiatul n-a fost niciodată vaccinat?

Liza trebui să mărturisească faptul că într-adevăr nu era sigură, n-at fi putut afirma că mama lui Barney îi făcuse la timp vaccinurile. Nici Dirk nu ştia mai multe. Liza se neliniştea în special pentru că n-avea nici un medic la Yarrawonga. După o rapidă discuţie cu Dirk, hotărâră amândoi ca ea şi Barney să rămână la Derby.

Dirk aranjă în consecinţă cu direcţia motelului să reţină cabana atâta timp cât va fi necesar. Apoi Liza îl lăsă puţin cu Barney în timp ce făcu rapid un tur în oraş pentru a cumpăra veşminte de noapte şi lucruri de toaletă, ca şi alte mici lucruri ca reviste pentru ea şi o carte de poveşti pentru copii. întoarsă la motel, intră în cabană în vârful picioarelor, în cazul în care Barney dormea. îl surprinse pe Dirk în picioare, lângă pat. îşi observa fiul adormit cu un aer gânditor. Expresia de pe chipul său era extrem de dură, dar el o schimbă imediat într-un larg

zâmbet de bun sosit când o văzu pe Liza.

- Ai găsit tot ce voiai, Liza?

- Cred că da.

- în nici un caz să nu-ţi lipsească nimic. Biroul motelului îţi va da tot ce-ţi trebuie şi poţi până una alta să trimiţi un membru al personalului să facă anumite cumpărături. Mi-e teamă că nu te vei simţi bine singură aici, Liza.

- Nu-i nimic. Sunt mai liniştită să-l ştiu pe doctor în apropiere. Sper că n-a molipsit alţi copii la Yarrawonga.

- M-ar mira. Noi am avut deja un caz de rujeolă anul trecut, şi dacă ţin bine minte, nu s-a întins.

Poate exagera ea ţinând să rămână aproape de un medic? Dar Barney nu era propriul ei fiu şi asta însemna o diferenţă, trebuia să fie cu atât mai viligentă.

îl trezi cu delicateţe pe Barney pentru a-l dezbrăca şi a-i pune pijamaua pe care i-o cumpărase. înainte de a-l culca din nou, îl dezmierdă un timp. El adormi din nou fără greutate.

- Sărmanul micuţ, murmură ea.

- Eşti afectuoasă cu copiii, Liza.

- Toate femeile sunt, în mod instinctiv. Este firea noastră.

- Nu, nu toate, asta îţi face cinste. Ascultă, nu trebuie să plec imediat, dacă ai suna să cerem un ceai?

Cabana avea o verandă mică aranjată cu câteva fotolii din ramuri de palmier şi aici îşi băură ceaiul. Lăsară întredeschisă uşa de comunicare pentru cazul în care Barney s-ar fi trezit. Soarele era acum jos, acoperind suprafaţa mării cu reflexe de bronz strălucitoare. Din nou Liza fu mult prea conştientă de prezenţa lui Dirk lângă ea şi tensiunea dureroasă ce se ridica între ei o făcu să tremure. Ca dimineaţa în avion, simţea o teribilă dorinţă de a se ridica, de a-l atinge. Se vedea în braţele lui Dirk, şi-l imagina mângâind-o, sărutând-o cu tandreţe, lăsând-o cu respiraţia tăiată. îşi încrucişă mâinile cu

putere pentru a se stăpâni şi a fi atentă la conversaţie.

în cele din urmă, după un timp care Lizei i se păru foarte lung şi totodată foarte scurt, Dirk anunţă că pleca.

- Mă simt vinovat că te las astfel. Să ştii că-ţi sunt foarte recunoscător pentru ceea ce faci, Liza. îţi voi telefona imediat după ce ajung. Te voi suna în fiecare zi. Si voi veni curând să te văd.

- Da.

Simţea un nod în gât şi nu putea spune mai mult. Dirk se ridicase, dar totuşi nu se mişca şi rămase s-o privească un timp. Având în spate lumina soarelui ce apunea, Lizei i se păru şi mai seducător decât de obicei. Cu un deget, urmări forma obrazului tinerei femei. Era atingerea cea mai uşoară posibil, dar Liza o simţi cu atâta intensitate... îl urmări cu privirea când se îndepărtă, şi-şi puse mâna pe obraz ca pentru a păstra amintirea acestei mângâieri tandre şi delicate.

Barney avu o noapte agitată şi de mai multe ori Liza trebui să vină la căpătâiul lui. Dimineaţă, el avea ochii roşii şi strălucitori şi nu vru să mănânce nimic şi bău numai câteva înghiţituri de lapte. Apoi adormi imediat.

Deşi se îmbrăcase, Liza, epuizată de noaptea de veghe, se culcă şi ea. Fu trezită după un timp de o bătaie în uşă. Să gândi că era camerista şi strigă să intre, cu o voce adormită. Spre marea sa surpriză, cea care deschise uşa fu Margo Newton. Margo, îmbrăcată într-un costum imaculat din in de culoarea untului, cu părul blond acoperit cu o pălărie mare de aceeaşi culoare delicată ca piersica, aşa cum era şi bluza fină de mătase! Margo în pantofi din pânză cu toc înalt şi delicat parfumată.

Liza îşi putu da seama în mod special de avantajul său. Se ridică rapid şi-şi netezi în grabă cu mâna fusta în timp ce-şi scutura buclele mari brunete cu o mişcare din cap.

- Eşti ultima persoană pe care mă aşteptam s-o văd.

- Ce primire! Este aproape ora unsprezece, nu mă gândeam că te găsesc încă în pat.

- Mi-am petrecut cea mai mare parte a nopţii lângă Barney. Te pot întreba ce te aduce aici?

Margo se aşeză nepăsătoare într-un fotoliu şi-şi încrucişă cu eleganţă picioarele.

- Sunt aici pentru că astăzi mă duc la Perth. Mă opresc întotdeauna la acest motel pentru a mă schimba şi a mă face prezentabilă pentru întorcerea în lumea civilizată. La recepţie s-a menţionat prezenţa dumitale aici, în faţa mea, şi am vreut să văd cum te simţi. Pentru Dumnezeu, nu se poate face puţină lumină?

- Nu, nu se poate. Lumina puternică îi oboseşte ochii lui Barney. Ştii cu siguranţă că are rujeolă.

- Da. Desigur, am avut deja, altfel n-aş fi venit. Presupun că Dirk v-a adus la Derby ieri, dar pentru ce?

- Dirk trebuia să meargă pentru afaceri. Ne-a propus să-l însoţim.

Liza nu fu nemulţumită de contrarietatea vizibilă a lui Margo, aşa încât continuă pe aceeaşi linie, fără milă.

- Am petrecut momente foarte plăcute. Din nefericire, la încheierea zilei, Barney avea temperatură. Dirk a chemat imediat medicul. Când am aflat că era rujeolă, ni s-a părut de preferabil ca eu să rămân aici cu el.

- înţeleg. Şi ce planuri ai acum?

- Rămânem la Derby până trece ce este mai rău. Când Barney se va restabili, îi voi cere lui Dirk să vină să ne ia.

- Continuu să cred că totul ar fi mai bine dacă ai lua acest copil înapoi cu dumneata, în Anglia.

- Mai bine pentru dumneata, vrei să spui.

- Yarrawonga nu este un loc unde să crească un copil mic.

- Locul unui copil este lângă tatăl său. Ai intenţia să te

căsătoreşti cu Dirk, nu-i aşa? nu se putu împiedica să întrebe.

- în ce măsură te priveşte asta?

- Mă neliniştesc pentru Barney. Nu pot să nu mă întreb ce se va întâmpla cu el, cu o mamă vitregă ca dumneata.

- Oare într-adevăr pentru Barney te neliniştesti, nu pentru dumneata? Proprietarul a mii de hectare de pământ este o pradă frumoasă. Dar să n-ai nici o speranţă, poate Dirk se va amuza cu dumneata, dar cu siguranţă nu te va conduce la primărie!

- Nu mi-a venit niciodată gândul ăsta.

- Nu? Spune-mi, Dirk te-a dus deja în patul său?

Liza se stăpâni la timp să nu nege, furioasă. De ce să-i dea acestei femei asigurarea pe care voia s-o audă?

- După cum spuneai chiar dumneata acum o clipă, în ce măsură te priveşte asta?

- Dacă s-a întâmplat, eşti chiar proastă. Este tot ceea ce vrea de la dumneata. Nimic mai mult.

- Ar trebui să fii şi dumneata atentă, Margo. Evident, Dirk este un bărbat căruia îi place să-şi înşiruie cuceririle. Poate asta este tot ceea ce vrea şi de la dumneata.

- Acum trebuie să plec sau pierd avionul. Pentru ultima dată, Liza, te sfătuiesc să-l iei pe Barney în Anglia.

- Să fie oare o ameninţare? Ai fi în stare să-i faci viaţa imposibilă?

- Vorbesc numai în interesul său. Oricum, aici va fi dus într-un internat. Dar sunt sigură că Dirk îţi va mulţumi cu generozitate dacă te ocupi de el.

Liza era prea abătută pentru a încerca să replice. După plecarea lui Margo, rămase o clipă să-şi rumege propriile gânduri. Oare Dirk nu va fi într-adevăr nemulţumit dacă-i va propune să-i păstreze fiul? îşi aminti expresia lui ciudată de ieri, când se întorsese de la cumpărături. Avea în privire un

resentiment faţă de copil. Şi acceptase imediat ca ea să rămână la Derby cu Barney - asta evita cu siguranţă inconvenientul de a-l avea la Yarrawonga.

*
* *

- Vin să te văd mâine, o asigură Dirk la telefon.

Era a cincea oară când suna şi, în fiecare zi, Liza aşteptase cu nerăbdare acaestă scurtă convorbire cu el. în fiecare seară, când se apropia ora şapte, nu-şi găsea locul până nu răsuna soneria. Dar de fiecare dată, scurta lor conversaţie trămânea foarte neutră. Ea îi făcea lui Dirk un raport amănunţit asupra stării de sănătate a lui Barney. Deşi acum îi apăruseră pete roşii pe toată faţa şi pe corp, după doctoriţa Verral nu era nici un motiv de îngrijorare. Dirk o asculta desigur politicos, dar fără mare interes, după cum i se părea Lizei. După aceasta, nu mai avea prea multe de adăugat. închizând, încerca să se înfurie împotriva lui Dirk, împotriva indiferenţei sale. Dar în loc de asta, reuşea doar să se întristeze. Apoi, când Barney dormea, îşi petrecea seara răsfoind o revistă sau privind la televizor, dar întotdeauna imaginea lui Dirk îi rămânea în faţa ochilor, ca un supliment la ceea ce citea.

Dar acum Dirk va veni la Derby mâine! Liza avu un moment de panică.

- Când? La ce oră soseşti?

- Nu ştiu. Cât mai devreme posibil. Aştept pe cineva de dimineaţă şi voi veni după toate probabilităţile mai degrabă după- amiază.

îmbrăcându-se a doua zi de dimineaţă, Liza îşi dădu seama că singurele haine pe care le avea - rochia cu mâneci din bumbac de culoare deschisă pe care o purtase în ziua în care sosise la Derby şi fusta şi puloverul pe care le cumpărase în după-amiaza aceea, erau şifonate şi lăbărţate. Când camerista intră cu tava cu micul dejun, Liza menţionă impresia

sa că este îmbrăcată neîngrijit.

- De ce nu vă duceţi în Clarendon Street să vă cumpăraţi ceva, domnişoară Harlow. Pot să rămân eu cu Barney pentru o jumătate de oră. Patronul nu va spune nimic atâta timp cât treaba este făcută.

Era o femeie de circa patruzeci de ani, vioaie, puţin plinuţă, fericită că trăieşte, un adevărat fenomen. Avea întotdeauna o glumă pentru Barney, care vizibil o plăcea mult. Liza n-avea nici o teamă să i-l încredinţeze.

- Eşti sigură, Hilda...?

- Cum să nu! Si de fiecare dată când vreţi să vă aerisiţi puţin, aş putea veni să-i ţin companie, cu condiţia să nu fie în timpul serviciului meu. Este suficint să mă anunţaţi puţin înainte.

Fără nici o îndoială, era plăcut să iasă în sfârşit la soare după toate aceste zile petrecute închisă lângă un copil bolnav. într-unul din magazinele din oraş îşi găsi o rochie drăguţă cu jupa plisată şi cu un decolteu avantajos. Avea culoarea untului proaspăt, care contrasta plăcut cu culoarea părului său lung, negru. Remarcă faptul că buclele îi erau lipsite de vigoare şi hotărî să-şi cumpere un şampon. Luă de asemenea fard de pleoape şi un ruj de buze. Când reveni la motel, Hilda îi citea o poveste lui Barney.

-V-aţi întors deja, aţi fost rapidă! Noi am avut doar timp să citim o poveste. Tocmai am început-o pe a doua. Va rămâne pentru altă dată! Noroc în această după-amiază, îi ură ea Lizei, ieşind cu un larg zâmbet complice.

Liza roşi uşor. Barney îi povestise probabil că tatăl său venea astăzi şi Hilda trăsese concluzia că acesta era motivul pentru care voia să fie frumoasă. Ceea ce era foarte adevărat!

Dirk sosi exact după trei şi jumătate. Purta pantaloni din pânză uşoară de culoare arămie şi o cămaşă albă

întredeschisă la piept.
Adusese ciocolată, fructe, mai multe reviste pentru Liza şi nişte benzi desenate. Dar mai ales, avea de asemenea cu el ursul de pluş al lui Barney, cel cu care acesta adormea în fiecare seară. Copilul îl privi cu încântare şi puse mâna cu tandreţe pe pluş.

- Ţine, îi spuse Dirk fiului său. M-am gândit că s-ar putea să-ţi lipsească. Eşti fermecătoare, adăugă el, adresându-i-se Lizei.

- Mulţumesc.

Ea răspunse cu greu, mişcată de compliment şi jenată de privirea apreciatoare a lui Dirk. Inima îi bătea cu putere şi se simţea roşind.

- Cum se simte micul nostru bolnav? Are o mină mai bună decât credeam.

- Se simte puţin mai bine, de ieri. Doctorul Verral a spus că acum este pe cale de vindecare.

- Vrei să mai rămâi aici?

- Da, prefer, mă simt mai liniştită să-l ştiu pe doctor foarte aproape.

- Tată, Joey şi Gypsy sunt bine?

- Da, Larry se ocupă de Joey în lipsa ta. N-ai de ce să te nelinişteşti.

- Sunt sigură că le lipseşti, adăugă Liza.

Pentru a rupe tăcerea ce ameninţa să se stabilească, Liza ceru veşti despre Shirley.

- N-am văzut-o prea mult, doar în timpul meselor..

Dirk părea deosebit de nemulţumit. Poate ar fi trebuit să meargă mai departe, dar putea oare să discute problemele lui Shirley în faţa lui Barney? Şi apoi, avea ea însăşi destule probleme pentru a se mai amesteca în treburile adolescentei. Această săptămână la Derby fusese un fel de paranteză

pentru ea. Dar după aceea? Se va întoarce la Yarrawonga cu Barney, şi apoi? Nu era mai aproape de o soluţie fericită decât în ziua sosirii.

într-un efort disperat de a găsi o conversaţie care să-l includă şi pe Barney, îl întrebă pe Dirk ce făcuse în ultimele zile.

- Cea mai mare parte a timpului am adunat animalele cu ajutorul elicoperului.

-Lui Barney i-ar fi plăcut să vadă asta, nu-i aşa Barney? Foloseşti deseori elicopterul?

- De fiecare dată când este posibil. Dar când terenul este prea dificil atât pentru elicopter, cât şi pentru maşina de teren, atunci ne folosim încă de cai. Si întotdeauna va fi astfel. Accept toate avantajele tehnicii şi echipamentelor, dar sunt foarte mulţumit că vechile metode bune nu mor complet. Odinioară, trebuia să fii cu adevărat un bărbat curajos şi dur pentru a fi un bun crescător de animale. Asta lipseşte puţin azi, lucrurile sunt mai uşoare.

-Dar este încă un mod de viaţă aventuros, nu? îmi imaginez că-ţi aduce multe satisfacţii.

-Asta depinde de ceea ce vrei să faci cu viaţa ta.

-Voiam doar să spun că se pare că ţie îţi aduce tot ceea ce-ţi place.

-Adevărat?

Liza fu enervată de remarca lui. Considera că Dirk Lancaster este un tip privilegiat, care avea toate avantajele imaginabile. Era puternic, extrem de seducător, avea un fel de-a fi care atrăgea toate femeile pe care le întâlnea în drumul său. De acord, prima sa căsătorie fusese un eşec, ceea ce putea dezanăgi orice bărbat mândru. Dar acum, asta era de domeniul trecutului. Avea un fiu lângă el... un puşti adorabil care promitea să calce pe urmele tatălui său. Acum, că Elaine

murise, era liber să se recăsătorească şi, cu aceste atuuri, putea alege ce i se părea mai bun. Si, în schimb, pusese ochii pe o femeie lipsită de interes ca această Margo Newton. Iată ce o înfuria.

- Vrei un ceai? îi propuse ea pentru a schimba cursul gândurilor.

- Dacă ai, cu plăcere.

Dirk rămase puţin mai mult de-o oră. Liza avu penibila impresie că-şi calcula timpul care trebuia să rămână pentru a nu fi nepoliticos. Se întrebă cu amărăciune, de ce-şi pierduse astfel toată după-amiaza pentru a le face o vizită. Când se pregăti de plecare, îşi ignoră aproape total fiul. La uşă, Liza, furioasă, îi aminti de prezenţa acestuia.

- Pentru Dumnezeu, spune-i măcar la revedere lui Barney, cum este normal.

Dirk ezită o clipă, apoi străbătu încăperea şi puse mâna pe umărul fiului său.

- La revedere, Barney. Să fii un băiat curajos şi mai ales n-o supăra pe Liza.

- La revedere, tată.

Barney răspunse cu acea voce pe jumătate speriată şi pe jumătate mândră pe care o avea când tatăl său catadicsea să i se adreseze în mod direct.

Dirk porni din nou în direcţia uşii, dar înainte de a ieşi o privi lung pe Liza.

- îţi sunt foarte recunoscător pentru ceea ce faci. Crede-mă.

Când el fu plecat, ochii Lizei se umplură de lacrimi. Erau lacrimi
de umilinţă. Recunoscător! Să se ducă la naiba el şi recunoştinţa lui! Ea nu o voia. Nu voia nimic de la el. Se hotărî să-şi alunge pentru totdeauna din minte imaginile trupului său, ale braţelor, amintirea sărutărilor. Dar oare mai putea? Fu

străbătută de un fior când trebui să-şi mărturisească inutilitatea acestei hotărâri; era evident că nu şi-o va putea ţine niciodată. Cum să uite acele clipe pasionate, cum să se silească să-i suporte liniştită prezenţa?

Capitolul 1

După cum prevăzuse doctoriţa Verral, sănătatea lui Barney se ameliora pe zi ce trecea. în măsura în care asta nu-l obosea prea tare, îi spuse ea Lizei, nu mai avea nici un motiv să rămână culcat şi putea în sfârşit să iasă la soare. Aşa că Liza îl lăsa acum să se joace afară, în faţa verandei şi, ocazional, se duceau să facă scurte plimbări. Exista în apropierea motelului un zid de protecţie împotriva furtunii, unde le plăcea să se ducă. într-o după-amiază în care stătea acolo cu Barney privind un cargou care se mişca în timpul fluxului, Liza fu surprinsă să audă în spatele ei o voce cunoscută:

- Ah, iată-te. în sfârşit te-am găsit.

- Colin! Ce faci aici?

- Ei bine, când am văzut că nu eşti în cabană, m-am informat şi am aflat că te plimbi cu plăcere pe aici.

- Dar ce te aduce la Derby voiam să spun.

- Nu ghiceşti? Am venit s-o văd pe Liza. Nu puteam să nu-ţi fac o vizită. Aşadar, iată-l pe fiul şi moştenitorul Lancaster. Cum te simţi? Ai biruit boala?

- Este aproape vindecat. Este domnul Beale, Barney, el şi sora lui au o fermă care se numeşte Ashey Downs.

Colin se aşează în apropierea Lizei, pe micul zid din piatră.

- Sărmana mea Liza, trebuie să te plictiseşti de moarte.

- Deloc. Ne-am distrat bine de când te simţi mai bine, nu-i aşa, Barney?

- Bineînţeles, dar nu-ţi lipsesc distracţiile? Mă gândeam să te duc să vezi arborele închisoare.

- Mulţumesc, dar am fost acolo cu Dirk, în prima zi. în plus, nu putem merge nicăieri unde Barney riscă să fie în contact cu alţi copii, poate fi încă molipsitor.

- Ei bine, atunci să luăm cel puţin o îngheţată.

- Iată o idee bună.

- Vom găsi ceva mai bun pentru diseară, doar dumneata şi cu mine, când tu vei fi culcat şi adormit, adăugă spre Barney.

- Oh, dar...

Ea începu să protesteze, dar Colin îi puse un deget pe buze zâmbind, se întoarse cu spatele şi se îndreptă spre cafenea. Urmărindu-l cu privirea, Liza îşi simţi inima strângându-se. Va deveni Colin supărător?

Până la urmă, temerile Lizei fură nejustificate. Colin fu fermecător şi după-amiaza trecu în mod agreabil. Era plăcut să se relaxeze în compania sa, după momentele de crispare pe care le cunoscuse cu Dirk.

Chiar şi Barney părea mulţumit că el era acolo, deşi Colin de-abia îi adresă câteva cuvinte.

Când Liza observă că Barney începuse să obosească, propuse să se întoarcă la cabană, unde îi oferi o ceaşcă de ceai. După aceea îi spuse că era timpul să plece, deoarece era timpul ca Barney să se culce.

- De acord, plec, dar te voi vedea mai târziu, Liza. Am putea să cinăm împreună.

- într-adevăr, nu pot, Colin. Si oricum, n-ar trebui să te gândeşti să te întorci acasă? Ai un drum lung de făcut.

- Oh, nu ţi-am spus? Am rezervare aici pentru noapte. Aşa că avem toată seara înaintea noastră.

- Colin, cu siguranţă înţelegi că nu-l pot lăsa singur pe Barney.

- Vrei să mă faci să ced că n-ai pus piciorul afară fără acest puşti de când eşti aici!

- Bineînţeles că nu. Am aranjat cu una dintre cameriste pentru a putea face ocazional câte un drum.

- Cum se numeşte?

- Hilda. De ce?

Colin se întoarse spre Barney.

- Ce spui dacă aş lua-o pe Liza la restaurant în seara asta. Cred că are nevoie să-şi schimbe gândurile, ce părere ai? îi vom cere Hildei să stea cu tine, de acord?

După un moment de reflexie solemnă, Barney sonsimţi cu o mişcare din cap. Era evident că nu ştia ce să creadă despre acest Colin care, în cea mai mare parte a timpului, îl ignora cel puţin la fel ca Dirk şi care, dintr-o dată, i se adresa în modul cel mai prietenesc.

- Ei bine, Liza! Tot ceea ce ne mai rămâne de făcut este să ne punem de acord cu această Hilda. Mă ocup eu de asta.

Colin ieşi cu un aer triumfător. După plecarea sa, Liza îl privi pe Barney cu o anumită îngrijorare.

- Eşti sigur că nu te deranjează dacă te las cu Hilda pentru a cina cu Colin?

- Nu. îmi place mult Hilda. îmi spune poveşti frumoase.

Liza trebui să admită că perspectiva de a petrece seara în compania unui adult era foarte tentantă. Chiar dacă îl iubea profund pe Barney, o săptămână întreagă petrecută îngrijind permanent un copil de cinci ani, era în cele din urmă puţin deprimant.

Hilda sosi pe la ora şapte.

- îmi pare bine că ieşi puţin, domnişoară Harlow, şi ce bărbat seducător este şi el.

- Este foarte amabil din partea dumitale că ai venit. Nu mă voi întoarce prea târziu.

- Rămâneţi cât de mult timp vreţi. Barney şi cu mine ne vom simţi foarte bine împreună. întotdeauna am spus că trebuie să te distrezi când ai ocazia.

La ora şapte şi un sfert, Dirk sună ca de obicei. Mai mult ca niciodată, Liza simţi acea senzaţie ciudată de jenă dureroasă ridicând receptorul.

- Ce faci?

- Bine. Barney merge din ce în ce mai bine.

- Perfect, atunci vom putea să mergem mâine să hoinărim.

- Mâine?

- Da, vin să vă văd.

- Of... Barney va fi încântat.

- Si tu, Liza?

- Desigur, voi fi la fel de încântată. Va fi plăcut să avem puţină companie.

Liza ştia că ar fi trebuit să-i spună lui Dirk despre Colin care era în acea seară la Derby, dar cu toate acestea, nu vru să provoace mânia inevitabilă care ar fi urmat. Va găsi cu siguranţă mâine un mod de strecura în mod firesc o aluzie în conversaţie.

Tocmai închise când sosi Colin. Purta un costum gri foarte elegant, o cravată mai închisă cu buline negre şi îşi pieptănase părul şaten spre spate.

- Gata, Liza?

- Da,

- Si nu uitaţi ce v-am spus, domnişoară Harlow, nu sunteţi obligată să vă întoarceţi devreme, îi aminti Hilda.

Liza surprinse o privire complice între Hilda şi Colin şi bănui brusc faptul că se înţeleseseră amândoi în prealabil, poate chiar Colin îi dăduse pentru aceste cuvinte un bacsiş

substanţial.

Ieşiră din cabană şi se îndreptară spre restaurantul motelului.

- Tocmai a telefonat Dirk. Ne va face o vizită mâine.
- Nu renunţă!
- Cum asta?

Ajunseră la uşile mari din sticlă, lăsate deschise pentru a se profita de aerul călduţ al serii şi intrară într-un bar mic, cu o atmosferă intimă. Mesele erau instalate în mici separeuri liniştite şi lămpi împrăştiate ici şi colo difuzau o lumină plăcută. După ce se aşezară, Colin comandă cocteiluri şi şeful de sală le prezentă meniul.

- Ceea ce voiam să spun este că în mod evident, Dirk te doreşte.
- Ceea ce spui n-are sens. Relaţiile mele cu Dirk... Era doar soţul verişoarei mele, atâta tot.

-Asta nu vă interzice să aveţi relaţii mai intime. Cu siguranţă aţi avut ocazia, dormind sub acelaşi acoperiş.

Colin părăsi tonul glumeţ pentru a relua cu seriozitate:

- Să nu faci nimic, Liza. Dirk nu va putea decât să-ţi facă rău.
- Mi se pare că sub masca unui sfat, vorbeşti pentru dumneata însuţi.

Colin o privi într-un mod atât de edificator, încât se simţi foarte stânjenită. Cu siguranţă, Colin era foarte seducător, foarte atrăgător. Dacă ar fi căutat o aventură plăcută, el ar fi fost fără nici o îndoială, perfect. Dar ea nu asta visa, nici nu se punea problema.

- Nu sunt rău intenţionat, Liza. Am fost întotdeauna sincer cu dumneata, în timp ce Dirk... Dacă eram femeie, nu i-aş fi acordat nici cea mai mică încredere.
- Mă întreb dacă sora dumitale ar fi de aceeaşi părere. Se pare că ea îl cunoaşte foarte bine pe Dirk.

- Nu te nelinişti pentru Margo. îşi poate purta singură de grijă. Ea ştie întotdeauna foarte precis ce face când este vorba de bărbaţi.

Liza simţi un nod în gât. Avea ocazia să obţină un răspuns exact la întrebarea care o chinuia.

- Crezi că Margo se gândeşte să se mărite cu Dirk?

- Si, ce-i cu asta? în ce măsură te-ar interesa?

- Mă gândesc tot la Barney. Nu ştiu care va fi cu adevărat situaţia sa dacă Dirk se va recăsători.

- Ce vrei să spui?

- Ei bine, nu mi se pare că Margo iubeşte mult copiii.

- Nu, de altfel nici eu, acceptă Colin râzând. Dar nu-ţi face griji. Aceste lucruri se aranjează de la sine. în ceea ce mă priveşte, nu voi face nici o obiecţie în cazul în care Margo şi Dirk se hotărăsc să-şi legalizeze relaţia, acum când amândoi sunt liberi, sau pe cale să fie. Mă înţeleg bine cu Dirk şi ar fi bine să fiu legat de vecinul meu. Aş putea întotdeauna să-i cer să-mi dea o mână de ajutor în cadrul exploatărilor noastre. El este un crescător de vite mai bun decât mine, nu-mi este ruşine să recunosc. Si referitor la Barney... n-ar fi cea mai bună soluţie să continue să trăiască la Londra, cu dumneata?

- Oare Margo este cea care ţi-a sugerat asta?

- Recunoaşte că toată lumea ar fi mai fericită, începând cu dumneata. Este evident că-l adori pe acest copil.

- Chiar dacă Barney şi-a pierdut mama, i-a rămas încă tatăl. El nu poate refuza responsabilităţile pe care le are şi să nu-şi ia fiul cu el.

- Calmează-te Liza. Vei vedea că până la urmă, cu siguranţă, totul se va aranja. Suntem aici pentru a ne distra, aşa că de ce am pierde timpul discutând despre alte persoane?

Liza îşi strânse cu putere pumnii pe sub masă. Acum ştia, şi cu ce certitudine, că temerile sale referitoare la căsătoria lui Dirk nu se datorau doar viitorului lui Barney. Adevărul, umilitor, greu de acceptat, era limpede: era îngrozitor de geloasă. într-un fel sau altul, trebuia să se vindece de această obsesie stupidă. N-avea oare la îndemână cea mai bună

metodă posibilă? Cu Colin, nu era în pericol să se implice emoţional. Un flirt uşor cu unul ca el era ceea ce i-ar fi prescris doctoriţa Verral.

- Pari gânditoare, Liza. Hai, zâmbeşte.

- Iartă-mă. Ce plăcut este acest loc! Ce ieşire nesperată pentru mine în această seară.

Luase un ton vesel. Colin o privi în adâncul ochilor cu un aer pătrunzător.

- Eşti foarte frumoasă, Liza. Dar bănuiesc că ţi s-a spus deja de sute de ori.

- Este întotdeauna plăcut s-o auzi spunându-se.

- Nimic mai uşor decât să-şi spui adevărul unei femei seducătoare.

Comandară cina şi băură un alt cocteil, aşteptând să fie gata. Colin insistă să ia şampanie.

Lista de bucate era foarte bogată în feluri de mâncare fastuoase şi de data aceasta Liza uită de numărul caloriilor şi-şi oferi o masă savuroasă: începu cu un delicios homar preparat ca în America şi continuă cu o friptură tradiţională de vită, însoţită de broccoli. Pentru a încheia, din lista cu numeroase deserturi, alese o enormă piersică Melba. Când sticla de şampanie se termină, Colin chemă şeful de sală pentru a o înlocui, dar Liza refuză cu fermitate.

- Nu, Colin. A fost delicioasă, dar ajunge. Am băut deja mai mult decât sunt obişnuită.

- Dar în seara aceasta sărbătorim ceva.

- Ce anume?

- începutul unei frumoase prietenii.

Spunând asta, Colin se apropie şi îşi puse cu tandreţe mâna peste cea a Lizei. Mai târziu, când se întoarseră spre cabană, Liza nu fu nemulţumită să aibă susţinerea lui Colin în jurul umerilor, deoarece nu se simţea prea sigură pe picioare. Era puţin ameţită după acest exces de şampanie cu care nu era obişnuită. Dar nu era o crimă, nu-i aşa, să bei câteva pahare cu un prieten; aceste ultime zile o obosiseră nervos,

dar în acest moment se simţea în sfârşit minunat de bine.

- Nu, nu aceasta este cabana, protestă când Colin se opri. A mea este mai jos, lângă piscină.

- Este cabana mea, Liza. Am putea bea un ultim pahar.

- Nu, mulţumesc. Ţi-am spus deja, Colin, am băut destul, mă simt puţin ameţită. în plus, am rămas mai mult timp decât intenţionam şi Hilda...

- Hilda nu se nelinişteşte pentru dumneata. Vino, Liza, doar cinci minute. Mâine dimineaţă plec devreme, aşa că nu te voi mai vedea.

- Cinci minute atunci, nimic în plus. Si nu voi bea nimic altceva decât un pahar mare cu apă sau cu tonic.

Cabana lui Colin era o replică aproape exactă a celei pe care o ocupa ea cu Barney, atâta doar că aceasta era verde, în timp ce a sa era galbenă. Trecea în revistă asemănările şi deosebirile, aşa că nu-l văzu pe Colin umplând paharele. Când i-l dădu pe al său şi când începu să bera, observă că-i pusese vodcă în tonic. Se hotărî să nu facă un caz din asta, dar să nu bea şi să plece imediat. Puse scurt paharul pe masa din apropierea ei.

- Am petrecut o seară minunată, Colin, mulţumesc.

- Dar nu s-a încheiat.

- Ba da. îţi urez noapte bună.

îşi lăsă şi el paharul şi, apropiindu-se, îi puse mâna pe umeri.

- Eşti o fată formidabilă, Liza. Să ştii că ai pus mâna pe mine.

- îmi pare rău, dar nu poate fi nimic serios între...

El îi întrerupse protestul punându-şi buzele peste cele ale Lizei. Se scurseră câteva secunde şi Liza fu cuprinsă de o ciudată senzaţie. Sărutul deveni mai intens şi el o strânse aproape. Apoi începu să-i acopere cu sărutări uşoare pieptul.

Ei îi scăpă un geamăt uşor şi buzele i se întredesciseră pentru a rosti un nume...

Liza se dădu înapoi cu groază. Numele care îi venise pe buze era al lui Dirk. Transportată cu plăcere de un val de inconştienţă senzuală, se imaginase în braţele lui Dirk. Ale lui Dirk, nu ale lui Colin!

- Ei, ce s-a întâmplat?

- îmi pare rău, Colin, trebuie să plec.

- Să pleci? Nu mă poţi lăsa astfel!

- Pentru că m-ai invitat la o cină cu şampanie? Pentru atâta n-ai obţinut dreptul de a mă duce în patul tău.

- Nu m-am gândit niciodată la asta.

- Iartă-mă, Colin. M-am exprimat greşit... Dar... nu vreau să stau atât de târziu. Hilda se va întreba ce mi s-a întâmplat.

- Va fi mai curând surprinsă să te vadă întorcându-te atât de devreme.

- Oricum, cred că ar fi mai bine să plec acum.

- Ascultă, îmi pare rău că te-am bruscat puţin. Să trecem peste asta, de acord? Să spunem că era doar un tandru sărut de noapte bună şi să fixăm o viitoare întâlnire.

- Nu va fi o altă întâlnire, Colin.

- Dacă aş crede că asta gândeşti cu adevărat, aş fi foarte supărat, Liza.

*
* *

- Colin a fost ieri aici.

Liza ar fi vrut să strecoare cu indiferenţă asta în conversaţie, dar spre marea ei neplăcere, se auzi vorbind cu o voce plină de sfidare.

- Ce voia? întrebă Dirk agresiv. Ca şi când n-aş putea să-mi imaginez!

- Era în trecere prin Derby şi a venit pur şi simplu să ne spună bună ziua.

- Când asta?
- După-amiază.
- Nu mi-ai spus aseară la telefon. Când a plecat?
- Dimineaţă, îmi închipui.
- A petrecut noaptea aici!
- De ce nu? Este un motel. Toate aceste întrebări ridicole... parcă am fi la tribunal.

Erau aşezaţi pe o plajă izolată, la câţiva kilometri de Derby. Aduseseră cu ei hrană rece, pentru a putea prânzi acolo. Ziua era frumoasă, nu prea caldă, şi dinspre uscat sufla o briză uşoară. Lângă ei, Barney se juca, înălţând castele de nisip, cu o găletuşă din plastic.

- Pentru că se pare că te interesează, află că eu şi Colin am mâncat la restaurantul motelului. Hilda, camerista, s-a ocupat de Barney în timpul absenţei mele.
- Liza, te-am atenţionat în privinţa lui Colin Beale.
- Stiu, şi Colin m-a atenţionat în privinţa ta. Aşa că sunteţi chit. Acum, vrei să lăsăm acest subiect? Ce face Shirley?

Dirk păru pe punctul de a continua discuţia, dar se stăpâni.

- Este cum nu se poate mai încăpăţânată.
- Ce altceva ai fi sperat? Shirley nu doreşte deloc să rămână la Yarrawonga.
- Atunci ştie ce-i rămâne de făcut.
- Să fie obligată să se întoarcă la şcoală nu poate fi o soluţie. Sora ta este o fată încântătoare, inteligentă, dar nu pare genul care să se adapteze modelului clasic.
- Ei bine, va trebui să înveţe să se străduiască.
- Eşti cu adevărat incredibil. Toată lumea din jurul tău trebuie să facă ce-ai hotărât tu, totul trebuie făcut în felul tău. Nu te întrebi niciodată dacă...
- Dacă ce?

- Oh, nimic.

Descurajată, Liza deschise coşul de picnic pe care-l pregătise motelul şi-l chemă pe Barney să vină să mănânce.

Mai târziu, în maşină, pe drumul de întoarcere la motel, Liza se gândi cu melancolie că ar fi putut petrece o zi foarte frumoasă dacă această conversaţie agresivă n-ar fi strecurat o umbră între ei.

Barney era mai obosit decât în alte zile după această ieşire la aer liber şi nu protestă când Liza îl culcă după-amiază.

Ieşind din cabană, Liza aproape se lovi de Dirk care deschidea uşa în aceeaşi clipă. El o prinse de mână cu putere. Liza rămase nemişcată în loc, asaltată de valul de emoţie care o copleşea. încet, ridică ochii pentru a-i înfrunta privirea. Dorinţa pe care o citi acolo, o tulbură. îi ţinea mâna încă strâns în a lui şi cu degetul începu să-i mângâie uşor încheietura, acolo unde pielea este atât de fină peste vine.

- Liza, aş vrea să pot...

Fu întrerupt de Barney, care o striga pe Liza să-i dea un pahar cu apă. Ea se eliberă prompt din stransoare şi fugi în interior. După aceasta, cele câteva cuvinte nefireşti schimbate cu Dirk în salonul verandei în jurul unei ceşti de ceai fură pentru Liza un adevărat coşmar. Nu îndrăznea să-l privească în faţă pe Dirk , speriată la ideea unei eventuale atingeri accidentale. Aşezată foarte dreaptă în fotoliu, cu un nod în stomac, se străduia să vorbească despre tot felul de lucruri cu voce calmă, ca şi când nimic nu se întâmplase.

Cu o uşurare infinită, îl auzi hotărând că ar fi mai bine să se întoarcă la Yarrawonga. Si, totuşi, de-abia plecase maşina şi începu să-i lipsească îngrozitor.

Oh, da, acum ştia clar, era îndrăgostită cu disperare de Dirk şi nu se mai putea preface că-l ignoră.

Capitolul 8

Trei zile mai târziu, Dirk reveni la Derby în Cessna, cu scopul de a-i duce pe Liza şi Barney înapoi la Yarrawonga. Acesta din urmă, cu toate că era încă puţin obosit, putea fi considerat vindecat. Doctoriţa Verral îi spusese Lizei că nu mai avea de ce să se neliniştească. Barney era foarte încântat la ideea de-a se întoarce, cu atât mai mult cu cât, în zilele următoare marea sărbătoare anuală reunea crescători de animale din regiune pentru rodeo şi alte competiţii ce se desfăşurau la Yarrawonga.

Liza se bucura de asemenea de această manifestaţie, deoarece mulţimea de invitaţi, prieteni şi vecini veniţi din toată regiunea Kimberley, va limita riscul de a fi singură, faţă în faţă cu Dirk. înainte de a fi sigură că-i putea suporta în mod firesc compania, avea nevoie de puţin timp pentru a-şi stăpâni sentimentele.

Mai multe persoane erau deja venite, când Dirk ateriză cu Cessna pe terenul de la Yarrawonga. Era vorba, în cea mai mare parte, de crescători de animale veniţi din regiunile cele mai îndepărtate şi care, în consecinţă, preferau să vină în ajunul competiţiilor amicale. Seara fu foarte plăcută şi foarte animată. Toţi erau reuniţi în jurul mesei mari din sufragerie şi discutau în mod plăcut şi nici un străin n-ar fi putut bănui că Yarrawonga era departe de a fi atât de liniştită cum părea din exterior.

Margo şi Colin, chiar dacă nu rămăseseră peste noapte, erau şi ei prezenţi în acea seară. îmbrăcată cu un splendid caftan din mătase împodobit cu spirale aurii şi roşii, Margo se comporta în mod vizibil ca stăpână a casei. Din frânturi de conversaţie pe care le prinsese ici şi colo, Liza înţelese limpede că pentru toţi, era o stare de fapt ca în curând Dirk şi

Margo să-şi oficializeze relaţia. Cu Liza, invitaţii erau foarte prietenoşi, dar prudenţi şi rezervaţi, ca şi când aveau grijă să nu facă gafe faţă de verişoara Elainei. Colin făcu în aşa fel încât să fie aşezat lângă Liza şi ea remarcă repede că tot timpul cât mâncară, Dirk îi observa din celălalt capăt al mesei. Printr-un fel de sfidare, răspundea glumelor lui Colin, zâmbea cu veselie la cuvintele măgulitoare pe care i le şoptea la ureche. Cu toate acestea, după cină, consideră mai prudent să-i refuze propunerea de a face un tur pe afară.

Ultimii invitaţi sosiră devreme a doua zi dimineaţă. La ora zece toată lumea era acolo şi pe terenul de la Yarrawonga se aflau aliniate douăsprezece avioane uşoare de două ori mai multe maşini de diferite tipuri. Barney era deja înconjurat de un grup de copii pe care şi-i făcu repede prieteni. Li-l prezentă pe Joey şi le permise cu generozitate să-l încalece pe Gypsy. Liza dădea târcoale în jurul lor fără a avea deloc aerul că-l ţine sub observaţie. Se amuză auzindu-l vorbind cu atâta mândrie despre Dirk noilor săi prieteni. Tata aşa, tata pe dincolo, nu se mai oprea! Exact ceea ce trebuia să aştepte de la un fiu care vorbea despre tatăl său. Dar totuşi, pe măsură ce Barney îşi accepta tatăl, se apropia momentul în care ea va trebui să plece. Să-l părăsească pe Barney va fi o suferinţă cumplită pentru ea, dar o va face, ştiind că era spre binele copilului. Dar să-l părăsească pe Dirk! Sentimentul de jalnică dezolare pe care-l încerca la acest gând o îngrozea. îl dispreţuia pe Dirk pentru ceea ce era: un bărbat arogant, plin de el însuşi, un soţ dezagreabil şi un tată neglijent, dar nu-şi putea înăbuşi dragostea pentru el. Era ridicol. Dacă ar avea cea mai mică urmă de bun simţ, ar pleca imediat. Ar putea fi chiar de preferat pentru Barney dacă i-ar impune greaua despărţire şi

l-ar obliga să nu mai conteze pe ea.

Dar Liza era incapabilă să se mai gândească la asta; emoţiile haotice o zdruncinau nervos şi se simţea deprimată la apropierea momentului în care va lua teribila hotărâre. în timpul întrecerilor de rodeo care precedau întrecerile de după-amiază, se surprinse strângând atât de puternic bariera, încât articulaţiile degetelor i se albiră.

- Tatăl meu este cel mai bun, tatăl meu este cel mai bun! Nu-i aşa, Liza?

Barney, foarte agitat, era lângă ea şi o ţinea de un picior. Liza se îndreptă, alarmată; în faţa ei, la doar câţiva metri, de cealaltă parte a împrejmuirii de lemn, Dirk încălecă un taur sălbatic, care dădea îngrozitor din copite. îşi ţinea pălăria cu mâna stângă şi se servea de acest braţ pentru a-şi menţine echilibrul. Lizei i se părea că putea cădea în orice clipă.

- Atenţie! Atenţie!

Era cu adevărat vocea ei? Ea fusese cea care strigase astfel? în mijlocul încurajărilor, chemarea ei se pierdu. Nu şi pentru cel ce se afla în spatele ei.

- Eşti îngrijorată?

Era Colin şi, instinctiv, Liza făcu o mişcare înapoi. El se aplecă spre ea. Purta o cămaşă în carouri mari în tonuri de albastru şi blugi de culoare închisă.

- Nu te alarma, nu i se va întâmpla nimic. Dirk este foarte tare la jocul ăsta. Pe mine nu mă interesează prea mult, recunosc.

- Pare atât de periculos.

- Si aşa este, în cazul în care nu ştii foarte exact ce trebuie să faci, ceea ce nu este cazul lui Dirk. El este întotdeauna campionul acestor manifestaţii. Nimeni nu-l poate egala pe

Dirk Lancaster pe un cal sau un taur sălbatic. în ceea ce mă priveşte, nu corespunde cu ideea mea de distracţie. Prefer să-mi păstrez energia în vederea unor plăceri mai intime.

Demonstraţia lui Dirk luă sfârşit şi urmă un concert de aplauze când, nevătămat, descălecă. O privi pe Liza ca şi când aştepta să-i aprecieze curajul. Intenţionat, ea se întoarse spre Colin şi-i zâmbi.

- Mi se pare că ai o părere foarte bună despre reuşitele tale cu femeile.

- Până în prezent, da. Dar încep să-mi pun întrebări. Puterea mea de seducţie se pare că nu te atinge, Liza. Când vom merge să vedem peşterile din Windjana?

- Nu pot să vin, Colin.

- Nu poţi, sau nu vrei?

- Ei bine... amândouă. într-adevăr, nu pot să-l las pe Barney singur toată ziua.

- Văzându-l în acest moment, nu-i lipseşti prea mult.

- Nu este acelaşi lucru... în plus...

- Ce mai este?

- Iartă-mă, Colin, dar asta n-ar merge între noi.

- Eu continuu să sper.

- Ai mai spus asta deja. De ce nu accepţi un refuz ca răspuns?

- Mă vei considera încăpăţânat Liza, dar atâta timp cât vei spune nu, voi continua să încerc.

întrecerile de după-amiază fură jocuri mai puţin serioase, în care participanţii foloseau animale diferite pentru călărit, cea mai mare parte pregătite în padocurile de la Yarrawonga. Entuziasmul ajunsese la culme. Separat, fiecare cursă se încheia într-un asemenea nor de praf roşu, încât deseori era

dificil de determinat cu certitudine cine era învingător. Oricum, nimeni nu dădea cu adevărat importanţă acestui lucru. Toţi râdeau şi discutau cu inima deschisă şi, în general, câştigurile ajungeau în casieria Serviciului Regal de Medicină Mobilă sau la alte opere de caritate.

Mai multe grupuri plecară înainte de căderea nopţii, deoarece aveau în faţa lor un lung drum de parcurs. Dar mai rămăseseră destui invitaţi pentru a însufleţi marele grătar şi seara dansantă ce trebuia să urmeze. Cele mai multe dintre femei se schimbară pentru serbare şi Liza fu fericită să găsească în valiză rochia elegantă pe care zitase s-o ia părăsind Londra. Desigur, nu era o rochie lungă, de seară, ci din crep, cu ape argintii şi verzi şi cu spatele foarte decoltat, având totuşi o anumită alură.

Cât despre Margo, adoptase un stil ţigănesc. Purta o rochie lungă din tafta albă, cu volane şi dantele şi îşi înodase peste şolduri o eşarfă lată roşie. încă de la primele dansuri, nişte sambe îndrăcite, părea evident că intensţiona să-l monopolizeze pe Dirk. Aşa că Liza, care voia să fie sigură că va avea întotdeauna un partener dacă Dirk privea spre ea, îi permise lui Colin o anumită apropiere.

Barney ceruse să rămână pentru serată şi Liza consideră că, în mod excepţional, nu-i putea face rău. Nu fu totuşi surprinsă să vadă ca la ora nouă nu se mai putea ţine pe picioare. îl convinse fără nici o dificultate să meargă la culcare şi-l duse în camera sa. Adormi imediat ce puse capul pe pernă, epuizat de această zi plină de emoţii pentru un băieţel de cinci ani.

Coborând, Liza se opri o clipă pe scară la fereastra mare ce dădea spre serbare şi observă luminile colorate de sub

ochii săi. Toată lumea părea să se distreze şi era un zgomot incredibil. Se întoarse pentru a-şi continua drumul când remarcă o mişcare pe furiş pe partea îndepărtată a peluzei; o pereche se fofila discret printre eucalipţi, Shirley şi Larry Kemp, mână în mână! înainte de a se afunda mai adânc în boschet, Shirley privi la dreapta şi la stânga pentru a se asigura că nimeni nu-i văzuse.

Proastă mică, se gândi Liza, se angaja într-un flirt cu Larry. Era prea tânără şi neexperimentată ca să ştie cum să iasă din încurcătură dacă Larry devenea prea îndrăzneţ şi strecurându-se astfel cu el prin desişuri căuta într-adevăr necazurile. Dirk ar fi furios dacă ar afla. Si avea şi de ce. Unul ca Larry era un veritabil pericol pentru o puştoaică de şaisprezece ani.

Lizei nu-i trebui decât o clipă pentru a se hotărî. Coborî scara în mare grabă, traversă peluza rapid şi intră sub copaci, strigând-o pe Shirley.

- Unde eşti? Sunt Liza.

Nici un răspuns. Totuşi, era sigură că perechea nu putea fi prea departe şi trebuia s-o audă. Chemă din nou, mai tare, şi cu o voce mai autoritară.

- Shirley, unde eşti? Sunt eu, Liza, răspunde.

Nimic. Atunci înaintă mai adânc şidădu aproape peste ei. Erau întinşi pe jos, la rădăcina unui pom, strâns îmbrăţişaţi, fără să spună un cuvânt, sperând cu siguranţă că ea va renunţa şi va pleca...

- Te-am văzut de la sus de la fereastră şi am...

- Si ce-i cu asta? Vezi-ţi de treburile tale, Liza.

- Bineînţeles că n-o să rămân nepăsătoare când te surprind purtându-te ca o proastă cu un afemeiat ca acest...

- Ei, despre mine vorbeşti aşa?

- Tocmai de aceea sunt neliniştită. N-o poţi lăsa în pace pe Shirley, Larry? Este prea tânără pentru tine.

- Nu atât de tânără cum pare, când o vezi la treabă. Oricum, nu este treba adumneavoastră, cum a spus şi Shirley. plecaţi.

- Nu, tu eşti cel care va pleca, Larry. Si să nu te mai văd cu Shirley, ai înţeles?

- Nu mă lăsa, Larry.

- Nu te nelinişti, dragostea mea, n-am această intenţie. Poate că Liza este geloasă, nu?

- Dacă nu dispari imediat, îl chem pe Dirk. Nu ţin s-o fac, dar dacă mă obligi...

- Cred într-adevăr că o va face. Ar fi mai bine să plec, Shirley.

Shirley păstra tăcerea şi Liza înţelese că reuşise s-o sperie pe
tânăra fată, ceea ce o uşură. Perspectiva de a pune în practică ameninţarea şi de a-l anunţa pe Dirk n-o entuziasma deloc, fără să pună la socoteală scena inevitabilă care ar fi urmat.

- De ce eşti atât de rea cu mine, întrebă Shirley după ce Larry plecase.

- Mai curând ţi-am făcut un serviciu. Sunt mai în vârstă şi-ţi pot spune că te joci cu focul.

- Nu mă mai trata ca pe o copilă! Crezi că sunt prea tânără ca să mă descurc? Cunosc regulile jocului, Liza.

- în acest caz, ai face mai bine să nu-ţi pierzi timpul cu unul ca Larry. Asta poate fi periculos. Dacă măcar erai mai mare, ai fi ştiut cel puţin ce faci.

- Ca tine, bănuiesc.

- Despre ce vorbeşti?

- Despre tine şi Colin Beale! Crezi că n-a observat nimeni! Mai întâi vine să-şi petreacă noaptea cu tine la Derby şi în seara aceasta am văzut cum de-abia vă puteaţi stăpâni să nu vă atingeţi!

- Te înşeli complet. între Colin şi mine nu este absolut nimic.

- Oh, nu te critic. Faci ce vrei, atât timp cât îţi aminteşti că este valabil şi pentru ceilalţi.

îţi repet că nu este nimic între noi. Dar oricum, este în afara subiectului. Vorbeam despre tine şi Larry şi ştii probabil ce reputaţie are în legătură cu femeile.

- Este nedrept, Larry nu este cu adevărat aşa.

- Sper că totuşi nu-ţi imaginezi că este îndrăgostit de tine!

- Poate că nu este, dar mă place mult. El într-adevăr se interesează de mine, ceea ce nu este cazul fratelui meu.

- Ceea ce spui n-are sens şi ştii asta! Dirk se preocupă foarte mult de tine şi de aceea ar fi foarte furios dacă ar afla că te întâlneşti cu Larry prea des. Dacă vrei un iubit, ai putea totuşi să alegi pe cineva mai bun.

- Unde? Ar fi mai de bun-simţ să merg în zona din afara oraşului şi să descopăr unul în spatele unui baobab? Sunt atâţia bărbaţi liberi în regiune încât nu ştiu cu care să încep.

Liza îşi reproşă remarca stupidă şi deplasată.

- Stiu că este cam limitat aici pentru tine, dar...

- Limitat! Este nivelul zero. Si tu vrei să pun capăt singurului lucru care-mi face viaţa suportabilă!

- Credeam că ceea ce spuneam, referitor la faptul că dacă este necesar îi vorbesc lui Dirk despre asta. Uită-l pe Larry! Crede-mă, nu merită necazurile pe care le vei avea dacă îi spun fratelui tău ce-am surprins.

- Nu poţi dovedi nimic. Dacă faci asta, va fi cuvântul tău împotriva cuvântului meu!

îndată ce spuse asta, Shirley ieşi de sub copaci în fugă. Liza aşteptă o clipă înainte de a o urma, pentru a-i da timp să se calmeze. Liza îşi reproşa că avusese această scenă cu Shirley şi se detestă pentru că jucase rolul de stricător de petrecere. Dar nu putea face altfel. Era sigură că tânăra fată nu se temea că va fi înşelată şi renunţase la orice prudenţă. La şaisprezece ani, Shirley era încă prea vulnerabilă pentru o lecţie dură, pe care i-ar fi dat-o o aventură cu Larry.

Liza se hotărî să se întoarcă pe peluză şi să se alăture dansatorilor. La ieşirea din grupul de eucalipţi, fu surprinsă să-l vadă brusc pe Dirk apărând în faţa ei cu un aer înverşunat.

- Ce faci, Liza?
- Eu... nimic.
- Nimic?
- Vroiam doar să fiu singură o clipă.
- Dar oare eşti singură? Asta-i întrebarea.
- Bineînţeles.
- Nu l-am vzut pe Colin de peste un sfert de oră.
- Nu era cu mine.
- Atunci este pentru prima dată în toată seara. V-am observat.
- Te-aş fi crezut prea ocupat să remarci indiferent ce.
- Nu încerca să întorci situaţia.
- Nu cred că mă preocupă asta. Faci ce-ţi place şi eu la fel, de acord?
- Nu. Atâta timp cât eşti invitata mea, mă simt responsabil pentru tine.
- Nu te nelinişti pentru mine. Spre deosebire de sora ta, eu

sunt adultă.

- Atunci, poartă-te ca o adultă.
- Dacă n-ai nimic împotrivă, mă întorc să dansez.
- Sau să-l întâlneşti pe Colin.
- Nu fi atât de stupid.

Erau faţă în faţă, amândoi furioşi. Liza se pregăti să plece, dar Dirk o împiedică prinzând-o de umeri. Cu aceeaşi mişcare, o strânse lângă el şi o sărută. Gura lui Dirk o cuprindea pe a sa într-un sărut lacom. Rapiditatea asaltului o luă pe Liza prin surprindere. încercă să se elibereze, dar fără convingere. Gemu încet şi renunţă când buzele lui Dirk le striviră pe ale sale. Strânsă lângă el, Liza simţi forţa dorinţei sale încă nepotolite. Mânile lui Dirk i se plimbau pe spate, pe şolduri, pe talie, lipind-o tot mai mult de el. Liza nu mai ştia decât un singur lucru: îl voia pe acest bărbat, îl voia cu o intensitate care cerea imperios satisfacţie... acum, chiar aici, în această clipă.

Nefiind obligat s-o mai reţină, mâinile lul Dirk începură să-i mângâie pieptul, întârziind asupra vârfurilor sânilor. îl lăsă pe Dirk s-o ducă în interiorul grupului de copaci, cu toată rezistenţa înfrântă.

- Liza... eşti atât de frumoasă, atât de de dezirabilă.

Nu protestă când Dirk o culcă sub el. Mâinile sale înflăcărară tot trupul Lizei, deşteptând în ea senzaţii profunde şi de necontrolat.

Liza simţi atunci sub braţul stâng atingerea unui obiect rece şi metalic, un lanţ şi un medalion de argint. Se pregătea să-l arunce puţin mai departe când îşi dădu seama ce era. Talismanul pe care-l purta Shirley întotdeauna la gât! Era culcată pe acelaşi pat din iarbă deasă care-i primise câteva

minute mai devreme pe Shirley şi pe Larry.

Fu cuprinsă brusc de un val de dezgust. Cu o forţă care-l surprinse pe Dirk, îl împinse şi sări în picioare.

- Ce s-a întâmplat?

Dirk se ridicase în grabă. înaintă din nou spre ea, dar Liza se dădu înapoi, strecurând medalionul în deschiderea decolteului său. Nu putea recunoaşte motivul bruştei sale schimbări de atitudine. Cum să-i explice cât de murdară se simţea? Că degetul acuzator pe care-l îndreptase un minut mai înainte asupra surorii sale, era acum îndreptat spre ea? Nechibzuinţa lui Shirley încurajase un afemeiat, fără principii fără să ştie măsura cu adevărat riscul la care se expunea. Dar ce se putea spune despre propria sa nechibzuinţă? Nu mai avea scuza inocenţei tinereşti. Stia exact ce făcea, acceptase şi răspunsese avansurilor lui Dirk. încuviinţase cu pasiune îmbrăţişarea sa, fusese gata să i se ofere.

- Am face mai bine să ne întoarcem la ceilalţi. Vor începe să se întrebe unde suntem.

- La naiba cu ceilalţi! Se pot distra şi fără noi. Acum un minut nu te nelinişteai câtuşi de puţin pentru ei.

- Pentru Dumnezeu, Dirk, nu exagera ceva ce nu este decât o distracţie trecătoare.

- Asta este pentru tine... o distracţie trecătoare?

- Ce-ai vrea să fie altceva?

- Mincinoaso!

- Consideră-mă mincinoasă, dacă asta îţi poate aduce o cât de mică satisfacţie.

- De ce nu eşti cinstită şi sinceră cu tine însăţi? Situaţia este simplă: te doresc şi mă doreşti. împrejurările ne-au apropiat pentru câteva săptămâni şi ar fi o prostie să ne lipsim de ceea ce vrem amândoi.

- Nu-ţi ajunge Margo? Si adineaori spuneai că te simţi răspunzător pentru mine că sunt invitata ta! Astfel îţi asumi responsabilitatea faţă de musafiri?

Dirk era în faţa sa, cu braţele pe jumătate întinse ca pentru a o prinde şi a o scutura. O clipă, încercă un sentiment de triumf la ideea că marcase un punct. Dar imediat se schimbă complet. Adevărul nu era atât de simplu şi limpede cum îl prezenta Dirk. Se simţi abătută şi fără putere.

- Cred că aş face mai bine să părăsesc imediat Yarrawonga.

Vorbele îi veniseră înainte chiar ca gândul să i se formeze în
întregime în minte.

- Nu! Nu pleca!... Desigur, nu te voi putea împiedica dacă o vrei cu adevărat.

- Nu este nici locul şi nici momentul să discutăm, despre asta.

Vorbise cu demnitate, dar de fapt îşi dorea cu ardoare să mărturisească în mod umil că el n-o voia, că nu va putea niciodată să plece cu dragă inimă.

- De cine fugi Liza, de mine... sau de tine însăţi?

- Nu se pune problema să fug.

- Nu? Nu te-ai sinchisit de nimic până când te-ai speriat brusc de pasiunea pe care ai dezlănţuit-o. Este oare şi felul tău de viaţă amoroasă în Anglia? Te arunci de gâtul bărbaţilor pentru ca apoi, în ultimul moment, să dai înapoi ca o tânără fecioară înspăimântată.

- Dacă n-ai fi atât de ridicol, aş găsi reflecţiile tale ofensatoare. Acum, te rog, lasă-mă să trec.

Liza se îndepărtă rapid printre copaci. îi tremurau încă picioarele şi-i vuia capul. Se gândi mai întâi să se retragă în

camera sa şi să nu mai apară la serbarea care promitea să mai dureze încă mult timp. Dar o anumită mândrie o împinse să lupte împotriva unei asemenea slăbiciuni. îi va arăta lui Dirk în ce măsură o putuse afecta scena precedentă! Se va amesteca printre invitaţi şi se va preface că petrece o seară foarte plăcută, făcându-i plăcere să danseze cu oricine o va invita.

Douăzeci de minute mai târziu, după ce schimbase mai mulţi parteneri, dansa din nou cu Colin.

- Eşti şi mai splendidă ca adineaori. Există în tine un fel de însufleţire, de strălucire pe care n-aş putea-o defini. Nu-ţi este milă de un nefericit, Liza? Când îmi vei acorda întâlnirea promisă? Ti-am spus că nu voi renunţa! Ascultă, iată ce putem face. Este o plictiseală detestabilă, dar săptămâna viitoare, Margo şi cu mine aşteptăm să vină la Ashey Downs agenţi de la bancă. Va trebui să-i plimbăm peste tot şi să le arătăm tot... ca şi când ar fi treabă lor! Numai pentru că avem nevoie de bancă pentru finanţare, n-ar trebui să le dea dreptul să-şi vâre nasul în treburile noastre personale! Dacă am face plimbarea noastră săptămâna viitoare, să zicem marţi? Aş termina până atunci cu aceşti oameni plictisitori.

Liza de-abia asculta ce-i spunea. Amintirea sărutărilor înflăcărate ale lui Dirk îi ardea încă pielea. Se învârtea pe pista de dans ca un automat, fără să-şi dea seama ce făcea. Deodată, înţelese că zâmbetul său reflex fusese luat de Colin drept o acceptare.

- Este minunat, Liza. Voi veni să te iau marţi dimineaţă foarte devreme... înainte de opt. Vom lua cu noi un coş pentru picnic.

- Dar, Colin...

- Nu, Liza. Nu te voi lăsa să dai înapoi. întâlnirea este fixată!

în acel moment, ea întâlni privirea lui Dirk. El îi observa cu animozitate. Liza nu se putea stăpâni să nu tremure sub privirea sa rece şi, ca reacţie, se întoarse spre partenerul său cu cel mai fermecător zâmbet.

- Ei bine, de acord, Colin, pe marţi.

Capitolul 9

Larry se afla în ţarc când Liza şi Barney se întoarseră în acea după-amiază din plimbarea călare. în felul său nepăsător, veni încet până la barieră şi le-o deschise.

- Vreau să-ţi vorbesc, Larry, spuse Liza descălecând.

El închise poarta în urma lor şi o înfruntă, cu degetele înfipte cu nonşalanţă în cureaua lată din piele şi cu pălăria într-o parte. Dar în spatele acestei expresii liniştite şi îngâmfate, se simţea apărea o anumită nelinişte.

- Să-mi vorbeşti? Despre ce?

Trecuse deja o săptămână de la serbare, o săptămână deprimantă pentru Liza. La Yarrawonga atmosfera era imposibilă... nimic nu mai mergea între ea şi Dirk, între ea şi Shirley, între Dirk şi Shirley. în aceste ultime zile, tânăra fată devenise şi mai ursuză şi încruntată. în sfârşit, culmea, în dimineaţa aceea când îl ajuta pe Barney să-şi hrănească puiul de cangur, Liza îi surprinse fără să vrea pe Shirley şi Larry vorbind pe ascuns, în spatele generatorului electric. Dintr-o dată, i se păru că ar putea fi o idee bună să apeleze la firea bună a lui Larry, presupunând că avea aşa ceva, pentru a face să înceteze relaţia lor. Dar nu acum, nu în prezenţa lui Barney.

- în particular, vreau să spun. Diseară?
- în ce problemă? Despre Shirley?
- Vom vorbi diseară, la ora opt şi jumătate, e bine?
- Presupun că trebuie. Unde?
- Chiar aici, va fi la fel de bine ca oriunde.
- Cum vreţi, domnişoară Harlow.

Cina din acea seară fu la fel de neplăcută ca în zilele precedente, Dirk şi Shirley nerostind o vorbă în tot timpul mesei. Ca şi în celelalte zile, de-abia terminaseră de mâncat că Dirk plecă să se închidă în biroul său cu scopul de-a încerca să rezolve nişte hârtii. în salon, Shirley se duse direct la

magnetoscop şi scoase cutia cu casete. Fără s-o consulte pe Liza, alese un film, îl introduse în aparat şi se afundă într-un fotoliu.

La ora opt şi jumătate, Liza anunţă vag că iese să ia puţin aer. îi ceru lui Shirley să ciulească urechile la eventualele chemări ale lui Barney.

Era o noapte foarte întunecată, fără lună. Nu avu totuşi probleme să găsească drumul până la ţarc. Larry aştepta deja, cu coatele rezemate de barieră. Fără să-şi mişte corpul, întoarse capul la sosirea sa.

- Aşadar, ce-i cu toată această poveste? Aţi hotărât până la urmă că sunt irezistibil?

Liza se stăpâni să nu-i răspundă cu mânie. Nu era momentul să caute ceartă. Inspiră adânc şi începu cu o voce amabilă:

- Iată, Larry. Am venit să-ţi cer s-o laşi în pace pe Shirley.

- Cum?! Vreţi s-o las pe Shirley?

- Este exact ceea ce am spus. îţi cer să n-o mai vezi.

- Acum îmi cereţi, săptămâna trecută îmi ordonaţi.

- în seara aceea eram furioasă şi pe bună dreptate. Dar cred că a striga nu este cel mai bun mod de a rezolva problema aceasta. Stiu că acum, cu siguranţă te gândeşti că nu mă priveşte...

- într-adevăr! N-aveţi nici o legătură cu Shirley, astfel că nu înţeleg ce aveţi de spus.

- Dar este atât de tânără, încât nu mă pot împiedica să nu mă simt puţin responsabilă când o văd angajându-se în relaţii în care n-are nici o experienţă. Nu poţi înţelege răul pe care i-l poţi face, Larry? Nu te condamn cu totul. Stiu că Shirley este foarte drăguţă...

- Nu la fel ca dumneavoastră!

- Lasă-mă pe mine în afara discuţiei.

- De ce aş face-o, când aţi venit aici din proprie voinţă?

- Ascultă, Larry, ştii probabil că Shirley nu se înţelege acum cu Dirk. El crede că trebuie să se întoarcă la şcoală şi ea nu vrea.

- Această sărmană micuţă îşi va pierde timpul într-o instituţie pentru tinerele fete.

- I-am spus lui Dirk să încerce s-o lase să facă ceva care i-ar conveni şi să n-o oblige să rămână la Yarrawonga. Povestea aceasta cu tine... Nu spun că nu te găseşte atrăgător, Larry, dar este mai ales o sfidare a fratelui său. Dacă el descoperă ceva, ar fi foarte rău pentru amândoi.

- Credeţi că-mi este frică de patron?

- Nu, desigur. A fost o prostie din partea mea să te tratez cum am făcut-o în acea seară. Dar acum vin să-ţi cer ajutorul, în interesul lui Shirley. Dacă ai un cât de mic sentiment pentru ea, încetează s-o vezi.

- Si ce voi face în schimb? Aveţi vreo sugestie să-mi faceţi?

- Sunt sigură că vei găsi singur.

- M-am gândit deja. Stii ce cred? Eşti geloasă, inimioară. Geloasă că o şcolăriţă va avea ce-ţi doreşti la nebunie.

- Ce-mi doresc la nebunie...

- Da, şi asta-mi convine. Sunt întotdeauna gata să-i fac plăcere unei femei seducătoare.

- Nu poţi crede că încerc s-o îndepărtez pe Shirley de tine pentru că sunt geloasă! Ti-ai pierdut capul probabil. N-aş vrea pentru nimic în lume să fiu văzută în compania unui bărbat ca tine.

- Nimeni nu mi-a vorbit niciodată aşa. Dar am înţeles. Eşti genul căreia îi place să fie luată cu forţa. De acord, vom face cum îţi place.

Brusc, Larry o apucă strâns. Chiar înainte să-şi dea seama ce voia, braţele musculoase o înconjurară într-o îmbrăţişare

sălbatică şi buzele i se striviră violent de ale ei. încercă să-l respingă cu disperare, dar fără nici un rezultat. Descumpănită, Liza se întreba cum să scape, dacă nu strigând după ajutor şi cum va explica atunci că se găsea într-o situaţie atât de umilitoare? Oricum, pentru moment nu putea nici măcar să strige: gura îi era prinsă încă de sărutul umed şi înăbuşitor al lui Larry. începu să se zbată cu furie, încercând să se elibereze din braţele lui şi-l lovi pe înfundate. în cele din urmă Larry se dădu puţin înapoi, nu înainte de a-i acoperi gura cu mâna stângă pentru a nu putea striga. Cu mâna dreaptă îi ţinea cu putere încheieturile mânilor la spate.

- Te înfurii degeaba. Comparată cu tine, Shirley este blândeţea întruchipată. Poţi lovi cât vrei dacă îţi face plăcere.

Liza înţelese îngrozită că nimic din ceea ce ar putea spune sau face acum nu-l va mai opri pe Larry. Mâna care-i acoperea gura coborî în decolteul său şi ea inspiră profund pentru a striga din toate puterile. Dar înainte de-a putea scoate cel mai mic sunet, o voce furioasă se auzi în apropierea lor. Larry fu împins cu brutalitate departe de ea şi fu în sfârşit liberă. Recunoscu vocea lui Dirk. Pe cât de uşurată de intervenţia lui, Liza era la fel de îngrozită că o găsise în această situaţie dificilă.

- Ce naiba faci, Larry?

- Lăsaţi, şeful. Domnişoara este majoră şi ştie ce face. Nu s-a întâmplat nimic împotriva voinţei ei. întrebaţi-o.

- Este adevărat, Liza?

- Bineînţeles că nu. Larry şi-a făcut nişte idei greşite.

- Ei, este nebună. Ea mi-a dat întâlnire. Vă asigur.

- Ajunge, Larry. Dispari. Vom vorbi mai târziu.

- Ascultaţi patroane, doar nu veţi crede tot ce spune ea...

- N-ai auzit când ţi-am spus să dispari?

Dirk îl prinse pe Larry de umeri şi-l împinse în faţa lui. Liza

îi auzi discutând, fără să încerce să afle ce spuneau.

Era la jumătatea drumului spre casă când Dirk o ajunse din urmă.

- Acum, spune-mi adevărul.

- Ti l-am spus... Larry îşi face idei.

- Dacă este adevărat, este foarte ciudat că nu te-am auzit strigând. în plus, de unde i-au venit lui Larry aceste idei? Shirley mi-a spus că ai ieşit să iei aer, cum ai ajuns într-o asemenea situaţie?

Liza rămase tăcută; se întreba ce putea spune fără să dezvăluie nimic din motivele întâlnirii sale cu Larry. Orice explicaţie risca s-o implice pe Shirley şi era ultimul lucru pe care-l voia. Cu cât va spune mai puţin, cu atât va fi mai bine!

- Nu te preface faţă de mine. Dacă preferi puştii, este treaba ta.

- în nici un caz Larry nu mai este un puşti!

-Are câţiva ani mai puţin ca tine. Te credeam puţin mai mândră.

- Nu eu l-am incitat.

- Dar nici nu l-ai oprit. Si Larry n-ar fi încercat nimic fără o minimă încurajare... nu cu una dintre invitatele mele.

- Aş prefera să nu mai discutăm despre asta, Dirk. Să nu mai vorbim, vrei?

- Foarte simplu. Vom ignora acest oribil lucru neînsemnat ca şi când n-ar fi existat, este uşor.

- Oh, ajunge! Cum poţi să adopţi o asemenea atitudine după tot ceea ce mi-ai spus şi ai făcut?

- Nu te nelinişti, Liza, nu este nici un pericol să se întâmple din nou. Nu mă interesează femeile care dau dovadă de atât de puţină judecată.

Sub efectul furiei, fără să aibă pur şi simplu timp să se gândească ce făcea, Liza îi dădu o palmă puternică. Imediat,

mâna lui Dirk înaintă şi o prinse de încheietură înainte ca ea să poată da înapoi.
O strânse până când o făcu s-o doară.

Timp de mai multe secunde, rămase astfel fără să se mişte; degetele lui Dirk i se înfipseseră în carne şi se sfidau prin priviri cu mânie. Liza se întrebă ce s-ar întâmpla dacă, în pofida cuvintelor grele, Dirk încerca acum s-o sărute. Ar fi avut oare puterea să-i reziste? Sau va renunţa la orice mândrie pentru a se i se supune?

Dar chiar atunci, cu un gest de dezgust şi de dispreţ, Dirk o respinse violent şi îşi înfundă mâinile în buzunarele pantalonilor.

- Oh, du-te naibii! Nu meriţi osteneala să-mi ies din fire.

Se întoarse şi se afundă în noapte fără să adauge un cuvânt.

*
* *

- Liza, pot să-ţi vorbesc?

Shirley tocmai ieşise din casă şi-i aruncase cuvintele cu resentiment. Liza se aşezase de-o clipă pe marginea piscinei, privin- du-l pe Barney care se distra cu alţi copii. Era trecut de unsprezece, dar era totuşi prima dată când o vedea pe Shirley în acea dimineaţă. Aceasta nu coborâse pentru micul dejun. Spre marea sa uşurare, Liza nu-l întâlnise nici pe Dirk. După izbucnirea din ajun, nu era grăbită să-l vadă.

- Pari contrariată. S-a întâmplat ceva?

- Este vorba despre Larry! Molly Fletcher mi-a spus că a plecat în dimineaţa asta cu motocicleta sa şi că şi-a luat toate lucrurile. Spunea că nu crede că are de gând să se întoarcă. Nu pot să cred!

Liza se gândi un moment la ce-ar putea spune.

- S-ar putea să fie adevărat. Ştii, Dirk şi Larry s-au certat aseară.

- Certat? în legătură cu ce? Ştii?

Liza n-avea nici o dorinţă să povestească amănuntele dubioase ale scenei penibile din ajun, dar trebuia neapărat să-i spună ceva lui Shirley. în caz contrar, tânăra fată necugetată ar fi fost în stare să-i ceară explicaţii chiar lui Dirk.

- Ai face mai bine să iei loc Shirley şi să încerc să-ţi explic.
- Aşadar?
- Iată. Vorbeam aseară lângă ţarc când...
- Tu îi vorbeai? Cum se face asta? Iar voiai să te amesteci între noi doi!
- încercam să-l fac pe Larry să înţeleagă răul pe care ţi-l putea face continuând să te vadă şi...
- Cu ce drept îţi vâri nasul în ceea ce nu te priveşte? Este viaţa mea!
- Dacă Dirk observa ceva, ştii că ar fi devenit periculos.
- Vrei să spui că el nu ştie încă nimic despre ce s-a întâmplat între Larry şi mine? Dar atunci de ce s-au certat?
- Din cauza mea. Vezi tu, Dirk a sosit când... când vorbeam cu Larry şi a fost furios. Aproape s-au bătut.
- Dar nu înţeleg! De ce s-ar fi înfuriat Dirk pentru că tu vorbeai cu Larry?
- ...Era ceva mai mult de atât. S-a întâmplat ca Larry să înceapă să fie intim cu mine şi...
- Cu tine? Nu te cred.
- Dar este adevărat, Shirley. El consideră orice femeie întâlnită ca pe o aventură posibilă. Stiu bine că te gândeai că eşti deosebită pentru Larry, dar... este doar un afemeiat, un colecţionar de femei. De aceea m-am neliniştit atât pentru tine, pentru că vei fi decepţionată şi înşelată. Cinstit, Shirley, este mult mai bine că nu mai este aici.
- Oh, nu! Si ce se va întâmpla cu mine acum?
- Te vei strădui să uiţi şi să nu te mai gândeşti. Crede-mă,

se poate, îţi vorbesc din experienţă. Aveam un prieten în Anglia, înainte să vin aici; eram împreună de mult timp, credeam că relaţia noastră era complet sigură şi solidă, mă gândeam chiar că într-o zi ne vom căsători. Dar mă înşelam. Când am întâlnit o greutate adevărată, m-a lăsat baltă. Eram disperată, dar treptat mi-am revenit, să ştii. Acum, aproape că nu mă mai gândesc la asta.

Ce ipocrită sunt, se gândi ea în timp ce vorbea. Dacă toate astea
i se păreau acum atât de departe şi ireale, era pentru că nu-şi mai putea imagina nimic altceva decât această viaţă la Yarrawonga, lângă Dirk Lancaster.

- Trebuie să începi să gândeşti în mod constructiv, Shirley. Dacă aveai nişte propuneri rezonabile referitor la ceea ce vrei să faci cu viaţa ta şi dacă i-ai fi arătat că te gândeşti în mod serios la asta, sunt sigură că l-ai fi putut până la urmă convinge pe Dirk să te lase să faci ce ţi-ar fi plăcut. Este adevărat, crede-mă!

- De ce ar trebui să te ascult? Dacă nu te-ai fi amestecat, Larry ar fi fost şi acum cu mine. O ştiu, sunt sigură. Dar acum el a plecat şi sunt complet singură pe lume.

- Nu spune asta, Shirley. îl ai pe Dirk, care se ocupă într-adevăr de tine, chiar dacă pentru moment nu vă înţelegeţi, şi pe Barney. Şi apoi mai sunt şi eu care fac tot ce pot. Chiar dacă eşti convinsă că n-ar fi trebuit să mă comport astfel, este cel mai bine. Mă gândesc mult la tine, Shirley, şi, în scurtul timp care mi-a rămas de stat aici, voi încerca să te ajut în măsura în care pot.

- Când pleci?

- Nu ştiu exact, dar curând, desigur. Nu ştiu dacă rămânând mai mult va fi cea mai bună soluţie pentru Barney. Cred că acum, când nu mai este atât de dependent, ar trebui să-l oblig să se descurce fără mine.

- Nu pleca, Liza, nu acum. N-am fost întotdeauna foarte amabilă cu tine, dar... am atâta nevoie de o prietenă. îmi este... frică.

- De ce-ţi poate fi frică, Shirley?

Părea epuizată; cu faţa lividă şi trăsăturile crispate, părea realmente disperată. Ochii i se umplură de lacrimi, buzele îi tremurau şi nu reuşea să vorbească. Liza îşi simţi inima strângându-i-se.

- Haide, spune-mi ce-i cu tine.

- Cred... că sunt însărcinată.

Capitolul 10

- Sper, Liza, că n-o încurajezi pe Sirley să fie capricioasă faţă de mine.

- Ce vrei să spui cu asta?

Ea îl privi surprinsă, aşezată pe o piatră puţin mai sus de el. La sosirea sa, inima Lizei începu să bată mai repede. De-ar putea măcar să se debaraseze de această obsesie nesăbuită pentru Dirk; dar pentru ea va rămâne întotdeauna cel mai irezistibil şi mai seducător dintre bărbaţii pe care-i întâlnise vreodată. Chiar când se crezuse îndrăgostită de Kevin, nu simţise niciodată o asemenea tulburare.

Trecuseră două zile de la alarmanta dezvăluire a lui Shirley. în dimineaţa aceasta, Liza ieşise singură pentru o oră sau două cu un bloc de desen. în acest loc, la câteva sute de metri de casă, vecinătatea unuia dintre acei baobabi ciudaţi şi două muşuroaie uriaşe curios conturate, găsise un subiect interesant, pe care-l reperase în ajun când se plimbase călare cu Barney. îl credea pe Dirk ocupat pe păşunile îndepărtate încă de dimineaţă, aşa că fu foarte surprinsă şi consternată de apariţia sa bruscă. Venise pe jos şi Liza bănui că o căutase intenţionat.

- în ultimele zile, tu şi Shirley sunteţi foarte apropiate. Ce puneţi la cale? încerci oare să pui mâna pe mine prin intermediul surorii mele?

- Nu fi ridicol. Cine ţi-a putut da o asemenea idee?

- Cred că este o presupunere valabilă. Din seara aceea în care ţi-am întrerupt „conversaţia“ cu Larry, mă priveşti ca şi cum aş fi ciumat.

- Am avut exact aceeaşi impresie după felul în care mă priveai.

- Sperai să te aprob, având în vedere situaţia în care te aflai?

Liza îşi luă creionul pentru a nu părea interesată, dar îi tremurau mâinile atât de tare încât nu putea desena şi asta o făcea să-şi trădeze şi mai mult nervozitatea. Nu ştia cum să se apere faţă de aceste atacuri.

-Am fost perfect conştientă că ai o proastă părere despre mine, Dirk. Şi dacă binevoieşti, aş prefera să nu ne mai vedem de acum.

- Dar eu nu vreau! Ştii, Liza, mă intrigi, eşti o adevărată enigmă pentru mine. Eşti o femeie inteligentă, sensibilă, o artistă şi totuşi te poţi comporta atât de iraţional. Poţi fi caldă şi senzuală o clipă - şi mi-ai oferit destule ocazii să-mi dau seama de asta - şi brusc, să dai înapoi ca o adolescentă speriată. Te porţi astfel pentru a te amuza sau eşti într-adevăr complexată?

- Nu ţi-a trecut niciodată prin minte că poate nu voiam să ies cu oricine.

- Prin asta vrei să pui că Larry este genul tău de bărbat? Că ai fi mers bucuroasă până la capăt cu el? Sincer, mă îndoiesc că ai fi făcut cea mai bună alegere. Am puternica impresie că dacă n-aş fi fost în trecere pe acolo, Larry ar fi obţinut ceea ce voia, cu sau fără acceptul tău.

- N-are nici un sens! Larry nu făcea decât să glumească şi...

-Astfel ai ales să prezinţi lucrurile? Glumea?

Era stupid, îşi spuse ea, ca din teama de a n-o trăda pe Shirley, să lase conversaţia să ia o întorsătură periculos de personală.

- O dată pentru totdeauna, vrei să fii amabil şi să-ţi vâri în cap că asta nu te priveşte absolut deloc? Ti-aş fi foarte recunoscătoare şi...

Se opri brusc când el o prinse de umeri, o ridică de pe piatra sa şi o aşeză direct pe jos în faţa lui.

- Dă-mi voie să aduc o corecţie, Liza, mă interesează foarte direct. Atâta timp cât eşti la mine, răspund pentru tine. Aici este o ţară aspră şi manierele civilizate cu care ai fost obişnuită la Londra nu se aplică întotdeauna.

- într-adevăr, aşa se pare! Si la cine trebuie să caut apărare împotriva ta?

- Ai face mai bine să fii atentă la ceea ce-ţi spun, Liza. Larry Kemp s-a hotărât probabil să plece înainte de-a mai avea necazuri cu mine, dar nu este singura persoană nedorită prin împrejurimi. Mai este şi Colin Beale, de exemplu.

- Iată-ne ajunşi din nou la Colin! Poate ţi-ar plăcea să afli că-mi petrec ziua de mâine cu el. Ne vom duce la Windjama Gorge.

- Credeam această idee abandonată.

- Nu, a fost doar amânată. Colin şi cu mine am căzut de acord în ziua serbării.

- Nici nu se pune problema să te duci. îi voi telefona lui Colin şi-i voi spune.

- N-ai să faci nimic de genul acesta. Mă voi duce şi cu asta basta.

- De-a ce te joci, Liza? Ce speri să obţii în acest fel?

- Să obţin? O zi agreabilă într-o companie plăcută, ce este rău în asta? Colin este un însoţitor fermecător şi spiritual.

- Foarte bine, Liza, fă cum crezi. Dar să nu mă condamni dacă vei regreta toată viaţa.

- Nu ştiu la ce oră mă va aduce Colin înapoi, Shirley. Este un drum lung până la trecători, aşa că ar fi mai bine să nu mă aştepţi. De acord?

- Desigur. îl pot culca eu pe Barney dacă este necesar. Să petreci o zi frumoasă, Liza.

Tânăra fată îi adresă un zâmbet uşor. Atitudinea sa faţă de Liza se schimbase complet. Toate opoziţiile precedente păreau

uitate şi se agăţa de Liza ca de o prietenă şi o confidentă. Părea să se fi resemnat cu faptul că Larry nu era cel care-i trebuia şi că n-ar fi trebuit să se sinchisească de el niciodată. Când Shirley recunoscu plângând că-i mărturisise temerile sale că era însărcinată chiar în ajunul plecării sale, Liza ghici că acesta era principalul motiv al fugii sale şi nu cearta cu Dirk în legătură cu ea.

Deşi Colin sosise foarte devreme, Dirk ieşise de mult timp, ceea ce-i convenea Lizei. Shirley şi Barney stăteau pe treptele verandei şi-şi agitau mâinile în semn de rămas bun. Copilul îl dezmierda cu tandreţe pe Joey al său adorat şi părea liniştit, aşa că Liza n-avea nici o grijă că-l părăsea toată ziua. Dar Shirley o privea plecând cu atâta teamă, încât se simţea sfâşiată de milă. îşi spunea în schimb că faptul că avea răspunderea faţă de micul său nepot îi va da adolescentei un alt subiect de preocupare în timpul acestei perioade de aşteptare neliniştită. Shirley nu ştia absolut deloc ce posibilităţi de testare a sarcinii erau pe proprietate şi Lizei i se părea imprudent pentru amândouă să încerce să afle. Se gândiseră că pentru început ar fi fost mai înţelept să fie sigure, înainte de-a lua o hotărâre.

Când maşina o luă pe drumul de pământ care de-a lungul a kilometri întregi străbătea zona din afara oraşului înainte de-a ajunge la şoseaua din Gibk River Beef, Liza nu scosese încă nici un cuvânt.

- Pari absentă, Liza. Nu te simţi bine?
- Ba da, sunt bine.
- Puştiul este complet vindecat, nu?
- Oh, da.
- Si acum, care este programul?
- Programul?
- Planurile tale. Sper că vindecarea sa nu înseamnă că ne

vei părăsi curând.

- Nu ştiu, Colin. Nu este nimic hotărât.

Si nimic nu va putea fi atâta timp cât exista incertitudinea faţă

de starea lui Shirley. N-o putea părăsi acum şi s-o lase la cheremul fratelui său. Până când va şti cu certitudine dacă Shirley era sau nu însărcinată, trebuia să rămână la Yarrawonga. într-un fel, trebuia să recunoască faptul că pentru Liza era o uşurare de-a putea amâna hotărârea din cauza unui element din afară. Astfel nu se va mai întreba la nesfârşit dacă va trebui să-l lase sau nu pe Barney.

Sosiţi la Beef Road, înaintară mai repede. Ajunseră la Windjama Gorge exact înainte de ora unsprezece şi Colin propuse să mănânce atunci de prânz; vor putea apoi admira panorama.

Se instalară în apropiere de una din acele minunate suprafeţe plane de apă care erau tot ce rămânea din râul Lennard în timpul sezonului secetos. în faţa sa se înălţau cu măreţie pereţii alunecoşi ai trecătorilor. Colin scoase proviziile din coş şi deschise o sticlă cu vin.

- Când vin ploile de vară, locul în care suntem chiar acum, este sub metri de apă tumultuoasă.

- Pare de necrezut...

- Mai cunosc ceva cu adevărat incredibil: eşti şi mai frumoasă când roşeşti.

Adăugă asta mângâindu-i blând obrazul cu buzele, fără să insiste. Măcar de-ar fi acesta tonul dat întregii zile: tandru, voios, uşor şi plăcut.

începură să mănânce ce aveau la picnic: pulpe de pui prăjite, pâine de casă crocantă, toate însoţite de o salată şi urmate de fructe proaspete, iar Liza simţi toate grijile şi neliniştile sale dispărând...

preocupările pentru viitorul lui Barney, problemele lui Shirley, dragostea sa fără speranţă pentru un bărbat care o dispreţuia. Se străduí să le uite un timp, să pretindă pentru câteva ore că toate aceste lucruri nu existau.

Merseră mai înainte în trecători şi ca la Geikie, Liza admiră măreţia acestor locuri, splendoarea rocilor, vegetaţia surprinzătoare. Aici şi-ar fi dorit să fi adus carnetul de desen şi culorile. Păsările erau de asemenea minunate, dar Colin nu-i putu da numele nici uneia dintre ele măcar. în cele din urmă ajunseră la o peşteră unde, pe unii pereţi, se aflau picturi preistorice.

- Ce părere?

- Sunt tulburată. Se simte aici un fel de forţă primitivă care trece prin timp până la noi... Şi sunt atât de fericită că m-ai adus aici, Colin.

Când începuseră să se gândească să pornească înapoi, Colin propuse s-o conducă mai întâi într-un alt loc foarte interesant: alte faleze unde puterea apei săpase de-a lungul anilor un tunel în calcar pe o distanţă de o jumătate de kilometru. Pătrunseră puţin în interiorul tunelului şi putură vedea acolo formaţiuni spectaculoase de stalactite foarte frumoase suspendate de tavan. Puţin după ce plecară, se opriră din nou pentru a bea un ceai într-un cătun mic numit Fitzroy Crossing. Se aşezară sub o boltă de verdeaţă liniştită, într-o grădină plăcută şi umbroasă şi-şi băură ceaiul acompaniaţi de cântecele numeroaselor păsărele din copacii care-i înconjurau.

- Ce zi minunată! îţi mulţumesc, Colin.

- Dar ziua nu s-a terminat. Pe drumul de întoarcere, trecem pe la Ashey Downs, am putea să ne oprim înainte de a te conduce la Yarrawonga.

- Oh, nu ştiu..

Desigur; asta întârzia momentul în care se va afla din nou

în faţa problemelor din Yarrawonga, dar nu dorea deloc s-o întâlnească pe Margo. Colin păru că ghiceşte motivul reticenţelor ei.

- Nu ţi-am spus că Margo este la Perth, nu va fi acolo. Vino, Liza.

- Numai puţin.

Dar o dată ajunşi la Ashey Downs, timpul se prelungi în mod periculos. Proprietatea era mai mică de jumătate din Yarrawonga şi în mod cert, neîntreţinută. Exista un aer general de părăsire şi neglijenţă în jurul casei principale, o construcţie lungă, care părea făcută la întâmplare, fără un plan definit. Piscina era instalată recent şi Colin îi arătă un loc proaspăt curăţat, pentru un teren de tenis.

Se aşezară pe şezlonguri pe verandă, pentru a profita de ultimele raze de soare. O femeie cu chipul dur şi o înfăţişare austeră, pe nume Gladys, le servi băuturi răcoritoare. Totul era calm la această oră din zi şi, fără să-şi dea seama, Liza oftă adânc.

- De ce un asemenea oftat?

- Oh, nu ştiu. Aşa, în general.

- Ca problema că nu ştii ce să faci în legătură cu fiul lui Dirk?

- în parte.

- Ce s-ar întâmpla dacă te-ai hotărî să-l iei cu tine în Aglia? L-ai putea adopta?

- Acţionezi în favoarea lui Margo?

- Calmează-te. întrebam pur şi simplu. Dar priveşte lucrurile aşa: pentru Barney ar fi bine, pentru tine la fel şi de acord... i-ar conveni cu siguranţă şi lui Margo. N-ar trebui refuzată o soluţie care aranjează pe toată lumea.

- Si Dirk?

- Dirk nu şi-a exprimat dorinţa de a păstra copilul, nu?

- Nu sunt sigură că ar fi bine pentru Barney... nu pe termen lung. Acum, mai mult sau mai puţin, s-a instalat aici, ar fi o nouă schimbare pentru el. în plus, ce-i pot oferi eu?

- Multe, aş spune. Este evident că-ţi este devotat. Ce crede iubitul tău despre Barney?

- Iubitul... meu?

- Cel care te aşteaptă la Londra. Nu cred că nu există unul.

- N-am un iubit. Şi nici o muncă la care să mă întorc. De fapt, acum nu mai am nici un agent care să-mi procure comenzi.

- Cum asta?

- Pentru că era una şi aceeaşi persoană... iubit şi agent în acelaşi timp. Ne-am despărţit chiar înainte de venirea mea aici.

- Din cauza asta?

Ea consimţi şi Colin se apropie şi-i puse o mână pe genunchi.

- Ce fel de bărbat era ca să-i facă aşa ceva unei fete ca tine? Ca şi când nu şi-ar fi dat seama, Colin îşi lăsă mâna pe genunchiul Lizei, care începu să se simtă jenată. Fără să spună nimic, se aşeză mai adânc în scaun şi înlătură atingerea. După câteva minute de tăcere, Colin propuse să intre înăuntru.

- Este ciudat, dar se pare că începe să bată vântul. Aproape că aş putea crede că va fi furtună.

- Ar fi mai bine să mă întorc atunci, înainte ca să înceapă.

- Nu te nelinişti. Este sezonul secetos, aminteşte-ţi, aşa că nu va ploua. în plus, nu poţi pleca astfel şi s-o jigneşti pe Gladys. Ne pregăteşte cina.

- Dar nu pot rămâne atât de târziu, Colin.

- Vino. Ce-ar putea fi mai plăcut decât o cină bună, urmată de o plimbare cu maşina la întoarcere?

încă o dată, Liza se lăsă convinsă din slăbiciune. îi spusese lui Shirley să n-o aştepte, aşa că nu avea nici un motiv să refuze şi de fapt era mulţumită să scape de atmosfera apăsătoare a cinelor de la Yarrawonga. Sobra Gladys le servi un foarte bună friptură de vită cu garnitură de orez. Ca desert mâncară diferite fructe. Colin o îndemnă să bea vin, dar Liza se menţinu cu fermitate în limita a două pahare. După masă, Gladys le aduse cafeaua în salon înainte de a le ura noapte bună şi a se întoarce în propriul său bungalou.

Liza observă cu neplăcere că acum era singură în casă cu Colin

- îndată ce terminăm asta, am putea să plecăm.
- încep într-adevăr să mă gândesc la faptul că ceva nu este în ordine cu mine. Mereu încerci să fugi de compania mea.
- Nu fi stupid. Ţi-am spus, Colin, am avut o zi minunată. Dar timpul trece şi...
- Să ascultăm puţină muzică. Am primit un disc nou săptămâna trecută. îţi place bluesul?
- Da, dar...
- Atunci, îţi va plăcea asta.

Se îndreptă spre pick-up şi puse cu hotărâre un disc. încăperea fu inundată de o muzică plăcută. Liza oftă cu resemnare, dar curând se lăsă antrenată de ritmul legănat. Se aşeză pe perne şi închise ochii. Simţi canapeaua afundându-se sub greutatea lui Colin când acesta veni să se aşeze lângă ea. încercă să se dea puţin înapoi, dar Colin îşi trecu braţele în jurul umerilor ei şi o reţinu politicos, dar ferm, lângă el.

- Este bine, nu-i aşa? îi murmură la ureche.

S era într-adevăr bine, Liza trebui să admită. Era atât de mult timp de când nu se mai aflase în braţele unui bărbat într-un mod prietenos, afectuos. Aşa că rămase unde era şi aprecie acest moment de linişte, toate problemele fiind

deocamdată uitate. Era de iertat dacă măcar o dată scăpa de ele pentru scurt timp...

Aproape imperceptibil, Colin alunecă mai mult spre ea şi obrajii lui îi atinseră pe ai ei. Liza îi simţi căldura, mirosul sănătos de om care trăieşte în aer liber şi puternicele bătăi ale inimii. Buzele lui îi atinseră uşor părul, ochii şi în cele din urmă buzele. Era un sărut tandru, în care nu exista pasiune.

- Cel puţin dacă...

Cel puţin dacă ce? Dar cuvintele îi veniseră Lizei pe buze fără să vrea şi nici ea însăşi nu ştia ce vrusese să spună. Probabil, cel puţin dacă s-ar putea îndrăgosti de Colin? Cel puţin dacă în locul lui Colin ar fi fost Dirk? Cel puţin dacă nu l-ar fi întâlnit pe Dirk Lancaster sau n-ar fi venit niciodată în Australia?

- Să nu mai spui „dacă cel puţin...“, Liza. Lasă lucrurile să meargă de la sine. Dacă vreodată o fată a avut nevoie să fie alintată, aceea eşti tu.

Era adevărat. Se simţea atât de disperată. Când Colin o sărută din nou, răspunse la sărutul lui... şi timpul trecea.

Brusc, Liza se dădu repede înapoi, în sfârşit alertată. Sărutările blânde ale lui Colin îşi schimbaseră natura, deveniseră mai insistente, mai intime.

- Te rog, lasă-mă să plec, Colin. N-am avut niciodată intenţia să...

- De ce faci atâtea mofturi? Vom avea clipe minunate împreună, vei vedea.

- Nu. Lasă-mă.

- Nu face atâtea nazuri. Sunt nebun după tine şi este evident că şi tu te-ai ataşat de mine. Nu mai fi atât de timidă şi nu te sinchisi de nimic. Crede-mă, după aceea vei găsi lumea mai frumoasă.

- Nu, Colin. Te asigur. Este adevărat că am petrecut o zi foarte plăcută şi-ţi mulţumesc pentru că m-ai dus acolo, dar

asta este tot. îmi pare rău dacă ţi-am dat o impresie greşită...

- Este cel mai mic lucru care se poate spune. Am crezut cu adevărat că am întâlnit o nouă Elaine şi nu există multe femei de acest gen, mai ales în regiunile din jurul oraşelor. Dar dovedeşti că eşti mai degrabă o dezamăgire.

- Elaine? Vrei să spui că ea şi cu tine...

- Nu-mi spune că nu ştiai, Liza. Nu este genul de lucruri despre care femeilor le place să vorbească între ele? Verişoara ta era cu adevărat teribilă. Am petrecut ceva timp împreună. Speram să fii ca ea.

- Colin, îmi spui adevărul?

- Bineînţeles. De ce aş minţi?

- Şi... Dirk a aflat?

- Nu, este puţin probabil. Am fost discreţi şi bietul de el n-a ştiut niciodată. N-ai să divulgi secretul?

Si să-i dea lui Dirk un motiv în plus să-i dispreţuiască verişoara? Si pe ea cu aceeaşi ocazie. N-avea rost.

- Nu, nu, n-am intenţia să-i vorbesc despre asta.

- Iată o schimbare. N-o vei regreta, ţi-o jur, nu cu mine.

- Nu, Colin! Te rog, du-mă înapoi, la Yarrawonga. Imediat!

- De acord, dar fără un sărut, nu există transport.

- Nu fi stupid. Ce speri să obţii în acest fel?

- Ţi-am spus: un sărut. Numai un mic sărut în semn de mulţumire pentru drumul de întoarcere acasă.

- îţi voi mulţumi când voi fi acolo.

- Oh, nu, nu sunt atât de uşor de păcălit. Acum sau nu te conduc înapoi.

- Doar un sărut, nimic în plus. Ne-am înţeles?

- Promit.

Promisiunea n-avea nici o valoare, trebuia să se aştepte la asta. Liza acordase acest sărut presupunând că era modul cel mai simplu de a ieşi din această situaţie care durase prea

mult. Dar imedit braţele lui Colin o înconjurară, o strânseră ca o menghină şi mângâierile lui se făcură precise. Liza se zbătea din toate puterile, dar nu reuşi să se elibereze. Slavă Domnului, fu salvată de zgomotul unui vehicul care sosise în faţa proprietăţii; Colin o lăsă până la urmă.

- Fir-ar să fie!

Se auzi motorul maşinii oprindu-se, o portieră trântită şi în verandă răsunară paşi. Dirk deschise uşa şi intră. Liza era foarte stânjenită de-a fi astfel surprinsă aproape în braţele lui Colin. Se dădu repede înapoi pentru a pune distanţă între ei. Trebuia să fie îngrozitor de ciufulită după îmbrăţişările lui Colin.

- Hm... Salut! Ce cauţi aici în seara asta? Nu ştii că Margo este la Perth?

- Ştiu.

- Ce vrei, Dirk? întrebă Liza.

- Mi-am imaginat că te găsesc aici.

Făcu un gest de refuz enervat spre Colin care, la bar, îi întindea
o sticlă cu whisky.

-Am petrecut momente minunate, nu-i aşa Liza? Şi m-am gândit să încheiem ziua frumos, cinând aici.

- Şi presupun că eraţi pe punctul de a încheia seara minunat când am intrat?

- S-ar putea spune şi aşa.

- Ai un mantou?

- L-am lăsat în maşina lui Colin. De ce?

- Du-te şi ia-l. Ne întoarcem acasă.

- Barney este bolnav?

- Deloc. Pentru tine îmi fac griji.

- Mă va conduce Colin la Yarrawonga, Dirk. Ne-am înţeles deja.

- Am spus: du-te şi ia-ţi mantoul.

- Acum, ascultă...

- într-adevăr, Liza, n-are sens, interveni Colin. Aş face drumul de două ori, în timp ce Dirk nu-l mai face decât o dată.

- Vrei să spui că dai înapoi?

- Fii rezonabilă. Vreau să spun că...

- Grăbeşte-te şi ia-ţi mantoul. Nu este timp de pierdut. Oricât de ciudat ar părea, vom avea o furtună.

- Aşa mă gândeam şi eu. I-am spus de altfel Lizei, nu-i aşa? Dar, desigur, credeam că mă înşel. Nu plouă niciodată în acest sezon.

- Este bine cunoscut. Ce aştepţi, Liza?

Ea se întoarse spre Colin, sperând că el să-i propună s-o conducă la Yarrawonga. Dar el îşi admira paharul ca şi când era fascinat de conţinutul lui. Era înfricoşată la perspectiva de a face drumul singură cu Dirk, un Dirk victorios care-i forţase pe ea şi pe Colin să se supună voinţei sale. Simţea o puternică dorinţă de a-l sfida, de-a refuza în mod categoric să se urce în maşina lui. Dar cum Colin nu se oferea, ce altceva să facă decât să accepte cu umilinţă să plece cu Dirk? Cu o tresărire a demnităţii se sili să zâmbească amabil.

- După cum făceai observaţia, Colin, ar fi păcat ca să ai de făcut drumul de două ori, dus şi întors. îţi urez aşadar noapte bună şi îţi mulţumesc pentru această zi plăcută. Mi-a făcut într-adevăr plăcere această ieşire.

Dirk şi Liza se aşezară unul lângă altul în Ranger-Rover şi o tăcere apăsătoare se instală între ei. Dirk îşi concentra atenţia asupra drumului plin de şleauri şi maşina sărea în întuneric la fiecare dintre numeroasele hopuri.

- De ce ai venit să mă iei, Dirk?

- Nu este evident?

- Nu, pentru mine nu este deloc evident.

-Ţi-am spus mai înainte că în ciuda modului inconştient în care ai ales să te comporţi, mă simt răspunzător faţă de tine cât timp vei fi sub acoperişul meu. N-ar fi trebuit niciodată să accepte să te las să pleci toată ziua cu Colin Beale. Când am văzut că nu te-ai întors până la cină, am înţeles ce urma să se întâmple.

-Nimic nu urma „să se întâmple“, după cum o spui într-un mod atât de fermecător.

- Nu? Atunci de ce păreaţi amândoi atât de stânjeniţi când am intrat?

- Pentru că... ei bine, nu te aşteptam.

Din felul în care conducea Dirk, era evident că era foarte furios împotriva ei. Trecea peste şleauri şi gropi cu mânie şi Lizei aproape
i se făcu rău fiind astfel scuturată. Dar păstra tăcerea şi refuza să se plângă. Ajunseră la o trecere foarte dificilă în care maşina făcu o deviere bruscă de la dreapta spre stânga.

- De ce ai luat maşina, Dirk, şi nu elicopterul, cum faci de obicei când vii la Ashey Downs?

- Din cauza vremii.

- A vremii? Poate te gândeai că ar putea să plouă?

- Aşteaptă puţin să plouă şi vei înţelege de ce n-am luat elicopterul.

Câteva minute mai târziu, o picătură mare de apă se zdrobi pe parbriz. Apoi o alta şi încă una. în fascilulele luminoase ale farurilor ,văzură şiroaiele de ploaie şi brusc, se aflară în mijlocul unui potop.

- Măi să fie! speram să fi depăşit Berry Creek înainte de a ne prinde furtuna.

- De ce?

- Vei vedea singură.

Aversele puternice care cădeau acum îi obligară să

încetinească; chiar cu cele patru roţi motrice, vehiculul derapa pe cărarea care, în câteva minute, dintr-un drum plin de praf se transformase într-o suprafaţă de noroi alunecoasă. Deodată, Liza auzi în faţă lor un vuiet îngrozitor, mai puternic decât zgomotul maşinii. în acel moment, Dirk opri motorul Range-Roverului.

- Ce este?

- Priveşte. Nu vezi?

La început, ea nu reuşi să observe ceva în mijlocul furtunii. Apoi, stupefiată, văzu... Un torent dezlănţuit transportând trombe de apă străbătea drumul.

- Iată Berry Creek. Era complet sec atunci când am trecut la venire şi asta de mai multe luni.

- Ce vom face?

- Singurul lucru posibil. Să aşteptăm. Această furtună n-ar trebui să dureze şi peste două ore vom putea trece albia torentului prin vad.

- Două ore!

- Această perspectivă este atât de îngrozitoare? Ai fi preferat să fii în compania lui Colin?

- Fie-ţi milă, nu vrei să mă laşi în pace cu Colin?

Dirk nu răspunse. O clipă mai târziu stinse farurile maşinii pentru a nu consuma inutil bateria.

Timp de mai multe minute nici unul, nici celălalt nu spuse o vorbă; nu se auzea decât vuietul furtunii în jurul lor. Liza se înfioră, dar nu de frig. Să stea astfel în întuneric total, atât de aproape de Dirk, o tulbura profund.

Când în cele din urmă el rupse tăcerea, fu pentru a-i murmura numele foarte tandru. Se întoarse pe jumătate spre ea, în scaunul său, şi-i puse mâna pe braţ. Liza tremura la ideea a ceea ce se va întâmpla curând. Dirk o atrase spre el şi ea se lăsă fără să protesteze. Nici cu voie, nici fără voie, ci ca

şi când lucrul acesta era absolut inevitabil. O clipă mai târziu, buzele lui Dirk le găsiră pe ale ei, iar ea răspunse cu un sentiment de imensă fericire. întredeschise buzele şi sărutul lui Dirk fu lung, tandru şi pasionat în acelaşi timp. Simţea o bucurie atât de mare...

Dirk se dădu uşor înapoi şi căldura respiraţiei sale trecu peste obrazul Lizei.

- Liza, te doresc atât de mult... Am atâta nevoie de tine.

- Da...

îşi dădu vag seama că Dirk lasă în jos scaunele vehiculului. Apoi încet, cu precauţie, o dezbrăcă şi-şi scoase propriile haine. O mângâie cu gingăşie, mâinile îi rătăceau peste pielea mătăsoasă, delectându-se cu goliciunea ei. O acoperi cu sărutări pe buze, pe pleoape, pe obraji, pe gât, coborî spre piept unde întârzie până când tot trupul Lizei cerea potolirea dorinţei. Afară, ploaia se înteţea cu violenţă în caroseria maşinii. Aproape în extaz, Liza strânse convulsiv umerii lui Dirk, îşi alunecă degetele de-a lungul spatelui său şi-l strânse şi mai mult lângă ea. Când în sfârşit Dirk răspunse cererii ei tăcute, se înfioră de plăcere şi se lăsă dusă de valul ce-o purta.

Capitolul 11

Liza se dezmetici dintr-un somn dulce, plin de un sentiment de încântătoare fericire. în jurul ei era numai noapte şi linişte. Era acoperită cu o pătură groasă, sub care era goală. Amintirea a ceea ce tocmai trăise îi îmbujoră obrajii. Oare unde era Dirk? se întrebă.

Se ridică şi se aşeză ţinându-şi încă pătura peste piept dintr-o pudoare instinctivă. La o sută de metri de maşină, văzu o limină mişcându-se în noapte: Dirk cu o lanternă. în întuneric, îşi căută în grabă, pe dibuite, hainele şi se îmbrăcă rapid. Când el i se alătură în vehicul, era complet îmbrăcată.

Dirk nu făcu nici un comentariu la ceea ce se petrecuse între ei când deschise portiera şi se sui alături.

-Albia râului este aproape practicabilă. Putem pleca.

Dirk se aplecă peste ea şi imediat toţi muşchii Lizei se încordară. Dar el îndreptă pur şi simplu scaunul în poziţia verticală normală. Calm, fără o vorbă, porni motorul şi aprinse farurile. Range-Roverul începu să înainteze încet şi cu anumite dificultăţi; roţile alunecau pe noroi şi maşina ameninţa să patineze în fiecare clipă. Apoi urcară panta celuilalt versant al cursului apei şi luară viteză.

Aparenta indiferenţă a lui Dirk faţă de ea, o îngheţă pe Liza. Parcă ar fi fost doi străini. El conducea tăcut prin noapte. Oare la ce se gândea? Va mai simţi vreo dorinţă pentru ea acum când putea s-o socotească printre cuceririle lui?

Nu este drept, se gândi Liza cu tristeţe. De ce nu mă pot implica emoţional la fel de puţin ca el? în schimb, iată că acum îl iubesc pe Dirk mai disp

erată ca niciodată. îi era complet, în întregime, supusă. Sunt o idioată că l-am lăsat s-o facă, se dojenea ea. Niciodată nu se va mai întâmpla asta, niciodată! Dar ştia în mod sigur că nu se va ţine de o asemenea hotărâre. Ar fi fost suficient ca

Dirk s-o ia în braţe şi ar fi fost incapabilă să-i reziste, n-ar fi avut putere.

Nu exista decât o soluţie: să părăsească Yarrawonga cât mai repede posibil şi să se întoarcă în Anglia. Nu-l va uita niciodată pe Dirk, niciodată nu va înceta să-l iubească. Dar cel puţin când mii de kilometri o vor despărţi de el, nu va mai fi chinuită în fiecare zi, în fiecare minut de prezenţa lui. Din nefericire, nu putea pleca imediat, nu înainte ca situaţia lui Shirley să fie lămurită. Si atunci... atunci se va putea hotărî la această ruptură radicală. Asta nu-i va mai pune mari probleme lui Barney; acum era liniştită asupra acestui punct.

Când ajunseră, casa era cufundată în întuneric, cu excepţia unei lămpi aprinse deasupra uşii de la verandă.

- Ar fi mai bine să te duc eu.

- Nu, nu este nevoie.

- Nu fi stupidă. Este plin de noroi şi sandalele pe care le porţi vor fi distruse iremediabil. Aşteaptă acolo, vin pe partea ta.

Vocea îi era aspră, tăioasă; era aproape marcată de ostilitate. Purtată în braţe de Dirk, având braţele în jurul gâtului lui, Liza abia îndrăznea să respire. Ajuns la verandă, o puse jos fără menajamente, ca şi când era fericit să scape de-o grea povară.

- Mulţumesc.

- Doreşti ceva? O băutură caldă?

Ea scutură din cap.

- Atunci, mai bine du-te şi culcă-te.

Fără să răspundă, Liza traversă salonul şi urcă scara. Trecuse deja peste şase trepte când el o strigă cu blândeţe. încet, cu corpul foarte drept, se întoarse spre el.

- Liza...

- Ce este?

- Nimic. Du-te la culcare.

*
* *

Liza fu trezită de cineva care o scutura de umeri. Deschise ochii şi văzu razele soarelui filtrându-se printre lamele storului.

- Shirley! Ai păţit ceva?

- Nimic. Dimpotrivă. Iartă-mă că te-am trezit, dar voiam să-ţi vorbesc înainte să se scoale Barney. Pentru că... Totul este în regulă, Liza, nu mă mai tem că sunt însărcinată.

- Oh, Shirley, este perfect. Sunt atât de bucuroasă pentru tine.

Liza înconjură cu braţele gâtul tinerei fete şi o sărută cu afecţiune. în fine, era uşurată de-o mare sursă de nelinişte.

Dar pe măsură ce ziua înainta fu obligată să admită că nu mai avea ce scuză să găsească pentru a-şi întârzia plecarea din Yarrawonga, Lăsă totuşi lucrurile să treneze şi, minut după minut, trecură orele.

în seara aceea, după cină, se uită la un film video cu Shirley. Tocmai se pregăteau să urce să se culce când Dirk apăru în uşa biroului său. Aşteptă să plece Shirley.

- Liza, pot să-ţi vorbesc?

- Ce s-a întâmplat?

- Ai fost foarte posomorâtă în seara asta în timpul cinei. De ce? Regreţi noaptea trecută?

- Bineînţeles că o regret! Ce credeai?

- Nu văd de ce, Liza. Ceea ce s-a petrecut între noi este perfect natural. Când un bărbat şi o femeie sunt atraşi cu intensitate unul spre celălalt şi dacă împrejurările o cer, este inevitabil să se culce împreună.

- Cum poţi oare fi atât de rece şi de cinic referindu-te la asta, Dirk?

- Noaptea trecută nu m-ai considerat rece şi cinic. Dimpotrivă.

- Eşti incredibil! Nu te preocupă nimic altceva decât propria persoană. Te foloseşti de oameni, cum te-ai folosit ieri de mine. Şi dacă nu-ţi convine să ai pe cineva în apropierea ta, îi arăţi limpede că vrei să scapi de el.

- Cineva?

- Vorbeam despre Barney. Un copil care şi-a pierdut mama. Ce fel de bărbat fără inimă eşti să nu vrei să-l iubeşti, să-l aperi, să-l faci fericit? Este fiul tău, Dirk, carne din carnea ta...

- Te înşeli, Liza.

- Oh, ştiu că nu i-ai adus realmente prejudicii lui Barney. Nu asta voiam să spun. Dar un copil simte diferenţa care există între o manifesrate rece a datoriei părinteşti şi căldura iubirii unui tată.

- Aici este miezul problemei, Liza. Eu nu sunt tatăl lui Barney.

- Cum?

- Am spus că Barney nu este fiul meu. Nu intenţionam s-o afli, dar m-ai obligat, pentru că...

- Nu... înţeleg.

- într-adevăr? Şi totuşi este cât se poate de simplu. Elaine este mama lui Barney, desigur, dar un alt bărbat decât soţul său este tatăl copilului ei. Se întâmplă destul de des.

- Acesta este motivul pentru care Elaine şi cu tine v-aţi despărţit?

- Asta a fost picătura care a umplut paharul. Dar am avut mereu certuri dezgustătoare referitoare la absolut orice şi, în cele din urmă, Elaine a lăsat să-i scape această fermecătoare informaţie. Nu ştiu dacă a făcut-o intenţionat sau voia să mă rănească pentru că nu acceptasem s-o duc într-o croazieră în jurul lumii care trebuia să dureze trei luni. A doua zi după această scenă, când m-am întors după o inspecţie de rutină la

locul de alimentare, plecase şi-l luase pe Barney cu ea.

- Ştii cine era celălalt bărbat?

- După brutala sa dezvăluire, n-a mai spus un cuvânt şi a refuzat să-mi spună despre cine era vorba. Cu siguranţă, cineva întâlnit la Perth sau la Darwin.

Liza fu cuprinsă de un sumbru sentiment de tristeţe. Ea n-avea nici o îndoială asupra identităţii tatălui lui Barney după ceea ce aflase pe de altă parte de la Colin. Si, într-adevăr, acum că se gândea la asta, descoperea anumite asemănări între acesta şi copil, de exemplu, forma buzei inferioare şi aspectul părului. Slavă Domnului că Dirk nu părea să-l suspecteze pe Colin şi însuşi Colin nu părea să-şi închipuie că Barney putea să fie fiul său...

- Presupun că asta explică de ce n-ai încercat niciodată s-o cauţi pe Elaine şi n-ai făcut nici o tentativă să-l iei pe Barney.

- Exact.

- Dar de ce ai acceptat să vină aici când te-am sunat pentru a-ţi anunţa moartea Elainei?

- Ce altceva puteam face? în mod legal, acest copil este al meu. Chiar dacă alegeam să fac publică infidelitatea soţiei mele, nu mă puteam eschiva de la responsabilităţile faţă de el.

- Dar nu este o soluţie să-l tolerezi pur şi simplu pe Barney aici pentru o chestiune de principii, Dirk.

- Eu nu văd altă alternativă. Dar tu?

Dacă existase un moment adecvat pentru a-i propune să-l ia pe Barney în Anglia cu ea, cu siguranţă acesta era. Dirk i-ar fi respectat propunerea, era sigură de asta, i-ar fi acceptat-o chiar cu plăcere.

Dar ea avea nevoie de timp pentru a se gândi mai bine; trebuia să asimileze descoperirea şocantă pe care tocmai o făcuse referitor la verişoara sa. Până astăzi, acceptase fără

probleme toate criticile Elainei despre soţul său egoist, dar acum ştia că exista şi un alt aspect de luat în consideraţie. Indiferenţa aparentă a lui Dirk faţă de Barney era astfel în mare parte explicabilă. Sărmanul micuţ, ce se va întâmpla cu el?

- Dirk... într-adevăr, îmi pare rău.

- De ce ţi-ar părea rău? N-are rost. Totul se datorează greşelii mele de-a acorda încredere unei femei.

- Te rog! Nu lăsa această poveste să te înăcrească.

- Presupun că bărbaţii ar trebui să fie recunoscători când li se deschid ochii şi când văd femeile în adevăratul lor chip. N-am nici o iluzie asupra femeilor, Liza, aşa că nu pot fi decepţionat de ele.

- Dar ai avut! Este evident că Elaine te-a rănit profund.

- Faci o greşeală. Este o dovadă în plus la ceea ce am crezut întotdeauna... Femeile sunt nişte trişoare prin firea lor. Oh, sunt de acord că pentru un timp scurt, când am întâlnit-o pe Elaine pentru prima dată, la Perth, m-a lăsat să cred că mă îndrăgostisem. Dar asta n-a durat. A trebuit să recunosc faptul că mariajul nostru era un adevărat dezastru. Dar aveam un copil, sau cel puţin, naiv, aşa credeam.

- Până... Până când Elaine ţi-a spus adevărul în legătură cu Barney, n-ai avut nici o bănuială?

- Nici una.

- îl iubeai pe Barney ca pe propriul fiu?

- Fireşte.

- Atunci, cum ţi-ai putut schimba complet atitudinea numai pentru ceea ce ţi-a spus Elaine? Acel copil care te iubeşte şi de care ai fost mândru din ziua naşterii lui până la trei ani... există totuşi. Barney nu s-a schimbat datorită dezvăluirii mamei sale despre conceperea lui. Te admiră enorm, nu uita, tatăl său este minunat!

Ar trebui să-l auzi cum se laudă cu tine faţă de alţi copii... că eşti cel mai bun, cel mai grozav! Este un copil foarte afectuos şi vrea atât de mult să te poată iubi şi să-l iubeşti şi tu, măcar să nu-l ţii tot timpul la distanţă. înţeleg că trebuie să fie îngrozitor pentru un bărbat să descopere că nu este cu adevărat tatăl copilului pe care l-a considerat întotdeauna fiul său. Dar Barney nu poate fi judecat pentru greşeala mamei sale. Acest copil nevinovat va trebui să sufere toată viaţa?

- Cum l-aş putea iubi ca pe „carne din carnea mea", când în fiecare clipă ştiu că nu este cazul.

- Milioane de oameni fac asta: părinţii adoptivi..

- Este complet diferit. Ce ar putea fi Barney pentru mine dacă nu o amintire permanentă a ceea ce era mama lui?

- Ar putea să fie copilul tău, Dirk. Numai în cazul în care-l vei considera astfel, va putea fi fiul tău. Dar atâta timp cât vei persista să crezi că Barney nu este nimic altceva decât o înşelătorie pe care ţi-a impus-o Elaine, nu vei înceta să-l urăşti.

- Nu-l urăsc.

- în acest caz, te afli la jumătatea drumului spre a-l iubi. Asta îţi cere doar un mic efort suplimentar.

- îmi ceri prea mult, Liza. Ar fi mai liniştitor şi mai plăcut pentru tine dacă te-ai întoarce în Anglia convinsă că aici totul este perfect şi ideal. Dar nu este cazul şi nu va fi niciodată. Nu pot fi obligat la asta.

- Oare, într-adevăr aşa vezi lucrurile? Crezi că eu caut un mijloc de a-l lăsa pe Barney în seama ta ca să am conştiinţa liniştită? Să ştii că nimic nu-mi va face mai multă plăcere decât să-l iau înapoi cu mine în Anglia şi să-l cresc eu însămi. Să-l adopt.

- Adevărat, Liza? Ti-ar plăcea să-l adopţi?

- Da... Da, desigur.

Si era adevărat, chiar dacă vorbise sub efectul impulsului şi nu se gândise bine pentru a şti cum va creşte copilul, când va avea de luptat din greu pentru a-şi găsi de lucru. S-ar putea cu greu baza pe un ajutor financiar de la Dirk, date fiind împrejurările, dar oricum, se va aranja ea. Aştepta neliniştită răspunsul lui Dirk. îi va accepta oare propunerea? Si dacă da, era acum în interesul lui Barney?

- Nu cred că a-l lua pe Barney cu tine în Anglia este cea mai bună soluţie, nici pentru tine, nici pentru mine. Te-ai gândit la asta?... Du-te şi te culcă, nu te voi mai reţine. Vom putea să reluăm discuţia cu altă ocazie. Noapte bună, Liza.

* *

Ziua următoare le aduse vizita lui Margo, tocmai revenise din ultima călătoria la Perth. Lizei i se păru că acum, când divorţul ei era aproape pronunţat, avea intenţia să grăbească lucrurile între ea şi Dirk şi să aranjeze viaţa la Yarrawonga în maniera în care-i va conveni când va fi soţia lui Dirk. Rămase la cină şi îşi dădu cu părerea asupra tuturor subiectelor legate de îndrumarea casei.

- în locul tău, Dirk, aş insista ca Shirley să se întoarcă imediat la şcoală. îşi pierde pur şi simplu timpul rămânând aici.

Shirley, închisă într-o îmbufnare posomorâtă, nu răspunse nimic la asta. Se părea că personalitatea dominantă a acestei femei zdrobise spiritul de independenţă al tinerei fete. Dar mai târziu, profitând de momentul în care Dirk o conducea pe Margo la maşină, Shirley lăsă să izbucnească faţă de Liza mânia sa stăpânită.

- Ce tupeu are! Dacă îşi imaginează că voi suporta s-o am tot timpul în spate când va fi soţia lui Dirk, se înşală.

- Oricum, Shirley, nu vei rămâne la Yarrawonga dacă Margo conduce totul aici.

- Nu te pune cu mine.

- Nu vreau să spun că ar trebui totuşi să te întorci la şcoală. Va exista cu siguranţă o altă soluţie.

- Care? Eu nu sunt bună la nimic.

- Nu spune asta. Nu vei fi bună la nimic dacă te încăpăţânezi să nu-ţi termini şcoala. Trebuie să-ţi faci o calificare într-un domeniu.

Dirk apăru în uşă şi imediat Shirley mormăi urarea de noapte bună, apoi fugi în camera sa.

- Aţi devenit foarte apropiate una de alta în ultimul timp.

- Nu complotăm în spatele tău, dacă la asta te gândeşti.

- Vrei să bei ceva înainte de culcare?

- Nu, pentru mine nimic, mulţumesc.

- Crezi că mă înşel faţă de Shirley, nu-i aşa?

- Ştii ce cred despre asta.

Dirk îşi puse un pahar cu whisky, traversă încăperea şi se opri în faţa unui totem indigen din lemn sculptat, aşezat pe o etajeră a bibliotecii. Se deplasa încet.

- Dacă ţi-aş spune... Dar de ce ai fi interesată de poveştile familiei mele?

- Dar sunt. Vreau să spun... Desigur, tot ce doreşti să-mi spui mă interesează.

- Ar fi ca şi când aş putea vedea istoria repetându-se sub ochii mei. Aşa mamă, aşa fată.

- Vorbeşti despre propria mamă şi despre Shirley?

- Da. Tatăl meu a visat întotdeauna să aibă propria fermă. îndată ce a putut, accepta tot felul de munci numai pentru a pune bani de o parte. Bineînţeles, mama îi cunoştea planurile încă din timpul primei întâlniri. îl încurajase şi-l făcuse să creadă că acesta era genul de viaţă pe care şi ea visa să-l ducă. Dar când veni ziua cea mare şi când tata cumpără prima parcelă chiar aici, îşi schimbă părerea şi începu să regrete

viaţa de la oraş. Indiferent ce făcea tatăl meu pentru confortul ei, nu era destul de bine niciodată. Nimic nu-i plăcea şi nu înceta cu protestele... De mai multe ori mama ne-a lăsat pe tata şi pe mine, pentru a se întoarce în sud, la părinţii săi. Apoi, după o lună sau două, revenea acasă şi totul reîncepea; reproşurile şi protestele sale. Ca şi tata, eu adoram viaţa aici. în cele din urmă, când aveam treisprezece ani, mama fu din nou însărcinată. Si acela a fost momentul în care tata s-a hotărât să cedeze în faţa neîncetatelor sale observaţii. Vându tot şi ne mutarăm la Perth. Sosind acolo, avea aproape inima frântă, ca şi mine de altfel. Tata îşi puse toţi banii într-o băcănie şi reuşi destul de bine, dar avea oroare de această viaţă. Si toate astea pentru nimic, de fapt. Când Shirley avea optsprezece luni, mama ne-a părăsit din nou şi a plecat cu un bărbat care avea un club de noapte la Sydney. N-am mai văzut-o niciodată.

- Este ciudat, Dirk, dar Elaine nu mi-a vorbit niciodată de asta.

- Nu i-am povestit niciodată. Elaine se bosumfla şi se plictisea de moarte când îi vorbeam despre trecut.

- Când v-aţi întors la Yarrawonga?

- Câţiva ani mai târziu. După ce am aflat că mama murise. Vezi tu, tata continua s-o iubească în ciuda a tot ce se întâplase şi până în acea zi nu renunţase la speranţa că se va întoarce. Dar moartea sa schimbă totul. Tata se informă şi află că noul proprietar era gata să se descotorosească de proprietate. De fapt, nu ştiuse să administreze în mod convenabil ferma şi era mulţumit s-o poată revinde. Nu era un crescător de animale. Cu toate acestea a negociat aprig. Tata a dat ultimul bănuţ şi s-a împrumutat la bancă pentru a cumpăra. S-a străduit să muncească să valorifice aceste

terenuri şi să ne lase o moştenire decentă. A murit cu aproximativ optsprezece luni mai târziu, de o criză cardiacă.

- Si tu ai preluat ferma după el. Trebuie să fi fost foarte tânăr pentru a-ţi asuma asemenea responsabilitate.

- Aveam nouăsprezece ani în acea perioadă. Dar văzusem destul pentru a lua hotărârile necesare. Fusesem neputincios lângă tatăl meu văzând toate greutăţile pe care i le impusese viaţa. Te mai miră încă faptul că-mi urăsc mama, că o dispreţuiesc?

- Poate existau nişte motive pentru comportarea sa, motive pe care, prea tânăr, nu le puteai înţelege? Gândeşte-te de exemplu că mama ta ar fi fost probabil o femeie profund nefericită să trăiască astfel.

- Şi-a părăsit copiii, Liza, în acelaşi timp cu soţul. Nu este suficient pentru a o condamna? Nu ştiu ce este mai rău, o femeie care poate face un asemenea lucru, sau o femeie care-i pasează soţului său un copil care nu este al său. Bărbaţii sunt nebuni să acorde o cât de mică încredere unei femei.

- Opreşte-te! Laşi amărăciunea să-ţi altereze judecata.

- Nu poţi să înţelegi? Mama l-a înşelat pe tata, soţia mea m-a înşelat. Nu-mi voi lăsa sora s-o ia pe aceleaşi urme. Otrava este aici, Liza, moştenită ereditar şi trebuie înlăturată înainte de a fi prea târziu.

Acest gând prinsese rădăcini adânci în mintea lui Dirk. Copil, învăţase o lecţie crudă, dură, în faţa exemplului mamei sale: că un soţ nu trebuia să acorde niciodată încredere soţiei sale. Măcar dacă femeia pe care o luase la rândul său în căsătorie s-ar fi purtat altfel, măcar dacă ar fi fost iubitoare, gata să împartă cu soţul său grijile zilnice. Existau probabil milioane de femei de acest gen pe lume şi, totuşi, el alesese una dintre acelea care se căsătoresc doar pentru a se putea

despărţi. Şi Dirk se pregătea să facă din nou aceeaşi greşeală, cu Margo... o femeie cel puţin la fel de egoistă şi de crudă ca Elaine.

- Te înşeli în legătură cu Shirley. Complet. Dacă ceva o poate împinge pe sora ta într-o direcţie greşită astea sunt măsurile represive. Ai face bine să mă crezi, Dirk.

- Aşadar, ce propui, s-o las să facă ce vrea în loc s-o oblig să-şi reia şcoala? Să accepte orice slujbă la Perth?

- Nu, în nici un caz. Dar este esenţial ca, indiferent ce ar face, să fie un lucru pe care şi-l doreşte şi care să-i aducă satisfacţii.

- Mă întreb care ar putea fi acesta. Mă îndoiesc că are o cât de mică idee. N-are în minte decât să se distreze.

- Asta doar pentru că nu crede că merită osteneala să se gândească la asta. Este convinsă că vei refuza orice propunere pe care ţi-ar face-o.

- în nici un caz. Nu, dacă ar fi de bun-simţ.

- Ştii, Dirk, atunci când Shirley a sosit, s-a arătat foarte interesată de munca mea. Părea că şi-ar fi dorit s-o facă.

- Desigur, fără îndoială îşi imaginează că duci o viaţă furtunoasă, în medii artistice şi întâlneşti enorm de mulţi oameni. Nu pretind că îţi cunosc munca, dar presupun că pentru a începe, trebuie să ai talent şi să te faci apreciat. Probabil trebuie să munceşti din greu şi să faci o ucenicie dificilă pentru a reuşi.

-Absolut. însă cred că Shirley are un talent nativ pentru desen, pe care l-ar putea dezvolta. Când face schiţe pentru Barney, are ceva... o anumită uşurinţă.. De câteva ori, a reuşit să mă impresioneze.

- Vrei cumva să laşi să se subînţeleagă că ar putea deveni o artistă de modă, ca tine?

- Probabil, nu. Este un domeniu foarte specializat şi puţin

deschis. Eu am avut noroc. Dar există şi alte domenii care folosesc aptitudinile artistice din punct de vedere comercial... orice industrie publicitară, de exemplu. Mai există ilustraţia de carte, de felicitări şi încă multe altele. Shirley ar putea urma un curs la o şcoală de artă şi apoi va vedea la ce se va fixa.

- Nu va accepta niciodată. Are oroare de şcoală. I se pare foarte greu.

- Nu este adevărat. Shirley se plictiseşte, Dirk; asta este problema ei. Materiile care i se predau la şcoală o plistisesc, să rămână la Yarrawonga şi să nu facă nimic, o plictiseşte. Se revoltă deoarece consideră că o tratezi tot ca pe o copilă. Este normal să încerce nişte resentimente. Ceea ce-i trebuie, este să i se trezească interesul. într-o şcoală de artă se va afla într-o ambianţă de campus studenţesc şi sunt sigură că întreaga ei atitudine va deveni mai constructivă. Cel puţin va întâlni printre ceilalţi elevi spirite asemănătoare cu al său şi...

- îmi imaginez genul. Spirite cât se poate de libere!

- Mulţumesc mult. îţi amintesc faptul că şi eu am fost studentă la arte.

- Iartă-mă. Nu spuneam că toţi sunt la fel.

- Dimpotrivă. Dacă mă iau după experienţa mea, sunt oameni care speră să facă lumea mai bună decât este.

- Asta nu-i seamănă surorii mele.

- Nu vei şti niciodată, dacă nu-i dai o şansă. De ce n-o întrebi ce gândeşte? S-ar putea să fii surprins.

- Crezi?

- Cel puţin, nu costă nimic să încerci. N-ai nimic de pierdut.

- Mă voi gândi la asta.

- Minunat! Te vei comporta cu tact când o vei întreba?

- Consideri asentimentul meu drept sigur, Liza. Nu face asta niciodată.

Liza se stăpâni să nu răspundă. Dacă voia să-şi atingă

scopul, făcea mai bine să nu-l înfrunte inutil.

Dirk îşi termină whiskyul şi-şi puse paharul pe masa joasă.

- Eşti hotărâtă să pui totul în ordine în jurul meu, nu?

- Adică?

- în seara aceasta a fost Shirley, ieri Barney. M-am gândit mult la ceea ce mi-ai spus în legătură cu el.

- Si...

- Ai dreptate. Am fost nedrept cu el. Dar nu pretind că-mi va fi uşor să-mi schimb atitudinea. De fiecare dată când îl privesc, văd înşelătoria mamei lui. Dar m-am hotărât să nu-i port pică pentru asta. După cum spuneai, Barney este un puşti adorabil şi este copilul pe care l-am iubit şi de care am fost mândru. Poate voi reuşi să simt din nou la fel.

- Mulţumesc, Dirk, pentru că spui asta. Este cu adevărat extraordinar.

- Ei bine, pentru că totul este aranjat, vei pleca în sfârşit cu inima uşoară. Dar... nu ne părăsi imediat, Liza. Nu este neapărat necesar, nu-i aşa? Te rog, mai rămâi puţin.

Ar fi trebuit să-i spună nu. Nu! Ar trebui să-i spună că sarcina sa aici fusese îndeplinită şi că va lua primul avion. Pentru că fiecare zi, fiecare oră, fiecare minut în plus la Yarrawonga îi va face plecarea şi mai grea.

Dar nu spuse nu. între ei se lăsă o lungă tăcere; apoi, cu un geamăt surd de dorinţă stăpânită, Dirk strânse corpul tremurând al Lizei în braţele sale. Sărutul trezi în ea întreaga pasiune rezervată lui Dirk. Timpul se oprise în loc şi pentru ei nu mai exista pe lume decât braţele şi buzele lor care se căutau reciproc.

Fără să ştie exact cum ajunsese acolo, Liza se afla acum într-o cameră în care nu intrase niciodată înainte. Camera lui Dirk. Lampa mică de noapte aprinsă pe comoda din cireş difuza o lumină plăcută, filtrată în încăpere. Dirk îi scoase rochia uşoară, se dezbrăcă şi se întinse cu ea pe patul mare...

Câteva ore mai târziu, ea se trezi în braţele lui Dirk. Ceea ce făcuse era o adevărată nebunie, dar nu s-ar fi putut stăpâni.

Probabil se mişcase, deoarece Dirk se trezi la rândul său. Se aplecă asupra ei, îi zâmbi şi-i îndepărtă de pe frunte o şuviţă din părul negru ondulat. Apoi o strânse pe Liza şi mai puternic lângă el şi descoperiră că pasiunea pe care o crezuseră consumată se repeta în toată splendoarea sa.

Capitolul 12

Zilele următoare fură pentru Liza un deliciu în acelaşi timp dulce şi amar. Sentimentele sale treceau alternativ de la o stare la alta fără nici un menajament; oscila între o fericire fără margini şi o depresie profundă. Când ea şi Dirk găseau modul de a fi împreună singuri, atunci se îneca în valul minunat de dragoste şi pasiune căruia nu mai căuta să-i reziste; dar în tot restul timpului, cu inima strânsă, îşi amintea cu nelinişte că nu era decât o scurtă preioadă în viaţa sa, câteva momente magice furate realităţii aspre pe care nu întârzia s-o regăsească.

Un alt fapt o bucura şi o mâhnea în acelaşi timp. Era vorba despre noua atitudine a lui Dirk faţă de Barney. în mod vizibil, Dirk făcea un mare efort pentru a se apropia de copil. Acum i se adresa în mod direct, cum n-o făcuse niciodată înainte şi, uneori, se distra puţin cu el, cu mingea. într-o după-amiază, reuşi chiar să-l ia pe băieţel cu elicopterul, pentru o operaţiune de aducere a vitelor la marginea de sud a proprietăţii. La fiecare apropiere, Barney răspundea cu încântare, cu o afecţiune caldă, aşa cum Liza ştiuse întotdeauna că o va face. Era încântată de această schimbare a relaţiilor lor, dar asta îi întărea certitudinea dureroasă că prezenţa sa la Yarrawonga nu va mai fi necesară mult timp.

Dirk fusese mai lent în a adapta sugestiile Lizei referitoare la Shirley. Dar, chiar şi faţă de sora sa, atitudinea îi devenise mai puţin dură şi acuzatoare, ca şi când în cele din urmă îşi dăduse seama de inutilitatea de a se lupta cu cineva al cărui spirit de independenţă seamăna cu al său. Liza fusese deseori tentată să-i menţioneze lui Shirley perspectiva unei şcoli de artă, deşi nu îndrăznise, de teamă ca Dirk să hotărască până la urmă împotriva acestei idei. Dacă nu spunea nimic, în

schimb prindea orice ocazie de-a o face pe tânăra fată să ia un creion în mână, sub pretextul de a inventa noi jocuri pentru Barney, ceea ce era o sursă de nenumărate variaţiuni.

Dirk nu se mai dusese la Ashey Downs la un moment dat, însă Margo părea în schimb să fie o vizitatoare aproape permanentă în acele zile la Yarrawonga. Mereu şi mereu, Liza întâlnea ochii verzi care o priveau cu o ostilitate evidentă. Era ca şi cum Margo citea pe chipul său relaţiile intime care existau acum între ea şi Dirk şi Liza se temea de zilele în care avea de suportat prezenţa ei. în plus, Margo nu pierdea niciodată ocazia s-o pună în inferioritate pe Liza în prezenţa lui Dirk.

Fu şi mai rău în sâmbăta în care Margo veni să-şi petreacă ziua la Yarrawonga şi-şi adise fratele cu ea. Privindu-l pe Colin în lumina dezvăluirilor lui Dirk referitoare la Barney, Liza nu mai avea nici o îndoială că tatăl copilului era Colin. Asta o făcea să se simtă stânjenită cu ei. Dar nimeni altcineva, nici chiar Dirk, nu păru să remarce asta şi se hotărî să se comporte normal. în acea după- amiază călduroasă, leneviră toţi, după masă, pe terasa din apropierea piscinei, aşezaţi în fotolii, la umbra unei umbrele.

- Am oare dreptate să cred că mă eviţi, Liza? Ascultă, îmi pare rău că am fost în acea seară cam familiar cu tine. Dar nu poţi condamna un bărbat că-şi încearcă norocul. Dacă promit s-o las baltă, vei accepta să mă vezi din nou într-una din aceste zile?

- Nu, Colin. Nu cred că ar fi o idee bună.

- Am petrecut clipe atât de frumoase împreună la Windjama. Chiar tu ai spus-o, aminteşte-ţi...

Liza i-ar fi putut spune că remarca sa entuziastă referitoare la acest subiect fusese făcută atunci numai datorită lui Dirk, dar se mulţumi să scuture din nou negativ din

cap.

- Oh, spune-mi da, Liza. Acordă-mi o altă zi ca aceea, te rog. Ar fi teribil pentru mine dacă m-ai refuza.

- Sunt surprinsă că îndrăzneşti să-mi sugerezi un asemenea lucru, după ceea ce mi-ai spus. în legătură cu Elaine.

- Este o poveste veche, Liza. în plus, totul se terminase între noi, mult timp înainte de plecarea Elainei.

Liza era revoltată de atitudinea indiferentă a lui Colin. Nici măcar nu se prefăcea că o iubise pe Elaine şi considera relaţia lor ca pe un lucru normal şi fără importanţă. Dar rezultatul acesteia - Barney îi produsese o profundă durere lui Dirk şi -i întărise neîncrederea şi dispreţul faţă de femei.

Margo, care de câteva minute dispăruse în interiorul casei, reveni cu tava pentru ceai. îşi arăta astfel fără încetare dreptul de a se folosi nestânjenită de bucătăria de la Yarrawonga.

- Ştiu că nu e încă ora ceaiului, dar m-am gândit că toată lumea va fi mulţumită să bea o ceaşcă într-o după-amiază atât de caldă. Şi pentru tine, Barney, am adus un pahar mare de lapte rece.

Noua politică a lui Margo era să-l farmece pe Barney. Liza ghici că aceasta simţea probabil schimbarea de atitudine a lui Dirk faţă de copil şi se hotărâse în consecinţă să procedeze astfel. Se părea că brusc, ideea de a-l duce pe Barney la internat, zburase.

- Ştii, Dirk, ar trebui să iei o guvernantă. O femeie plăcută, de vârstă mijlocie, care ar avea calificare pedagogică şi ar putea în egală măsură să ajute în casă. Ar trebui să poţi găsi fără greutate pe cineva. Pot să tatonez terenul pentru tine dacă vrei.

- Nu cred că...

- N-are sens să laşi problema deoparte şi să speri că se va rezolva totul de la sine.

- Tu ce crezi despre această idee, Liza?

- Ei bine...

Ea privi ce făcea Barney. Nu-i plăcea să discute acest gen de probleme în prezenţa lui. Din fericire, nu părea preocupat de conversaţie. Era întins pe burtă lângă marginea piscinei şi se juca agitând neglijent apa cu o mână.

- Pentru că în curând Liza pleacă, părerea ei nu ne este foarte utilă.

- Nu sunt de acord, Margo, Liza este mai în măsură decât oricare dintre noi să judece ce este mai bine pentru Barney. Oricum, nu este momentul să discutăm despre asta.

Margo îi aruncă Lizei o privire duşmănoasă. Era ca şi când, se gândi Liza, neplăcerea lui Margo de-a o vedea se transformase chiar acea clipă într-o ură necruţătoare şi că începând de acum încolo între ele se declarase un război deschis.

Pentru a învenina şi mai mult lucrurile între ele, câteva minute mai târziu surveni o mică întâmplare ce-o făcu pe Margo să roşească de furie şi umilinţă. Barney se juca în jurul lor cu o minge din plastic albastră şi atunci când trecu pe lângă ea, Margo îl prinse râzând de braţ şi-l strânse demonstrativ la piept. Dar Barney se eliberă prompt şi se grăbi în braţele Lizei.

Seara, mai târziu, Margo profită de o clipă în care era singură cu Liza în salon, exact după cină, pentru a se pregăti de plecare.

- N-o să meargă, Liza, să ştii.

- Ce să nu meargă?

- Micul tău joc cu puştiul. Este absolut evident că-l încurajezi împotriva mea.

- N-am vorbit absolut deloc despre tine cu Barney. Si-a făcut propria lui părere singur, din ceea ce-a văzut la tine.

- Ei bine, Dirk nu este prost. Să nu crezi că-i poţi pune atât de uşor laţul de gât.

- Vrei să spui, cum încerci tu s-o faci?

- Este mult timp de când ar fi trebuit să-ţi faci bagajele şi să părăseşti Yarrawonga. în schimb, te impui aici şi faci tot ce poţi pentru a-l menţine pe Barney dependent de tine.

- Nu este adevărat!

- Nu? Am văzut în ce fel nu scapi niciodată ocazia să-l săruţi şi să-l alinţi... Eşti mereu în preajma lui şi te extaziezi în faţa a tot ce face, ca şi când ar fi încă un bebeluş şi nu un băiat de cinci ani. Şi această demonstraţie de fiecare seară în clipa când îl culci, când îi citeşti o poveste! Ştii foarte bine că Vera sau oricare alta dintre femeile care vin aici ar putea lua asupra lor acestă treabă fără nici o greutate, contra unei anumite plăţi.

- Ora de culcare este momentul în care un copil are nevoie cel mai mult dă se simtă în siguranţă şi iubit. Puţine femei consideră aceste clipe ca pe o „treabă".

- Oricum, asta nu-ţi va aduce nimic, crede-mă. Oh, da, de acord, este în interesul lul Dirk să fii aici pentru a te ocupa de Barney, atâta timp cât îi convine, dar când nu va mai avea nevoie de tine îţi va spune să pleci. Aşa că, în locul tău, aş avea puţină demnitate şi aş pleca atâta timp cât aş mai putea lua eu hotărârea.

Această ultimă împunsătură, scăpată exact înainte ca ceilalţi să se întoarcă în salon era cea mai îngrozitoare dintre toate comentariile neplăcute ale lui Margo. Liza ştia bine că situaţia sa actuală era umilitoare, se gândise suficient la asta... dar cum putea fi demnă, când era îndrăgostită cu

disperare? Dirk voia să rămână; de fapt, nu-i cerea încă să plece... Asupra unui punct, Margo avea perfectă dreptate... Dirk se folosea de ea. Liza ştia că lucrul cel mai rezonabil de făcut era să părăsească imediat Yarrawonga în cazul în care avea destulă putere şi voinţă pentru a se obliga la asta. Dar ştia de asemenea, şi cu câtă disperare îşi dădea seama de asta, că nu va putea pleca niciodată înainte de îngrozitoarea, dar inevitabila clipă în care Dirk îi va spune să plece.

*
* *

- Mâine seară suntem cu toţii invitaţi la Ashey Downs pentru cină.

Dirk intră în salon şi anunţă această veste după ce primsie un apel telefonic de la Margo în biroul său.

- Nu contaţi pe mine, răspunse Shirley. Nu doresc deloc să merg în vizită la familia Beale. Voi rămâne acasă să-l supraveghez pe Barney.

- Nici nu se pune problema. Margo a insistat în mod special să mergi şi nu cred că vei regreta. M-am gândit să-i cerem Verei să rămână cu Barney, adăugă el, întorcându-se spre Liza.

- Vera a menţionat în timpul zilei că mâine este aniversarea soţului ei. N-ar fi foarte amabil s-o obligăm să vină. Dan nu-i nimic, voi fi oricum mulţumită să rămân cu Barney la Yarrawonga.

- Eşti sigură că nu te deranjează?

- Dimpotrivă.

Liza spera ca atunci când Shirley se va urca să se culce, Dirk va relua subiectul cu ea. Era pentru prima dată când Shirley, ca şi ea însăşi, erau invitate expres la Ashey Downs. Se întrebă de ce prezenţa lui Shirley era reclamată în mod special. Oare ce pregătea Margo? încerca să-şi facă din Shirley

o aliată în campania de a-l obţine pe Dirk? Dar din nefericire, află că nu avea posibilitatea de-a fi singură cu Dirk în acea seară. Puţin înainte de ora nouă şi jumătate, primiseră un telefon de la Bill Taggart. Pompa principală de pe lotul de alimentare se rupsese şi dacă n-o reparau în orele imediat următoare, ar fi trebuit să scoată animalele din împrejmuire. Dirk îi explică scurt Lizei că n-avea nici o idee de momentul în care se va întoarce şi plecă în grabă cu elicopterul. Liza nu-l văzu a doua zi de dimineaţă, ci numai în fugă, când se opri pentru a telefona.

Seara, atunci când Dirk se pregătea să părăsească împreună cu Shirley casa, întârzie puţin.

- într-adevăr, nu te supără să rămâi singură aici?

- Nu. Si nu este prima dată.

- în seara aceasta este un motiv special. Mă gândeam să-ţi vorbesc despre asta, Liza, dar n-am avut ocazia.

- Ar fi de preferat să pleci. Margo este genul de femeie căreia nu-i place să aştepte.

- Mi-e teamă că ne vom întoarce târziu.

- întoarceţi-vă cât de târziu vă va plăcea. Voi profita de asta să mă culc devreme.

Dirk o ajunse în pas rapid pe Shirley la elicopter şi plecară. După ce zgomotul dispăru în noapte, Liza rămase aşezată în fotoliu fără să facă nimic. N-avea nici un motiv deosebit să se simtă atât de tristă şi deprimată, dar un fel de al şaselea simţ o avertiză că, indiferent ce pusese Margo la cale, ea va suferi.

în liniştea nopţii era deosebit de atentă la eventualul zumzăit al unui motor. Brusc inima începu să-i bată mai repede. I se păru că aude ceva din depărtare. Se întorcea deja elicopterul? Ba nu, era doar o maşină. Zgomotul crescu apropiindu-se până când vehiculul se opri în faţa verandei.

Liza, surprinsă, se ridică şi veni la uşă exact la timp pentru a-l vedea pe Colin Beale ieşind din maşină.

- Ce cauţi aici, Colin?

- Ce primire! Credeam că vei fi încântată, Liza, să nu fii singură toată seara.

- Dar...

- Nu există dar, când este vorba de tine. Când am aflat că nu vei veni să mănânci cu noi în seara aceasta, pentru că rămâi să ai grijă de Barney, m-am gândit că aş face o faptă bună în această zi, dacă aş veni să împart cu tine cina solitară.

Fără să aştepte să fie invitat, Colin trecu prin faţa ei şi intră. Se îndreptă direct spre bar, ca şi cum era acasă la el.

- Te deranjează dacă mă servesc cu un pahar? Sunt însetat. Vrei ceva?

- Pentru mine, nimic.

- Ar trebui să-mi ţii companie. Nu este foarte ospitalier să-ţi laşi invitatul să bea singur. Vei bea un pahar de Xeres cu mine.

- Bine, de acord, doar un pahar mic. Nu poţi rămâne, Colin.

- Pentru Dumnezeu, doar nu sugerezi că Dirk îmi va refuza două degete din scotchul său.

- Nu, bineînţeles că nu.

- Nici să împart cu tine ce este la cină.

- Ştii bine că nu este asta.

- Atunci... eşti încolţită, îngerul meu.

- Nu-mi spune asta.

- Nu mă poţi împiedica să sper totuşi, Liza. Vino, nu fi o gazdă atât de meschină. Aici, în regiunea tradiţională din afara oraşului, uşa este întodeauna deschisă. Aşadar, de ce n-am intra în bucătărie să pregătim o masă bună? Dacă ceea ce ai prevăzut nu este suficient pentru două persoane, cu siguranţă poţi să scoţi ceva din congelator, nu?

Se părea că n-avea nici un sens să facă o scenă. Liza îi

spusese Verei să nu pregătească nimic pentru cină în seara aceea. Avusese intenţia să-şi prepare o omletă şi să se culce devreme. împotriva voinţei ei, scoase din frigider ceea ce avea nevoie să pregătească o masă, biftec, legume şi o tartă cu aromă de zmeură. Colin, care-şi terminase băutura, se prefăcea că ignoră vizibila sa ostilitate şi, aşezat la masă, o privea ocupându-se de cină, în timp ce deschidea o sticlă de bere.

- Nu este fermecător? Singuri, doar noi doi, împreună pentru seară.

- Nu suntem singuri, Barney este sus.

- Un copil, asta nu contează. Nu trebuie să fii atât de speriată, Liza. îţi promit să mă port... în mod rezonabil.

Lizei i se părea de necrezut că putuse simţi vreodată cea mai mică înclinaţie spre Colin. în seara aceea, reacţia faţă de el era ceva ce semăna mai curând a dezgust.

- Acum as vrea să pleci, Colin.

Abia terminaseră de mâncat. Colin se ridică, veni în spatele scaunului Lizei si îşi puse mâinile pe umerii săi.

- Nu fi asa.

- Am spus să pleci. înţelege că nu te vreau aici.

- Cel puţin dă-mi mai întâi o ceaşcă de cafea.

- De acord. O ceaşcă de cafea şi pleci.

Liza aduse cafeaua în salon. Era foarte atentă să păstreze distanţa. Acum era teribil de nerăbdătoare ca el să plece, dar Colin nu se grăbea şi începu să fie realmente furioasă. Când după mult timp, el se întinse şi se ridică, simţi o mare uşurare.

- Nu-mi dai un sărut de adio?

- Nu, Colin.

- Ti-e teamă de pasiunea pe care ar pute-o dezlănţui? Ei bine, cum vrei. Mulţumesc pentru ospitalitate, Liza, chiar dacă n-a fost nici spontană, nici călduroasă. Pe curând.

- Liza, eşti trează?

în uşa camerei sale era Shirley. Părea deosebit de agitată.

Liza auzise elicopterul aterizând cu zece minute mai înainte. Inima parcă i se oprise în loc, imaginându-şi că persoana care urcă scara şi se opreşte la uşa ei era Dirk. Se ridică şi aprinse lampa de pe noptieră. Shirley intră şi se aşeză la picioarele patului.

- Ce este Shirley?

- Este fantastic, Liza. în ciuda tuturor lucrurilor îngrozitoare pe care le-am spus despre Margo, este într-adevăr super. N-ai să ghiceşti niciodată. Liza. Voi merge într-o şcoală de artă la Perth. Margo a aranjat cu cineva pe care-l cunoştea să mă înscrie. Mi-a găsit chiar un loc unde să locuiesc... un apartament pe care-l voi împărţi cu alte trei fete. Nu este fantastic? Sunt sigură că-mi va plăcea enorm la această şcoală. Tu spui deseori că am un anumit talent. Această ocazie nesperată îmi va putea aduce speranţe minunate.

- îmi spuneai că Margo este cea care a aranjat toate astea, Shirley?

- Da, nu este incredibil? întotdeauna am crezut despre ea că este pur şi simplu detestabilă şi apoi, brusc, iată ce minune face pentru mine.

- Dar... ce-a spus Dirk?

- A fost complet de acord. Spune că ştia că am aptitudini artistice pentru că i-ai spus tu şi că tu ai fost prima care i-ai sugerat ideea şcolii de artă. I-a vorbit lui Margo despre asta şi ea a găsit propunerea fantastică, aşa că s-a ocupat de tot. Dar nu pari încântată, Liza.

- Ba da, sunt. Este o veste minunată, Shirley. Când începi?

- Imediat. Săptămâna viitoare. De-abia aştept. Va fi foarte diferit de şcoala aceea îngrozitoare unde eram înainte!

Mai vorbiră câtev aminute, apoi Shirley se duse să se culce, cu capul plin de vise. Liza se întinse sub cuvertură şi privi tristă în tavan. Aşadar, Margo reuşise să i-o ia înainte!

Dar Shirley era fericită. Asta era important. Cu siguranţă,

trebuia să-şi asume acest lucru.. Era egoist şi mschin să se simtă indispusă şi jignită doar pentru că nu ea era persoana care obţinea recunoştinţa lui Shirley. Liza încerca să se oblige să creadă că totul se potrivea de minune. Dacă Margo devenea cumnata lui Shirley, nu era oare de prefereat ca tânăra fată să se înţeleagă bine cu ea mai degrabă decât să simtă animozitate? De fapt, probabil de aceea Dirk a aranjat lucrurile în acest mod, pentru a ameliora relaţiiile dintre sora sa şi femeia pe care se gândea s-o ia de soţie..

Liza se trezi a doua zi de dimineaţă cu hotărârea fermă de a părăsi neîntârziat Yarrawonga. îşi împlinise obiectivul care motivase venirea sa în Australia. Barney era de acum fericit că se afla aici, îşi accepta tatăl tot mai mult cu fiecare zi. Cât despre Shirley, toate problemele sale păreau că se rezolvaseră în mod miraculos. Liza nu va mai rămâne mult timp doar pentru a-i face plăcere lui Dirk, nu-i va mai permite să se folosească de ea până în ziua în care se va hotărî s-o ia de soţie pe Margo şi-i va cere să se întoarcă în Anglia. Dacă spera să-şi păstreze puţin amor propriu, trebuia să se elibeze de ceea ce o ţinea legată de el. Nu putea să se oprească să-l iubească pe Dirk, era peste puterile ei, dar nu-i va mai fi în mod spontan o sclavă complet devotată.

Nu-i voi mai permite să se apropie de mine, îşi jură ea părăsind camera. îl găsi pe Barney deja trezit şi se îmbrăcase singur. Era absorbit de trenul său electric, iar Liza îl lăsă să se joace şi coborî singură în salon. Din fericire, Dirk nu era prin împrejurimi, aşa că putu telefona imediat la o agenţie de turism din Derby şi făcu o rezervare pentru ziua următoare pentru Perth. Acolo va putea aştepta oricât de mult timp va fi nevoie pentru a găsi un zbor spre Londra. îi va cere lui Bill Taggart s-o ducă la Derby cu elicopterul. Si dacă nu era posibil, va împrumuta o maşină pe care cineva o putea duce

înapoi mai târziu. într-un fel sau altul ,va părăsi Yarrawonga.

Liza fu uşurată că Dirk nu apăru în acea zi la micul dejun, cum obişnuia s-o facă. După ce mâncă în grabă, îl lăsă pe Barney în supravegherea lui Shirley şi se duse pentru ultima dată cu Ladybird în mica trecătoare unde fusese deseori să picteze în singurătate. Locul o atrăgea ca un refugiu liniştit, o ascunzătoare în care-şi putea reconsidera sentimentele şi să-şi ia rămas bun de la această ţară de-o frumuseţe primitivă şi aspră. Luase cu ea cafea şi sandvişuri şi se pregătise să rămână cea mai mare parte a zilei în această oază de pace.

De-abia se instalase când înţelese că făcuse o greşeală să vină. Foarte repede, o cuprinse o tristeţe profundă. Perspectiva de a-i spune adio lui Barney, îi rupea inima. Ca şi să-l părăsească pe Dirk! Era mai mult decât putea suporta. Numai când va fi din nou acasă în Anglia şi când mii de kilometri îi vor despărţi, va putea să alunge dragostea ce o simţea pentru el, fără speranţă de reciprocitate.

Timpul trecea încet şi Liza nu încercă să picteze. Se aşeză pe o piatră şi-şi lăsă privirea să se plimbe încet peste suprafaţa plană a apei din faţa sa, pierdută în gânduri triste. îşi aminti de clipe de fericire pe care le cunoscuse cu Dirk, o fericire întotdeauna amestecată cu tristeţe şi mânie. Acum i se părea că aceste câteva săptămâni la Yarrawonga erau sigur o perioadă din viaţa sa de adult care avea un sens. Totul se schimbase pentru ea. Ceea ce făcuse înainte de a-l cunoaşte pe Dirk îşi pierduse orice semnificaţie, orice fundament. în faţa ei, viitorul era nesigur şi întunecat, fără motive de-a fi trăit.

Brusc, Liza auzi sosind din depărtare un cal în galop. O clipă după aceea, silueta unui călăreţ se contură în înaltul falezei trecătoarei. Era Dirk, exact cum îi apăruse în prima zi, în urmă cu câteva săptămâni. îl văzu coborând călare pe drumul dintre stânci, până la locul unde o lăsase pe Ladybird. îşi legă calul de acelaşi copac. Liza era incapabilă să-şi

controleze emoţiile care o cuprindeau.

- M-am gândit că te găsesc aici, dar nu eram sigur că eşti singură.

- Ce vrei să spui? Cine-ţi imaginezi că se întâlneşte cu mine?

- Credeam că i-ai fi putut da o nouă întâlnire prietenului tău Colin. Această trecătoare este un loc idilic. Este oare locul obiţnuit în care vă întâlniţi?

- Vorbeşti de parcă m-am văzut mult cu Colin.

- Nu este cazul? De exemplu, noaptea trecută.

- Noaptea trecută...?

- A petrecut seara cu tine, singur, la mine acasă! Să nu negi.

- Colin doar a cinat cu mine. Atâta tot. A plecat foarte devreme.

- Adevărat? Cu toate acestea, când am părăsit Ashey Downs cu Shirley era aproape miezul nopţii şi Colin nu se întorsese încă. Am crezut atunci că este la Derby pentru afaceri. Dar când am sunat-o de dimineaţă pe Margo pentru a-i mulţumi de cină şi de amabilitatea faţă de Shirley, mi-a spus că fratele ei a recunoscut că a venit aici, de fapt. Când mă gândesc la faptul că ţi-am acordat încredere că te-ai sacrificat rămânând la Yarrawonga cu Barney! A fost foarte bine uneltit, draga mea Liza, să-l inviţi pe Colin când ştiai că veţi fi în casă doar voi doi singuri.

- Dar n-am...

- De ce continui să te prefaci nevinovată? De acord, poţi spune că ai dreptul deplin de-a te purta cum îţi place! Ti-l acord... fie că este Colin sau orice alt bărbat, chiar un ageamiu ca Larry Kemp. Dar pe viitor ai putea să nu mă mai pui în aceeaşi oală cu ei.

- Cu cea mai mare plăcere! Oricum, asta nu se va mai întâmpla Dirk, deoarece m-am hotărât să părăsesc Yarrawonga. Am reţinut deja un loc mâine la un zbor pentru

Perth.

- Ce joc faci, Liza?

- Nu fac nici un joc. Pur şi simplu nu mai există nici un motiv să rămân mai mult timp aici.

- Nici un motiv? Atâta importanţă are pentru tine ce-a fost între noi?

-Aparent, n-are deloc mai multă importanţă pentru mine decât pentru tine. Si de ce ar trebui să aibă? Se pare că nu-ţi dai seama cât eşti de înfumurat, Dirk. De ce prespui că ceea ce pentru tine n-are nici o valoare, ar trebui să însemne ceva pentru mine?

-Ajunge! Explicaţiile tale sunt foarte clare. Mă întreb doar de ce speram mai mult de tine decât de la verişoara ta. Poţi pleca mâine, Liza, şi drum bun! Lasă-mă să mă îngrijesc singur de produsul uneia din „ocupaţiile obişnuite" ale Elainei.

Furia sa înverşunată o alarmă pe Liza. Această mânie absurdă nu-l va întoarce iar împotriva lui Barney? îşi puse mâna pe braţul său şi, în neliniştea sa, bâigui pentru a-l face să-şi recunoască greşeala.

- Dirk, nu trebuie să gândeşti în felul acesta despre Barney...

- Mulţumesc, dar nu cred că voi mai suporta o altă critică morală de-a ta referitoare la fiul Elainei. Şi nici referitoare la orice alt subiect, de altfel!

- Te rog, Dirk... Detestă-mă dacă trebuie, dar nu-l învinovăţi pe Barney. Ai început prin a-l iubi ca pe propriul tău fiu şi vei putea cu uşurinţă să-l iubeşti din nou în acelaşi fel.

- Mi se pare că am mai auzit deja toate acestea mai înainte. Devine obişnuinţă.

- Trebuie să mă asculţi.

- Să te ascult pe tine, Liza? Eşti ultima persoană din lume pe care aş asculta-o. Totuşi, n-aş putea spune că nu m-ai învăţat nimic. îţi sunt profund recunoscător că mi-ai întărit

intuiţia de-a nu avea niciodată, indiferent de împrejurări, încredere în femei.

- Nici chiar în Margo?

- Relaţia mea cu Margo nu te priveşte mai mult decât mă priveşte pe mine a ta cu Colin. Cu siguranţă nu te voi mai vedea până mâine, Liza, aşa că ar fi de preferat să ne luăm rămas bun pe loc. îi voi cere lui Bill Taggart să te conducă mâine la Derby cu elicopterul. De acord?

Liza acceptă cu un semn din cap, incapabilă să găsească puţin curaj pentru a riposta. Reuşi totuşi cu mare greutate să-şi reţină lacrimile. Un foarte scurt moment, Dirk păru că ezită; apoi, fără un cuvânt, se întoarse şi porni cu paşi mari, furioşi spre cal. După ce încălecă dintr-o mişcare energică, se îndepărtă fără o privire pentru Liza. Numai după ce el dispăru după culmea trecătorii Liza se prăbuşi pe o piatră şi izbucni în plâns, vărsând toate lacrimile pe care şi le reţinuse.

Capitolul 13

Liza rămase în mica trecătoare până la ceasul în care umbrele se întindeau fără măsură. Trupul lipsit de energie îi era greu, mintea amorţită şi gândul de a-i aduce la cunoştinţă lui Barney că părăsea Yarrawonga părea peste puterile ei.

Cum va putea oare suporta despărţirea de acest copil? Si trebuia cu adevărat să-l lase în urma ei? Dintr-o inspiraţie bruscă, hotărârea fu luată: îl va duce pe Barney cu ea în Anglia. Mai mult încă, va pleca imediat, cât mai repede posibil, nu va aştepta ziua de mâine. Sări în picioare, îşi adună lucrurile şi alergă până la copacul unde aştepta calul său.

Douăzeci de minute mai târziu, ajunsese la proprietate, Clădirile aveau o lucire roşiatică, scăldate la acea oră în razele arămii ale soarelui care apunea. Descălecă, îşi făcu totuşi timp s-o mângâie pe Ladybird pe bot în semn de adio, apoi i-o dădu înapoi bărbatului care preluase munca lui Larry Kemp.

Când Liza intră în casă, jos nu era nimeni. Consultă cu febrilitate orarul companiei australiene de aviaţie al cărui program rămăsese pe masa mică lângă telefon şi descoperi că un avion părăsea Derby la ora nouă. Sună la agenţie şi i se confirmă că încă mai putea să rezerve două locuri pentru seara aceea, în locul celui pe care-l ceruse pentru a doua zi de dimineaţă. Cu cât mai repede, cu atât mai bine! Acum trebuia să găsească mijlocul de-a ajunge până la Derby.

Parcă răspunzând dorinţei sale, Bill Taggart tocmai intră în acea clipă.

- Salut, Liza. Dirk mi-a spus că vrei să mergi mâine la Derby. La ce oră trebuie să vin să te iau?

- De fapt, planurile mele s-au schimbat, Bill, şi trebuie să plec în seara aceasta. în realitate, chiar acum. Se poate?

- Cum vrei. Doar n-ai probleme?

- Nu, este în ordine. Voi fi gata peste o jumătate de oră.

- De acord. O voi anunţa pe soţia mea că nu voi fi aici pentru masă.

- îmi pare rău că te oblig să ieşi, Bill.

- Nu face nimic, nu te nelinişti. N-am prea des ocazia să petrec seara cu prietenii din Derby. Asta îmi va mai schimba gândurile.

Totul merge prea bine, se gândi Liza cu un fior de nelinişte când urcă scara. Cu siguranţă, se va întâmpla ceva care îi va zădărnici planurile. îl găsi pe Barney în camera lui Shirley cu tânăra fată.

- Salut, Liza, te-ai întors târziu. Te aşteptam. Voiam să-ţi cer sfatul în legătură cu ce voi avea nevoie pentru şcoală.

- Nu acum, dacă nu te superi. Trebuie să plec la Derby... cu nişte treburi. Bill mă conduce acolo cu elicopterul şi mă gândeam să-l iau şi pe Barney.

- Treburi? La ora asta, Liza? Nu te vei întoarce decât noaptea târziu şi este deja aproape timpul ca Barney să se culce.

- Stiu, dar nu-i va face nici un rău ca în mod excepţional să stea treaz mai mult timp. Vrei să vii, nu-i aşa, Barney?

- Oh, da. îmi place mult să zbor cu elicopterul. Este atât de distractiv!

Liza trecu în camera sa, alese rapid câteva haine pentru ea şi pentru Barney şi luă ursul său din pluş pe care-l adora. Era maximum ce putea duce într-o geantă mică de călătorie. Să ia o geantă mai mare, ar provoca bănuieli; va avea deja destule dificultăţi să explice lui Bill când o va vedea sosind pe terenul de decolare al elicopterului cu Barney. Fără nici o îndoială, Dirk va fi mulţumit să-i vadă plecaţi pe amândoi. Dar s-ar putea totuşi să încerce s-o împiedice să-l ia pe Barney, pentru a se răzbuna pe ea, sau pur şi simplu pentru a salva aparenţele.

Când coborî la parter, Liza intră în viteză în bucătărie pentru a o saluta pe Vera. Se scuză că va lipsi în seara aceea, deşi cina, deja pregătită, era în cuptor. Ar fi vrut să-i spună ceva drăguţ în semn de adio acestei femei care fusese atât de primitoare cu ea, dar nu îndrăzni. Cu Shirley fu şi mai rău! Cu moartea în suflet, trecu doar capul pe uşa salonului şi strigă scurt „Ciao”. Hotărî să-i scrie lui Shirley imediat ce ajungea la Londra şi să-i explice motivele fugii sale grăbite. Poate într-o zi va fi posibil să se întâlnească din nou.

Alergând prin norul de praf roşu ridicat de elicopter, Liza se grăbi să traverseze curtea şi să ajungă la aparatul pregătit de decolare. Bill o aştepta şi o clipă mai târziu se aflau în aer deasupra fermei Yarrawonga. Liza privea în jos cu un imens sentiment de tristeţe, căuta să-şi întipărească în memorie această ultimă imagine a proprietăţii lui Dirk. Foarte repede, clădirile deveniră din ce în ce mai mici şi curând dispărură în întunericul nopţii.

- N-am înţeles că-l vei lua şi pe micuţ. Dirk mi-a spus doar de dumneata că vrei să te conduc; nu mi-a precizat de ce. Rămâi acolo mai multe zile?

- Hm... da.

- Cât timp?

- Nu ştiu încă, Bill.

Prefera să rămână evazivă în legătură cu acest subiect şi-i adresă un zâmbet larg, pentru a-l face să uite eventualele bănuieli. Barney, obosit la această oră târzie, în ciuda încântării sale pentru această călătorie, adormi repede şi, în cele din urmă, chiar şi vorbăreţul Bill nu mai spuse nimic. Lizei i se păru o veşnicie înainte de-a zări în sfârşit luminile din Derby. îşi mai adusese o dată în minte diferitele momente ale celor câteva săptămâni ciudate, în afara timpului, pe care tocmai le trăise la Yarrawonga şi se grăbea să fie departe de

toate acestea.

- îmi închipui că vrei o maşină pentru a te duce la hotel.

- Nu, mulţumesc, nu voi părăsi aeroportul... Hm. vreau să spun... sunt aşteptată.

Improviză o explicaţie grăbită în faţa aerului surprins al lui Bill. Dar era într-un anumit sens adevărat: un avion o aştepta pentru a o duce de la Derby la Perth.

- Voi aştepta cu dumneata, atunci.

- Nu, te rog, nu. Nu este nevoie. Ia un taxi pentru a te duce în oraş şi întâlneşte-ţi prietenii. Şi... mulţumesc mult că m-ai adus.

- Când te întorci, Liza?

- Voi telefona. La revedere, Bill, şi încă o dată mulţumesc pentru tot.

Aşteptarea în aeroport i se păru interminabilă. Dar veni în sfârşit momentul în care se putură îmbarca. Din fericire, Barney era prea epuizat pentru a pune întrebări stânjenitoare şi câteva minute după ce fură instalaţi în scaunele lor, adormi din nou.

Liza închise de asemenea ochii, încercând să se relaxeze, să se gândească la viitor şi apoi să-şi facă planuri. Slavă Domnului, se putea întoarce în apartamentul său din Londra. Imediat ce va sosi, va contacta grădiniţa în care Barney va trebui înscris la întoarcerea sa şi spera că va mai fi un loc pentru el. Dar primul lucru pe care-l avea de făcut era să câştige repede bani. Liza socoti, printre diferitele agenţii artistice pe care le cunoştea, cele pe care le va vizita primele şi cărora le va cere să figureze în registrele lor.

Zgomotul motoarelor în momentul decolării îl trezi pe Barney şi, pe jumătate adormit, el întrebă dacă acum se întorceau acasă. Liza prinse ocazia şi-i explică destinaţia lor.

- Aşa este. Ne întoarcem acasă, în Anglia.

- Pentru a fi cu mama?

- Nu, Barney... Ti-am explicat deja că n-o vei mai vedea niciodată pe mama ta. Dar tu şi cu mine mergem să locuim amândoi în apartamentul meu, cum am făcut-o înainte de-a veni în Australia.

- Dar eu nu vreau să merg în Anglia. Vreau să rămân aici, în Australia, cu tata.

Liza se pregătea să-i facă reproşuri, când subit fu copleşită de ruşine şi de remuşcări. La ce se gândise oare, smulgându-l astfel pe Barney de la Yarrawonga, fără să ia în considerare nici o clipă care era părerea sa? Bineînţeles, el nu voia să-şi părăsească tatăl, ceea ce era mai mult decât normal; nu sperase doar la această relaţie, nu pentru asta se străduise atât de mult?

- Da... De acord, Barney. Te duc înapoi la tatăl tău, nu te nelinişti. O vom întreba pe însoţitoarea de bord ce avion luăm pentru a ne întoarce la Derby şi cred că Bell va veni să ne ia de acolo cu elicopterul.

I-ar fi fost foarte greu să-i dea explicaţii lui Barney asupra comportării sale şi asupra acestui dus-întors cu avionul. Putea doar să se bucure că, în general, copiii acceptau purtarea ciudată a adulţilor fără să pună întrebări. Dar când o întrebă pe însoţitoarea de bord, aceasta, uluită, o informă că putea coborî la prima escală, la Broome, dar nu vor avea avion pentru Derby înainte de a doua zi.

- îi vom telefona tatălui tău din Broome. El ne va spune ce să facem.

Copilul se mulţumi cu acest răspuns şi, încrezător, se întinse din nou lângă ea.

Trebuia să ajungă la Broome în mai puţin de o jumătate de oră, le spuse însoţitoarea de bord; dar minutele treceau

pentru Liza cu o încetineală exasperantă. Se străduia să-şi stăpânească sentimentul puternic de umilinţă şi să se gândească la ce va trebui să fac la coborârea din avion. Mai întâi, după ce va suna la Yarrawonga, va trebui să găsească un loc unde să petreacă noaptea. Cu siguranţă, Dirk va face astfel încât să vină să-i ia de la aeroportul din Derby. Se simţea cuprinsă de panică la ideea de a se afla din nou în faţa lui, dar n-avea nici un mijloc de a-l evita.

în micul aeroport din Broome unde până la urmă aterizară, căuta din ochi o cabină telefonică, dar o mână i se aşeză pe umăr.

- Aşadar, iată-vă! Mi s-a spus că aţi părăsit avionul acum o clipă.

- Tată!

Barney sări de gâtul lui Dirk, care-l prinse în braţe. îngrozitor de jenată, Liza era totuşi aproape mulţumită să-l vadă pe Dirk. în tot cazul, era uşurată: prezenţa sa rezolva cea mai mare problemă a ei. N-avea importanţă cum şi pentru ce se afla acolo. Acum, că Barney îşi regăsise tatăl, îşi putea continua drumul până în Anglia. Bâigui nişte scuze grăbite şi incoerente, explicând că deoarece avionul pentru Perth aştepta încă pe pistă, putea încerca să seîmbarce înainte de-a decola. Dar în timp ce vorbea, Dirk se îndrepta la rândul său spre pistă.

- N-are importanţă ce spui. Te duc acasă?

- Acasă?

- La Yarrawonga, desigur.

- Dar nu mă pot întoarce la Yarrawonga. N-aş putea să suport.

- Nu suporţi? Dar credeam că-ţi place acest loc, Liza. Tu mi-ai spus. Credeam că erai fericită la Yarrawonga.

- Eram fericită, într-un sens, dar... Oh, de ce nu vrei să

înţelegi, Dirk?

Liza văzu un avion mic, exact în faţa lor şi recunoscu Cessna lui Dirk. El deschise uşa, aruncă în interior geanta de călătorie a Lizei şi îl aşeză pe Barney pe un scaun.

- Instalează-te, Liza.

- Nu, Dirk, te rog, n-o pot lua de la început... să trăiesc aşa. Nu mai suport...

- Ce?

- Modul în care... au evoluat relaţiile noastre. Asta nu putea să mai dureze mult timp, Dirk. Este de preferat s-o rupem categoric acum, decât să lăsăm situaţia să devină tot mai echivocă.

- Vom vorbi despre toate astea mai târziu, pe drumul de întoarcere.

Liza nu mai avu putere să argumenteze, făcu ce-i ceruse Dirk şi urcă în avion. Dar când Dirk fu la comenzi, nu făcu nimic pentru a începe manevrele de decolare.

- Mi-ai tras o spaimă, Liza. Eram mort de îngrijorare.

- îmi pare rău. Mi-am dat seama că am făcut rău să-l iau pe Barney cu mine. Dar aveam mintea atât de încâlcită şi confuză şi... nu-mi puteam imagina să-l las, să plec fără el. Dar mă hotărâsem deja să-l aduc înapoi la Yarrawonga, Dirk. Vezi tu, el nu voia să trăiască în Anglia cu mine; voia să rămână cu tine, aici. De aceea am coborât din avion la Broome. Mă pregăteam să te sun când ne-ai găsit.

- Liza, este oare adevărat că eu nu însemn nimic pentru tine?

Ea închise ochii şi strânse scaunul cu putere. Dirk voia s-o oblige să-şi mărturisească dragostea pentru el? Asta voia s-o audă spunând?

- Nu te puteam lăsa să pleci. Când am descoperit că ai luat avionul de seară în locul celui de dimineaţă, am înţeles că

trebuia să te ajung din urmă şi să-ţi vorbesc. în acea clipă nu ştiam încă faptul că-l luasei pe Barney cu tine.

- De unde ai ştiut că am plecat în noaptea aceasta?

- De la May Taggart, soţia lui Bill. M-am dus să inspectez lotul de alimentare fără un motiv anume, în principal pentru a rămâne departe de casă - de tine - şi apoi am trecut pe la ei. May mi-a spus că Bill tocmai o sunase s-o anunţe că pleca la Derby în această seară. Am avut deodată impresia... că nimic nu mai avea sens. M-am întors în mare viteză acasă şi Shirley mi-a spus că ai plecat cu Barney. Dată fiind ora care era deja, am înţeles că nu voi ajunge la Derby cu Cessna înainte ca avionul vostru să decoleze, aşa că am preferat să mă grăbesc spre Broome. Dar chiar dacă aş fi ajuns prea târziu aici, n-aş fi renunţat, Liza. Eram hotărât să te urmăresc până în Anglia, dacă trebuia.

- De ce, Dirk? Ce rost are? Nu este de preferat să întrerupem direct mai degrabă, decât să lăsăm relaţiile noastre să mai treneze câteva săptămâni sau câteva luni?

- într-adevăr, aşa vezi tu lucrurile între noi, Liza? Ca pe o relaţie temporară?

- Ce-ar putea fi altceva? Dirk, lasă-mi puţină demnitate, mândrie. Nu te poţi aştepta să rămâi la Yarrawonga până în ziua în care te vei căsători cu Margo.

- Să mă căsătoresc cu Margo? Ei bine, n-am avut niciodată în mod serios intenţia asta...

- Dar tu ai spus...

- Nu, tu ai spus. Şi ca un prost, te-am lăsat să crezi. Stupiditatea mea, Liza, a fost să nu recunosc ceea ce era evident. Dar zburând până aici, când voiam ca avionul să meargă şi mai repede, a trebuit să admit adevărul.

- Adevărul?

- Că te iubesc... Că n-aş putea suporta să te văd dispărând

din viaţa mea... Că am nevoie să te păstrez lângă mine pentru totdeauna. Ceea ce mă sperie acum, Liza, este că nu voi fi iertat pentru modul în care te-am tratat.

- Oh, Dirk!

- Te vreau de soţie, Liza. Cât mai repede posibil. Nu te vei simţi prea singură la Yarrawonga?

- Singură? Cu tine? Cu tine şi cu Barney? Viaţa mea va fi mai minunată decât aş fi putut visa vreodată, Dirk! Te iubesc atât de mult! Te iubesc din prima zi în care te-am văzut, chiar dacă atunci nu ştiam. Credeam că te dispreţuiesc... dar asta nu m-a împiedicat să te iubesc.

- Aşadar, te căsătoreşti cu mine?

- De o sută de ori, da.

- O dată ajunge. O dată, dar pentru totdeauna.

Se aplecă spre ea şi o sărută. Cu Barney adormit între ei doi, ca prima dată când o sărutase. Dar acum buzele lui Dirk promiteau toată pasiunea pe care o vor împărţi în viitor.

Acest moment magic fu întrerupt de luminile unui avion ce rula pe pista de zbor exact în faţa lor. Provocând un neaşteptat nor de praf, acceleră pentru a lua viteză şi decolă. Liza şi Dirk erau aşezaţi în cabina Cessnei în tăcere; strânşi cu putere unul lângă celălalt, priviră avionul îndepărtându-se în noapte.

- Referitor la Margo...

- Nu trebuie să te explici.

- Dar ţin s-o fac. Nu voi pretinde că ea şi cu mine n-am... Dar n-am înşelat-o pe Margo în nici un fel. Asta ne-a convenit la amândoi. Nimic mai mult.

- Mă îndoiesc de faptul că Margo o să fie de acord cu asta, Dirk.

- N-a avut nici un motiv să creadă altceva. Nu i-am făcut niciodată nici cea mai mică promisiune.

- Dar trebuie să-ţi fi dat seama de planurile ce şi le făcea.

- Nu până foarte de curând. Margo joacă fin, cu multă şiretenie. Si încep să înţeleg cel puţin, în ce măsură putea fi de perversă, ca de exemplu cu şcoala de artă pentru Shirley. Când am spus în faţa ei că asta s-ar putea să-i convină lui Shirley şi că examinez problema, s-a aruncat asupra acestei idei imediat şi a luat totul asupra ei. Presupun că pentru a o aduce pe sora mea în tabăra ei. A simţit probabil că sunt foarte atras de tine, Liza, deoarece n-a pierdut niciodată ocazia să vorbească despre tine într-un mod puţin măgulitor.

- Noaptea trecută, Dirk, dacă fratele ei a venit la Yarrawonga pariez că a fost la sfatul lui Margo, pentru a te face să crezi că el şi cu mine... Dar nu este adevărat, Dirk, să nu crezi în nici un caz un asemenea lucru. Puţinul pe care i l-am acordat a fost pentru că asta te costa pe tine. Probabil că-mi pierdusem capul.

- Ne-am purtat stupid şi unul şi celălalt. Dar totul s-a terminat cu bine. Oricum, Margo şi Colin nu vor mai fi mult timp vecinii noştri.

- De ce spui asta?

- Sunt în pragul falimentului, iată de ce. Au ignorat în mod constant ameninţările de la bancă ce-i provoca să-şi reducă modul de viaţă şi curând nu vor mai avea altă soluţie decât să vândă.

- înţeleg. îmi imaginez că-ţi convine să poţi cumpăra pământuri în plus, Dirk.

- Nu, mulţumesc! Nu caut să mă întind mai mult. Aproape o jumătate de milion de hectare, sunt de-ajuns pentru un singur om. Vreau să mă pot ocupa liniştit de ele şi să-mi consacru mai mult timp soţiei mele. Şi fiului meu.

- Fiului nostru!

Amândoi îl priviră cu tandreţe pe Barney, care dormea. Dirk luă între palme faţa Lizei şi o sărută lung. Fu un timp

lung, încărcat de emoţie, înainte ca Dirk să se pregătească de decolare. Curând se aflară în aer, deasupra regiunii Kimberley, de-abia luminată de lună, în drum spre Yarrawonga. în drum spre căminul lor.

Sfârşit

*

* *